

STUDIEBOEK

COLOFON

Eerste editie van 28 mei 2024.

Tweede editie van 28 januari 2025.

Auteur: Wilfred Leonard Bastiani - Psychosoof & Monadoloog.

Professor Intelligence, Integrity & Consciousness.

<https://www.universityforlife.info> - 21 februari 2012.

ISBN: 13 - 978-1-300-63792-9.

Kennis Level, Dichtheid & Diversiteit - KLD&D: immens.

STUDIEBOEK

Beste lezers, dit is het studieboek namens de het drietal van het samenwerkingsverband met de naam: Veilig & Vrij, waarbinnen wij nu al weer 3 jaar intensief samenwerken om de correctheid na te streven bij de huidige overheid.

Onze aanpak vertrekt vanuit neutraliteit en daarbij hoort uiteraard ieders eigen correctheid eerst. Dat dit niet zo maar een eenvoudige aanpak is die tevens suggereert om maar simpelweg de wetboeken goed te gaan bestuderen, blijkt uit de dimensies die dit 'zelf correct zijn' met zich meebrengt tijdens jouw reis hierbinnen met als de belangrijkste component: zelfkennis. Ons uitgangspunt in alles is de dwang van de geboorteaangifte als een onrechtmatige en daarmee valse daad zijnde het startpunt van de vele plichten die de rechtsgevolgen zijn van deze allereerste misdadige rechtshandeling die de mens daardoor in slavernij brengt ten gunste van de overheid.

Dit en meer staat te lezen in het studieboek dat je voor je hebt. De essentie van elk boek is correct taalgebruik binnen de teksten zelf. Veel plezier en studiegenot. Mocht je nadien nog vragen hebben, stel ze gerust via www.veiligenvrij.nl.

PARSÉ SYNTAX GRAMMAR

Correct Sentence Structure Communication Parse Syntax Grammar Performance - c-s-s-c-p-s-g-p

Dit hoofdstuk betreft de uiteenzetting vanuit de zuiverheid van de taal. Als je iemand vraag hoeveel 'drie plus drie' is, dan antwoordt de ander hoogstwaarschijnlijk gewoon met 'zes'. Als je iemand vraag hoeveel $3 + 3$ is, dan antwoordt dan ander hoogstwaarschijnlijk gewoon met 6. Het feit dat ik deze zin tweemaal schrijf, impliceert dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen wat de letters op papier vertellen en wat je als woorden hoort. En dat is waar deze bijlage over gaat. In het handvest zelf is al veelvuldig gesproken over de fictieve wereld - de iure - en de werkelijke wereld - de facto.

Grondlegger van de methodiek als in de titel beschreven staat, is: David-Wynn: Miller. Hij ontdekte als rechter dat vrijwel alle contracten meningen en opinies waren en dat vrijwel geen contract iets feitelijks had vastgelegd, maar dat het een serie van misleidende woorden zijn, die suggereren dat contracten zuiver in de letter zouden zijn en daarmee gelijkwaardig voor beide partijen zijn. Zijn meest bekende voorbeeld van waar ik mee begon is de Engelse optelsom; $2 + 2 = 4$; "*Two plus two equals four*". Echter in het Engels heeft de fonetische klank van 'toe' meerdere betekenissen zoals 'to' - 'naar' en 'too' - 'ook'. Ook

het woord 'four' kent 'fore' en 'for' als gelijke uitspraak voor het Nederlandse 'voor'. En dan laat ik voor het gemak nog maar de verschillende dialecten buiten beschouwing! En daarmee is op een zeer simpele wijze de misleiding ingeleid. Het is de suggestieve insinuatie die leidt tot het gedachtepatroon dat de ander met deze uitgesproken woorden op papier ' $2 + 2 = 4$ ' bedoelt. Zo werken rechtbanken ook. Alles binnen rechtbanken wordt gezien als bijvoorbeeld: " $3 + 3 = \text{alles behalve } 6$ " zonder dat expliciet te zeggen, terwijl jij met je gezonde verstand gewoon of wel onbewust van '6' als antwoord uitgaat. Wat is dan de insteek van David Wynn Miller? Hij zegt dat geschreven taal in bijvoorbeeld contracten eenduidig moet zijn zoals elk wiskundige som dat ook is. Hij gebruikt dan ook maar twee vormen van het werkwoord 'zijn' of wel het Engelse 'to be'. In een enkelvoudige persoonsvorm hanteert hij 'is' en in een meervoudige vorm 'are'; de rest van alle werkwoorden vervallen in zijn contracten. Op deze wijze benadert hij ook elke wet; te vaak blijken het meningen te zijn in plaats van echte feitelijke duidingen. Dat als korte inleiding.

Dit verhaal van taalcorrectie staat niet op zichzelf. Het gaat over jurisdictie. In het handvest is het al aangegeven; de overheid hanteert haar jurisdictie op een oneigenlijke manier. Jij wordt staande gehouden en op basis van een gesproken tekst wordt jouw mogelijke overtreding uitgelegd. De politieagent of BOA citeert uit diens jurisdictie; hun waarheid weergegeven met hun woorden en termen. Maar is dat ook jouw waarheid; vanuit jouw

jurisdictie bezien? En welke jurisdictie heb je dan eigenlijk zelf? Als voorbeeld kun jij jezelf als eigen 'vessel' zien of als een schip dat onder buitenlandse vlag de haven van een ander land binnenvaart. Jij loopt hier als voorbijganger op aarde rond en 'vaart' af en toe een haven binnen met een andere jurisdictie. De jurisdictie aan boord van dat of jouw schip vervalt niet maar blijft gewoon rechtsgeldig. Zelfs als mensen van boord van het schip aan wal gaan, behouden zij hun rechten vanuit die jurisdictie. Een misdaad aan wal kan louter vanuit een andere jurisdictie beoordeeld worden, als tussen de beide landen of jurisdicties hierover vooraf contractuele overeenstemming bereikt is. Alles is aan boord geoorloofd binnen de kaders van de jurisdictie die daar geldt; die van het land van oorsprong. De kapitein of 'admiraal' van het schip heeft aan boord daarmee enige bevoegdheden als tijdelijke rechter. Dat is dus helder.

Voor de rest is het de wereld van de fictie; je wordt ondergeschikt gemaakt aan wazige woorden, termen en uitleg door degene die jou staande houdt. Echter een bekend gezegde stelt: *"Elk vogeltje zingt zoals het gebekt is"*. Door een één-op-één conclusie te trekken dat alle woorden door de ene mens dus klakkeloos dezelfde betekenis hebben als voor een ander mens, is de grootste waanzin en zijn daarmee ongecontroleerde aannames zonder consensus vanuit die ander. Mits deze betekenis vooraf in een open overleg in een contract vanuit vrijwilligheid en helder bewustzijn is vastgelegd. Daarom is het zo belangrijk vast te houden aan de eigen jurisdictie van jezelf; die van

jou als mens. En vertel je de betreffende ambtenaar tot driemaal toe in de jij-vorm - als uiting van gelijkwaardigheid tussen twee mensen - dat hij of zij niet bevoegd is met jou dergelijke zaken bespreekbaar te maken. Er is geen contract opgesteld dat door twee levende mensen middels een 'natte inkt'-onderschrijving door beide partijen ondertekend is. Er ligt geen contract aan ten grondslag, laat staan dat achteraf blijkt dat - door er Syntax Grammar op los te laten - een mogelijk contract een opeenstapeling van eenzijdige meningen en opinies blijkt te zijn, waaraan elke gelijkwaardige feitelijkheid ontbreekt. Het feit dat je iemand driemaal 'een waarschuwing' geeft, vindt haar oorsprong in de maritieme wetten; "*Driemaal is Scheepsrecht*". Ik heb het reeds beschreven. Die maritieme wetten bestaan in volle glorie, maar je dient ze wel te begrijpen. Vele rechters die door hebben dat jij hun taal niet spreekt, spreken dus geen maritiem recht uit, maar het recht dat een dode entiteit krijgt toegewezen; rechten-loos recht. Immers op het moment dat jij erkent dat je de persoon op je ID-kaart bent of die in het paspoort staat, begeef je je in hun fictieve jurisdictie; vrijwillig en zonder dwang. En dode entiteiten kunnen geen rechten hebben en dus krijg je ook geen rechtspraak van de rechter. Het is de harde waarheid.

De 'zielenverkoop' door middel van je geboorte acte middels de door de overheid verplicht gestelde aangifte van de geboorte van een baby - is er een contract met alle ouders waarin deze verplichting is vastgelegd? - waardoor jij een

dode entiteit wordt en de overheid vanuit de eeuwen geleden ingeleide activiteiten van het Vaticaan als bron van het echte kwaad - geld en macht - er met de Trust van jou als levende mens 'vandoor gaat', daar jouw ouders na zeven jaar nagelaten hebt om de overheid te melden dat jij als inmiddels zevenjarig kind springlevend bent en als enige echte levende mens de rechtmatige erfgenaam bent van dat Trust met alle financiële voordelen, zoals deze worden gegenereerd op onder andere Wall Street door het inzetten van 'jou' als levend aandeel. Alle interacties tussen de overheid en haar instanties met jou zijn dus fictief; alleen 'fictief' kan met 'fictief' spreken. Als jij in de rechtbank blijft volharden dat je niet de dode entiteit bent op het papier van de rechter, maar een levend mens en dus iemand anders bent, dan kan de rechter niets doen. Deze twee werelden kunnen niet communiceren en dus ben je vrij om te gaan. Initieel zou je al kunnen vragen wie de rechter zelf is; als hij zegt dat hij rechter is en je controleert zijn 'ID-pas', dan staat daar hoogstwaarschijnlijk 'Rijksambtenaar' op. De eerste leugen is daarmee een feit. Dat staat nog los van de vraag die je stelt aan hem of haar wie hij of zij eigenlijk vertegenwoordigt. Op basis daarvan vraag je de contractuele overeenkomst met de rechter en jezelf aan de rechter. Deze bestaat niet; het is immers allemaal fictie. Men insinueert en de burger trapt er keer op keer in. De burger geeft de familienaam aan de overheid en daarmee is de overheid de eigenaar; zoals gezegd staat op je geboorte acte alleen je eigen voornaam of voornamen; dat is wie je als mens bent. De rest is voor de verwarring in het leven

geroepen om het misbruik door overheid en rechtbank te maskeren. Geen contracten impliceren zelfs geen Syntax Grammar contracten.

De oorsprong van de opbouw van de jurisdictie in de laatste decennia is te lezen vanuit de Amerikaanse geschiedenis vanaf George Washington rond 1776. De Britse Kroon maakte aanspraak op het recht van rechtmatige eigenaar van de 'Verenigde Staten' te zijn, voor zover je dat toen al zo kon noemen. Vanuit die leemte - binnen de context van de bekende Amerikaanse burgeroorlog die bijna een eeuw later speelde - werden soldaten gerekruteerd middels een briefwisseling, dat vanuit de Post Master Office werd gestuurd; een constitutionele entiteit met haar constitutionele jurisdictie. Degene die ze ondertekende was de allereerste Post Master General; Benjamin Franklin (1775) ten tijde van George Washington die in dat jaar de opperbevelhebber van de koloniale strijdkrachten was. Franklin was houder van de 'flag'; de Amerikaanse constitutionele vlag. Hieruit blijkt de enorme symbolische kracht van vlaggen. Ook vanuit de maritieme wereld gezien. Het piratenschip hees eerst de 'Skulls & Bones'-vlag alvorens tot entering van een ander handelsschip over te gaan; een waarschuwing of boodschap vooraf dus. Ondanks de activiteiten van George Washington bleek 'the Corporate US of A' in 1999 opnieuw een periode van 70 jaar bankroet af te sluiten en was de vacature voor Post Master' gedurende twintig dagen een feit; ten behoeve van het opnieuw neerleggen van de nieuwe constitutie.. Deze

vacature was uitgeschreven door wederom en toch weer 'the British Crown'. David-Wynn Miller en zijn apprentice Russell-Jay Gould kenden deze procedures door hun jarenlange onderzoeken en daartoe besloot Russel-Jay de vlag te veroveren die vacant gesteld was. Daarmee is hij sindsdien tot op heden de huidige Global Post Master General namens de Verenigde Staten en de achterliggende provinciën zoals Duitsland en Nederland. Immers de Nederlandse machthebber heeft het land achtergelaten en daarmee vervielen de Nederlandse grondgebieden aan Duitsland. En in de naoorlogse afwikkelingen - WO-ii - is Duitsland altijd een onderdeel van Amerika gebleven. Russel-Jay Gould staat aan het hoofd van de drie te volgen stappen aangaande de 'True Bill', die misdadigers krijgen toebedeeld via de bekende negen stappen van het Volkstribunaal; de 'drie-maal-drie-is-negen' uitkomst. Het getal '9' staat voor integriteit. De veroordeelde misdadiger heeft verantwoording afgelegd en ondergaat het vervolg en betaalt de echte rekening - True Bill - voor diens wandaden tegen de mensheid en tegen de menselijkheid. Uiteraard voldoet de gehele jurisdictie aan de regels van de correctheid, zoals Syntax Grammar van David-Wynn Miller dat bewerkstelligd heeft. Dat is het verhaal in een notendop.

Wat kunnen we er verder mee? Dat wat in het groot gebeurd is, blijkt ook in het klein te werken. Ondanks dat de 'fictieve tegenpartij' de realistische jurisdictie van Russel-Jay kent, wordt er geen fysieke strijd gevoerd;

immers hoe makkelijk is het om hem te doden? Deze dood zou in het gehele en wereldwijde jurisdictioneel spel niets uitmaken. Het is dus ook toepasbaar in ons dagelijkse leven. Indien het tot een rechtszaak komt, is het zaak jouw schip met jouw jurisdictie in de haven van de overheid - de rechtszaal - te manoeuvreren om daar 'ge-droog-dokt' ('dry-docked') te worden; de rechter erkent de aanwezigheid in diens eigen jurisdictioneel ruimte van een andere jurisdictie met de bijbehorende aanwezige doc's of documenten. En dan begint het spel tussen twee verschillende jurisdicties. Natuurlijk gaat hier heel veel specifieke kennis aan vooraf. Het gaat initieel altijd om de feiten, de stellingen en de mogelijk aanwezige bewijslast. Het is het verhaal van de hier-en-nu perceptie en de zuiverheid van deze perceptie door hen, die mogelijk een overtreding geconstateerd hebben. Om met anderen tot een consensus te komen dien je jouw eigen waarheidswaardenboek te hebben opgesteld als onderdeel van jouw documenten binnen jouw jurisdictie. Wat David-Wynn Miller in de grote aantallen rechtszaken bemerkte, is dat menig rechter willens en wetens aan een al dan niet bestaand contract vasthield, waarbij de gedaagde volgens dat contract in gebreke zou zijn gebleven. David 'grammar-syntax'te de betreffende contracten vanuit het geschil - de rechtszaak - en daaruit bleek de veelvuldige herhaling van meningen en opinies, die insinueerden dat alles feitelijk was.

De wet is duidelijk over bewuste misleidingen en frauduleuze handelingen en daarmee confronteerde hij

menig rechter met de vraag of hij of zij meeding in deze frauduleuze zaken met de vermelding wat de straf zou zijn als de rechter daarin mee zou gaan; vaak dertig jaar cel of een geldboete van boven de miljoen Euro. In zijn optiek bestaan de meeste contracten uit adverbs en verbs; of wel niets zeggende bijwoorden die hun invloed doen gelden op een werkwoord; de status of vorm ervan veranderen. Het werkwoord is dus geen feitelijkheid - statisch - maar een beweging - dynamisch - vanuit iemands gedachtepatroon; het is dus compleet subjectief. Wilfred heeft eerder al enkele boeken aan 'perceptie & subjectiviteit' gewijd. Daar elke rechtbank op basis van feitelijkheden dient te beoordelen, is het helder dat dit onmogelijk is. Menig contract bleek dus of wel insinuerend, frauduleus of misleidend te zijn en was daarmee dermate ongeldig dat de eiser er geen verplichtingen uit kon vorderen jegens de beklagde. Het zat in de zuiverheid dat voor de beide partijen '3 + 3 = 6' diende te zijn en dat de rechter dat bekrachtigde, nadat David-Wynn Miller dat had aangetoond met zijn Syntax Grammar Correction methodiek.

Het is dus zaak om er zuiver en correct mee om te gaan. Vraag de burgemeester van je woonplaats naar het contract dat maakt dat jij gemeentebelasting betaalt. Als een dergelijk contract al mocht bestaan, dan is het allang helder, dat de insinuatie ervan afdruipt, zodat het lijkt - de aanname - dat belasting betalen een verplichting is. Zo kan dat ook met de algemene belastingdienst, de wegenbelasting en de vele afgeleide semi-overheidsorganisaties zoals

waterschappen en dergelijke. Vraag hen naar de contracten, die door twee levende mensen met natte inkt zijn ondertekend; ze bestaan niet! Weiger een automatisch ondertekende brief; die is immers fictief en door een fictieve entiteit ondertekend. Stap niet in die valkuil door erop in te gaan, maar retourneer deze. Wederom gelden hier de twee belangrijkste wetsartikelen, zoals deze beide al eerder in het handvest vermeld en uitgewerkt zijn. Artikel 1 - Regel 1 & 2 - Burgerlijk Wetboek Boek 1 en Artikel 33 - Burgerlijk Wetboek Boek 3. Bestuursrechtelijke - publieke - rechtsvoeringen mogen de private rechten niet overrulen. De verplichte zorgpremie kan en mag niet opgelegd worden vanuit het publiekrechtelijke systeem van de overheid; het publiekrechtelijke systeem dient slechts te faciliteren, waarna ik als levend mens in plaats van een natuurlijk persoon zelf de keuze mag maken of ik me 'op commerciële wijze' tegen ziekte en ongevallen wil verzekeren. *"Een geboden voordeel mag geweigerd worden"*. De wettelijke bestuursrechtelijke zorgpremie (publiekrecht) is een onaanvaardbare doorkruising van het recht en bij wet verboden.

Hoe werkt de syntax? Deze uitleg is vanuit het Engels weergegeven, daar Syntax Grammar initieel vanuit het Engels is ontwikkeld. Vandaar dat ik die taalconfiguraties in eerste instantie hanteer. De Nederlandse taal is echter veel complexer; dit als belangrijke melding vooraf. Grote denkers zeiden het al; 'alles is energie' namens Nikola Tesla

en 'alles is beweging' namens Henri Bergson. Zo geldt dat ook met klanken en tonen.

De open klanken zijn de klinkers; ze klinken door vanuit jouw stem en indien jouw adem niet op is, blijven ze doorklinken. De medeklinkers daarentegen breken of sluiten af; woorden die met een medeklinker beginnen, vallen als het ware vanuit stilte ergens binnen. Woorden die op een medeklinker eindigen breken ook in de nieuwe stilte in - hoe klein ook en daarmee is de vooraf gaande klank afgesloten. Alles heeft een oorzaak met daaraan gekoppeld een gevolg. Deze beide aspecten leiden tot wat de mens als fenomeen of feitelijk verschijnsel beschouwt; de mens wordt getriggerd. Deze perceptie is dus van degene die de feitelijkheid waarneemt; vergezeld gaand met de omstandigheden of voorwaarden, waaronder deze perceptie plaatsvindt, als ook de positionele gegevens ten aanzien van de waarnemer zelf; met een lastig woord; 'lodial'. Daarmee is het feit op objectieve wijze uit de subjectiviteit gehaald of anders; de objectiviteit is als waarheid aan de kwaliteit van iemands subjectieve perceptie verbonden en dat is daarmee diens eigen waarheid of zelfs jurisdictie. Woorden die beginnen met een klinker en een medeklinker hebben daarmee geen bronenergie. Woorden die met een medeklinker en een klinker beginnen, ook niet. Woorden die met een dubbele klinker beginnen daarentegen wel. Denk aan authorization, oeti en oath. Kijk ik naar een woord als 'arrogant', dan is binnen het woord ook zelf een verdeling te maken; het deel 'ar' betekent 'niet', het deel 'ro' betekent ook 'niet' - er is geen bron aanwijsbaar -

en 'gant' betekent 'contract' (gebondenheid). Het woord 'arrogant' impliceert dus tot 2 maal toe geen 'contract', geen verbinding of 'closure' of een objectief op zichzelf staand feit en is daarmee een mening en een opinie qua uiting. Alles wat een closure in zich draagt - of dat nu een woord of een zin is, betekent dat er feitelijkheid is en daarmee is een contract echt zonder meningen en opinies. Ook het woord 'contract' zelf is geen contract via 'con' wat 'geen' betekent en 'tract' wat 'contract' betekent. Niets is wat het lijkt, tenzij je het vooraf zelf definieert, alvorens anderen dat voor jou doen in de rechtszaal vanuit hun jurisdictie.

Het tweede deel van de zin betreft altijd een bevestiging of wel het = teken. Iets is gelijk aan iets anders; $5 + 2 = 7$. Dat is onverbreekelijk. Gebruik dan ook slechts de vervoeging vanuit 'zijn' als de onbepaaldheidsvorm (infinitivus) van het werkwoord; in enkelvoud is dat 'is' en in meervoud is dat 'zijn'. Het gaat daarbij om de derde naamval; iets in het enkelvoud of iets in het meervoud. Er komen dus helemaal geen persoonsvormen aan te pas; zie de simpele som. De lidwoorden die in het Engels worden geduid met 'article', zijn dan ook 'een', 'de' of 'het', 'dit'/'deze' in enkelvoud en 'deze' in meervoud. Een artikel of lidwoord articuleert, verscherpt en legt de focus anders. Immers 'kooi' als een losse gedachte, een 'pronoun' - of 'noun' vanuit Immanuel Kant's begrip 'noun' - is iets anders dan 'de kooi'. Laat staan dat je er bezittelijke voornaamwoorden aan koppelt zoals 'mijn', 'jouw' en 'onze'. De 'kooi' krijgt dan de betekenis van degene aan wie de kooi toebehoort of deze

vanuit diens eigen perspectief beschrijft. En dat is wederom subjectief en niet feitelijk. Het woord 'kooi' als pronoun' verandert door er een lidwoord voor te plakken in een verb of werkwoord; 'de kooi'. Daardoor wordt het lidwoord 'de' een adverb of het bijwoord - deze beïnvloedt immers 'kooi' en 'kooi' vervalt daarmee in een verb of werkwoord; de vrije energie van de gedachte - pronoun - die persoonlijk en daarmee subjectief is. Daarnaast zijn er de 'adjectieven' of wel de bijvoeglijk naamwoorden die 'kleuring' geven aan een woord of pronoun; 'de blauwe kooi', wat nog steeds zeer subjectief is. Immers een blind individu heeft geen idee wat de kleur 'blauw ' inhoudt. Het dient geïmpliceerd te worden in iemands feitelijke context. Dat doe je met behulp van een voorzetsel; 'in de kooi', waardoor een pronoun verandert in een noun. Of lees de zin "*in de overweging van de aanklager*", waarbij 'in' en 'van' de feitelijke positioneringen als ook het eigenaarschap daarmee feitelijk duiden. De meest gebruikte voorzetsels namens David Miller zijn 'met' (with), 'binnen' (within), 'van' (of) en 'door' (by). Als het woord 'aanklager' een niet alledaags woord zou zijn, dan verklaar je het woord volgens wat het voor jou aan betekenis heeft binnen het document; het is daarmee jouw waarheid en de daarbij gebaseerde jurisdictie.

De volgende onderdelen binnen Syntax Grammar zijn dan nog de aspecten van de tijd; het werkwoord 'zijn' in haar vervoeging impliceert de hier-en-nu tijd; $5 + 2 = 7$. Niet toen dan wel eerder of later en in de toekomst, maar alles in het

moment zelf. Woorden en werkwoorden die gerelateerd zijn aan het verleden of aan de toekomst zijn uit den boze; ze vertegenwoordigen alles behalve het hier-en-nu. Ze zijn helemaal makkelijk herkenbaar door de aanwezigheid van hulpwerkwoorden; "Ik ga winkelen" of "Hij heeft gisteren 2 uur lang gefietst" met als klapper de conjunctieve versies; "Ik zou het anders gedaan hebben". Wat is nu eigenlijk werkelijk feitelijk in deze laatste zin? Ik lees een in de toekomst gelegen aspect in een verleden tijd geschreven - 'zou - 'die in een tegenwoordig voltooid tijd - 'gedaan hebben' - is weergegeven. Welke feitelijkheid zit hier nu werkelijk in? Zitten contracten niet vol met dergelijke wazige voorwaarden? Wat te denken van de zin: "Ze zouden het misschien liever niet hebben willen doen". En natuurlijk kunnen negatieve uitingen helemaal niet bestaan zoals ook uit de vorige zin als voorbeeld blijkt; er zijn geen feiten te noemen die niet kunnen; geen acties die je *niet* kun doen. Als er 'No Parking' staat, kun je dus nooit in overtreding gaan, daar je nooit een negatieve activiteit kunt uitvoeren. Alles is feitelijk; er staat immers al 'No' als 'geen' en 'Parking' is een los eindigend woord zonder fatsoenlijke afsluiting van een medeklinker. David Miller noemde een dergelijk woord een DPV; een 'Dangling Participle Verb' als in analogie met een spartelende vis, die aan de staart wordt vastgehouden en eindeloos in beweging blijft. Er is dus geen contract of afsluiting, maar het is een suggestie van 'iets'. Dat geldt bij (vrijwel) alle Engelse werkwoorden door deze uit te breiden met '-ing'. Het impliceert een aanhoudende 'beweging' of activiteiten zoals in de zin "I am working".

En tenslotte zijn er nog de twee verbindende woorden 'en' en 'of'. Hierbij is 'en' commanderend en is 'of' optioneel. Beide woorden zijn toegestaan. Wat tenslotte het meest belangrijk is, is het feit dat je de zin achterste voren moet kunnen lezen waarbij de betekenis onveranderd blijft, later volgen de voorbeelden. Immers $5 + 2 = 7$, immers $7 - 2 = 5$ of $(5+2=7 \mid 7-2=5)$. De \mid impliceert de spiegeling. Zo basaal is *Syntax Grammar* ook. David Miller hanteerde in plaats van het plusteken of $+$ de x . De x staat voor de vrije mogelijkheden die de x kan vertegenwoordigen. En dus schrijft hij $(5 \times 2 = 7 \mid 7 - 2 = 5)$. En daarmee kom ik voor nu aan het eind van deze woord-specifieke uitleg. Er zullen vast nog wel onduidelijkheden zijn, durf ik te erkennen. Ondanks dat volgt hierbij nog de gebruikte nummering om *Syntax Grammar* toe te passen.

0	en, of (and, or), de &, &: en / en /:	
1	bijwoord (adverb)	
2	werkwoord (verb)	
3	bijvoeglijk naamwoord (adjective)	
4	naamwoord (pronoun)	
5	voorzetsel (preposition)	positie
6	origine, locatie (locial)	titel
7	feitelijkheid (noun)	naam
8	verleden (met soms de toegevoegde hulpwerkwoorden)	
9	toekomst (met soms de toegevoegde hulpwerkwoorden)	

De nummers 5, 6 en 7 vormen de kern van elk correct contract; de hier-en-nu status met het drieluik: positie-titel-naam. De toekenning vanuit de zeven fasen van de zinsopbouw is als volgt.

- 1 oorzaak (introspectieve trigger)
- 2 gevolg (innerlijke onbalans)
- 3 gedachte (vaststellen van 1 & 2 vanuit de gedachte)
- 4 eigenaarschap (origine + locatie)
- 5 voorwaardelijkheid/criteria
- 6 feitelijkheid (noun/act)
- 7 bevoegdheid (autoriteit)

In de volgende twee zinnen heb ik verbindingsstreepjes geplaatst binnen een voorzetsel-term om de tekst in het Nederlands beter leesbaar te krijgen.

"Met-betrekking-tot de bijeenkomst van de coöperatie ten-gunste-van de effectiviteit is (zit) in de creatie van de taken vanuit de noodzakelijkheid."

"Met-betrekking-tot de noodzakelijkheid voor de taken ten-gunste-van de creatie is (zit) in de effectiviteit van de coöperatie vanuit de bijeenkomst".

Hierbij doet het verbindingsstreepje waar het voor bedoeld is; de termen of woorddelen aan elkaar verbinden die als één term of entiteit gelezen dienen te worden. Daardoor blijft

de term als 'voorzetsel' van kracht; slechts in een uitgebreider uitgeschreven vorm. Daarnaast komt de tilde of ~ voor in geval je een locatie wilt duiden. En tenslotte kent men de 'brackets' of wel de beide tekens [en]. De [en] duiden op een afgesloten stuk tekst dat op zichzelf staat; vaak ingesloten met een dubbele ". Het kan beschouwd worden als een gesloten box of vak, waardoor de directe verbinding met de rest van het document ontbreekt. Het is ondanks dat wel een onderdeel van het gehele document. Vooral dit laatste is zeer belangrijk te begrijpen. Indien bij contracten wordt gevraagd om je handtekening - zeg maar de onleesbare krabbel of tekening - dan stap je terug in de box of 'coffin'; de doodskist. Je ondertekent dus niet het gehele document zelf, daar deze in een met lijnen omgeven vak of hokje 'with four corners' staat, dat jou isoleert van de rest van het document. Je was een dode of fictieve entiteit en dat heb je nogmaals bekrachtigd.

Daarnaast spelen de : (double colon) en de ; (semi colon) een belangrijke rol. Als je de seminars van: David-Wynn: Miller en : Russel-Jay: Gould bekijkt, dan zie je dat hij zijn naam begint met een : zonder spatie erachter geplaatst. Het verbindingsstreepje tussen hun beide voornamen impliceert dat die beide namen als mens een eenheid zijn. Feitelijk vertegenwoordigt dat wat direct achter de : komt, een op zichzelf staand feit of feitelijke waarneming als verschijnsel. Zijn naam is dus feit dan wel feitelijk in diens bestaansrecht; juridicamenteel bezien. Als je jouw naam handmatig schrijft, zou dat eigenlijk niet hoeven, daar jij

een levend mens bent die dat doet. Het feit van de hand geschreven signatuur - de Engelse 'signature' is een cursief geschreven onleesbare krabbel (Nederlandse handtekening) en hun 'autograph' (beginnend met 'au' van goud - zie periodiek systeem) is wat ik hier bedoel met een met de hand uitgeschreven naam - is het feit dat je een levend mens bent. Elke printer kan met gemak iemands naam printen, als ware het de levende mens die dat doet. Een op papier genoemde naam die door een computer of printer wordt weergegeven, vertegenwoordigt een fictieve persoon maar geen feitelijke - de facto - mens. Vermijd en negeer dergelijke correspondentie, daar dergelijke correspondentie losstaat van persoonlijke aansprakelijkheid namens de levende mens die achter deze naam schuilgaat. Het : teken impliceert daarmee een op zichzelf staand feit. Ik zeg: "Het is waar" als voorbeeld. "Het is waar" staat daarmee op zichzelf. De ; impliceert een vervanging van een voegwoord; van een conjunctie zoals 'en' en 'of'. Het zinsdeel achter de ; bouwt door op het deel wat ervoor staat. Ook 'maar' kan beschouwd worden als een voegwoord, echter 'maar' splijt of bekritiseert dat wat voor de komma staat. 'Maar' maakt wel gebruik van de komma en bij 'en' en 'of' kan de komma (het Griekse woord 'komè' of haar-plus-haarzakje qua vorm, ook 'komeet') vervallen. De afscheiding van woorden impliceert de enkele spatie; de enkelvoudige spatie. In jouw teksten dienen dan ook dubbele spaties vermeden te worden.

In het begin van de tachtiger jaren deed ik een paar maanden opleiding die gerelateerd was aan machine-programmering. Het instrument dat daarvoor werd gebruikt was een Motorola kit. Daar kwam ik ook voor het eerst het woord 'Syntax Error' tegen. In deze context van programmering ging het om adresposities en hun inhoudelijke codes. Alles werd verwoord via de ASCII code of wel "American Standard Code for Information Interchange" als programmeertaal; de hexadecimale of zestien-voudige entiteiten coderingen, waarbij deze opliepen van nul tot en met negen (<0-9>) en tien tot en met vijftien werden geduid middels A tot en met F (<A-F>). Al deze waarden kunnen binair worden vastgelegd in het digitale telsysteem. Dat geldt dus niet allen voor de getallen maar ook voor alle letters, de interpuncties et cetera. De ASCII code maakt zelfs onderscheid in kleine letters en hoofdletters. Binair gezien heeft de hoofdletter a of A - 1000001 (decimaal: 65) - een geheel andere waarde dan de letter a - 1100001 (decimaal 97). Hoe kan het dan zijn dat de overheid bij onder andere de belastingdienst hoofdletters gebruikt? Dat is omdat het kan; ze refereren middels deze code aan jouw fictieve entiteit. De letters insinueren dus dan wel - ondanks het verschil in karakter - dat het lijkt dat het over jou gaat, maar dat is dus onwaar. Wederom is het de verwarring en de misleiding vanuit de letterlijke letters en woorden; in dit geval vanuit de identieke uitspraak, waarbinnen een hoofdletter dezelfde eenduidige toon voortbrengt in de uitspraak als de gewone letter.

Zoals gezegd heeft elke box of vak dan wel vlak haar eigen jurisdictie. Kijk naar alle blokken die de Amerikaanse staten alle ten opzicht van elkaar hebben. Elke staat heeft haar eigen jurisdictie met daarboven de algehele constitutionele jurisdictie. Alles wat binnen de vier hoekpunten van een A4-papier valt, valt onder de jurisdictie van dit A4-document. Het betreft 'the four corners'-principle; elk papieren blad kent vier hoekpunten, ook de rechtszaal. Niet acht hoekpunten als levendigheid maar vier, die de tweedimensionale papieren entiteit vertegenwoordigt. Maar dan moet het wel duidelijk zijn dat jij de Post Master van dat document bent; of dit nu bij jou thuis ligt of in de 'haven' of wel de rechtbank met een andere jurisdictie. Dat doe je door rechtsboven een eenheidspostzegel te plakken; op de brief zelf. Schrijf daar lichtschuin over en doorheen met een blauwe-inkt-pen je eigen naam met achternaam al dan niet met 'vdf' (van de familie) tussen je voorna(a)m(en) en achternaam. Deze signatuur is leesbaar doordat het geen krabbel is, maar een handgeschreven naam. Tenslotte druk je met blauwe inkt je rechterduim afdruk er dwars over heen. Postzegel, naam en duimafdruk zijn hierdoor onafscheidelijk gekoppeld via het papier.

Onderaan de brief pas je hetzelfde toe als hierboven, echter zonder postzegel. Het feit dat de postzegel gebruikt wordt, impliceert dat de postzegel - jij hebt aan de Post Office geld betaald voor het transporteren van een boodschap van A naar B - een jurisdictie vertegenwoordigt

die aan jouw eigen document gekoppeld is. Het vertegenwoordigt de hoogste vlag van de Post Master, waarvan Russel-Jay Gould de huidige vertegenwoordiger is. Niemand mag jouw document fysiek dan wel tekstueel beschadigen. Daar staat een enorm hoge straf op. Het heeft zoals gezegd de waarde vanuit George Washington vanuit de constitutionele wet en het leger met al haar krijgsmachten dat deze constitutie dient te bewaken tegen aanvallen van buitenaf. Informatie verstrekking was en is van levensbelang! Vandaar dat de Post Master de meest belangrijke functie had; het verzorgde berichten waar dood en leven van afhingen. Zo geldt dat nog steeds. Tenslotte was het gebruikelijk om een papieren vel op te rollen, waardoor de naam van de afzender niet meer zichtbaar was. Daartoe doe je hetzelfde als onderaan de briefvoorzijde. Je zet rechts bovenin op de achterzijde van de brief een blauwe rechterduim afdruk en zet wederom met een blauwe-inkt-pen je naam lichtschuin erdoor heen. Zo is het document van alle kanten 'verzekerd' en is de jurisdictie dat ook, die het document of de brief vertegenwoordigt en in zich draagt.

Stuur je de brief vervolgens aangetekend op, zorg dan dat je de code van het verzendbewijs handmatig boven aan de brief schrijft en waarna je pas dan de enveloppe geheel dichtplakt. Enveloppe en document zijn daarmee eenduidig gekoppeld. Dit gaat over een brief van slechts één papieren blad. In geval de brief uit meerdere bladen bestaat, dan dient het als 'boekwerk' aangeboden te worden. Het gebruik

van nietjes wordt in principe niet toegestaan, immers deze zijn makkelijk en onzichtbaar los te halen zonder dat er schade aan het document zichtbaar is. Hierdoor kunnen bladen verwijderd of toegevoegd worden. Het mooiste is om de ruggen van de bladen te lijmen en met naald en draad de meerdere bladen (handmatig) aan elkaar te stikken en lijm daarna ook de draad vast aan de eerder gelijmde rug. Je creëert daarmee nu een echt boek als document. Elke ongewenste interactie zal als beschadiging zichtbaar worden. Op elke rechter bovenhoek van de achterzijde van elk blad schrijf je opnieuw je naam 'in blauwe inkt' en zet er een blauwe rechterduimafdruk doorheen. Op een dikker pakket zou je zelfs op het allerlaatste blad wederom een postzegel kunnen plakken in gelijkenis met de voorzijde van het eerste blad van de brief. Op deze manier voldoet de briefverzending op alle mogelijke manieren aan de maritieme wetten. Het geeft blijk dat een levende mens een boodschap verstuurt. Dit in tegenstelling tot de vele automatisch aangemaakte brieven zonder de echte signatuur van de verantwoordelijke. Dat werk wordt dus afgehandeld door een secretaresse zonder bevoegdheden. Een automatisch aangemaakte brief met alles behalve een levensechte actie van de verantwoordelijke met wie jij correspondeert, kun je negeren. Levende mensen communiceren met levende mensen, niet met fictieve systemen.

Vermijd dus deze communicatie, want je verlaagt jezelf naar dezelfde fictiviteit. Het betekent veelvuldig dat er

geen onderliggend contract is en daarmee ontbreekt de bevoegdheid iets over te zeggen wat jou aangaat. Dus wordt er op een fictieve manier naar jou gecommuniceerd in de hoop dat je je ook kenbaar maakt binnen die dimensie. Want dan hoeven zij zich niet te verantwoorden; je vertegenwoordigt immers je dode entiteit; een natuurlijk persoon en geen levend mens. In het volgende overzicht zijn de aspecten nogmaals na te lezen, zoals deze op de website

Sentence Structure
~2~JANUARY~2000
FOR THE POSITION-LODIAL-FACT-PHRASE OF THE CORRECT-SENTENCE-STRUCTURE-COMMUNICATION-PARSE-SYNTAX-GRAMMAR-PERFORMANCE-CLAIMS.
~1 = ADVERB =modification= no-contract=FICTION
~2 = VERB =action-thinking = IS=SINGULAR, ARE=PLURAL "WHEN THE FACT IS MODIFIED INTO THE VERB-FRAUD=CRIMINAL-VOLITION=CRIME, GERUND-NOUN=NO-NO.
~3 = ADJECTIVE = MODIFIER=FRAUD-no-contract =:coloring of the fact.
~4 = PRONOUN =pro=no, no=no, un=no, NO-FACT. FOR A FACT THAT STANDS ALONE IS WITH THIS CLAIM OF THE NO-CONTRACT-FACT=pronoun.
~5 = POSITION =ABC-SPELLING, TERMS, MEANING, rules, PERFORMANCE-METHODS, POSITION-LODIAL-FACT=PHRASE=1/900-CORRECT-TERMS
~6 = LODIAL = OWNERSHIP, LO=LOCATION, DI=ORIGINAL, AL=CONTRACT
CORRECTION = LODIAL = OWNERSHIP FROM THE BEGINNING, ORIGINAL-VENUE.
~7 =FACT [NOUN]= no-no, WITH A LINE OVER THE "OWN"=LODIAL
~8 = PAST-TIME-TENSE = FICTION-TIME
~9 = FUTURE-TIME-TENSE = FICTION-TIME
~0 = CONJUNCTION = AND=COMMAND, DUTY, OR=OPTION, CHOICE, EITHER
5 6 7 5 6 7 2 5 6 7 5 6 7 =:BOTH-WAYS: = 5 6 7 5 6 7 2 5 6 7 5 6 7
:NOW-TIME-TENSE: (DO NOT USE "PRESENT" = PRE=NO; SENT=CONTRACT), REAL=RE=NO, AL=CONTRACT

van: David-Wynn: Miller vermeld staan.

Zie ook:

<https://dwmlc.com/dwm/pages/category.php?category=6>

Vrijwel geheel onderaan de vorige tabel zie je de constructie en configuratie zoals een correct contract er

uit hoort te zien; louter 5-en, 6-en en 7's. De '2' impliceert daarbij het werkwoord 'zijn/is'. Alles is feitelijk, objectief en daarmee correct verwoord. Onder de tabel staat een formele brief van Hugo de Jonge, die louter - gelet op de nummers - uit meningen en suggesties bestaat.

De Tweede Kamer heeft op 7 en 8 oktober 2020 het wetsvoorstel behandeld en een aantal wijzigingen aangebracht in het wetsvoorstel. Op 13 oktober 2020 heeft de Tweede Kamer ingestemd met het gewijzigde wetsvoorstel. En op 27 oktober 2020 heeft de Eerste Kamer het wetsvoorstel aangenomen.

Het wetsvoorstel is ook door de Koning ondertekend. U heeft de Koning gevraagd het wetsvoorstel niet te ondertekenen. Indien de Koning daarvoor zou kiezen, zou hij daarmee een politieke mening uitspreken. Dat zou niet passen in ons staatsbestel, waarin de politiek-verantwoordelijke ministers en gekozen volksvertegenwoordigers bepalen welke wetten er tot stand komen.

Ik vertrouw erop u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd

Hoogachtend, de minister van Volksgezondheid Welzijn en Sport,
Hugo de Jonge

Het is een lastige aanpak; deze Syntax Grammar Correction methodiek, als je taalknobbel niet heel sterk is of als je weinig gevoel voor taal lijkt te hebben. Maar al spelenderwijs kom je er samen met anderen wel uit. De winst voor jezelf is altijd je progressie in je eigen bewustzijnsprocessen door met taal en woorden te stoeien en te spelen. Het zal je hoe dan ook verder brengen qua inzichten binnen de huidige maatschappelijke ontwikkelingen, gelet op de opgelegde en uitgesproken maatregelen door de overheid en het ontbreken van de legitimiteit deze over jou uit te roepen. Succes.

PRINCIPEOPBOUW

De essentie van het feit dat jij dit nieuwe boekje in deze herziene versie leest, maakt dat de ontwikkelingen qua kennis zich bij de schrijver(s) ook in rap tempo hebben opgevolgd. Hier volgen enkele korte inzichten die jou verder zouden kunnen helpen met Parsé Syntax Grammar.

Allod / Allodial Lodial :: lidwoord-gerelateerd

Het heeft betrekking op een allod, een 'iets', een plek en een locatie en het daarmee is het gerelateerd aan een eigenaar en eigendomschap. Zie het Nederlandse woordje: 'lidwoord'. Het lidwoord is lid van het zelfstandig naamwoord dat erop volgt; het verenigt zich ermee. De term 'Allodialiteit' is een woord dat in het verre verleden twee keer gebruikt werd, voor zo ver ik het heb kunnen terugvinden; ergens in 1793. De term: 'Allodialiteit' betekent eigenlijk 'absoluut eigendomschap en titel-houder'. Het gaat daarbij tevens om de titel ervan. Het contact van de overdracht, de overname dan wel het onweerlegbare feit dat iemand ergens de absolute eigenaar van is.

Voorts is de basis van Parsé Syntax Grammar te zien als een wiskunde-taal. Dat werd al eerder gesteld. Dit betekent eigenlijk dat de zinopbouw wiskundig in balans dient te zijn zoals elke rekensom. Binnen de basale rekenwijze zijn er eigenlijk maar 2 termen van belang: plus of + en min of -. De

rekenwijze 'plus' staat voor 'met', terwijl de rekenwijze 'min' voor 'van' staat. De voorzetsels 'met' en 'van' zijn dus uitwisselbare duale complementen van elkaar. Als ik dat wiskundig lees in een controlefunctie, dan lees ik in voorwaartse richting dus een sommatie, terwijl ik terugwaarts lezend een aftrekking lees. Vermenigvuldigen staat voor herhaaldelijk optellen en delen staat voor herhaaldelijk aftrekken. Laten we vanuit de gedachte van 'delen door' het woord: 'delen' koppelen aan het voorzetsel: 'door' en het vermenigvuldigen aan het voorzetsel: 'voor'. De Parsé Syntax Grammar zin ziet er dan als volgt uit, in 13 delen.

oorzaak & gevolg (trigger/start)

= (IS)

criterium & voorwaarden (claim)

handeling & dader (autorisatie)

Voor de ... van de ... **IS** met de ... van de ... met de ... door de ...

x - = + - + /

Met woorden uitgeschreven wordt dat dan:

vermenigvuldigen & aftrekken **IS**

optellen & aftrekken en optellen & delen.

Als ik de laatste zin teruglees, $x - + - \mathbf{IS} + - + /$, dan volgt daar de inwisseling uit zoals ik eerder al uitgelegd heb. Als ik dan de woorden: 'in/binnenin' dan wel de term: 'vanuit' beschouw, dan kan ik stellen dat deze beide termen inwisselbaar zijn voor: 'met'. Bijvoorbeeld: "in de hoedanigheid (functie) van de controleur" wordt dan simpel gezegd: "in de hoedanigheid (functie) van de controleur" en ook "onder de auspiciën van ..." wordt dan: "met de auspiciën van ...". Er is sprake van een aanvullend gegeven en aanvullingen staan voor de tekst van optellingen of wel middels het voorzetsel: 'met. De woordensom is in balans en controleerbaar in de beide reken-leesrichtingen met slechts 4 voorzetsels! Wat overblijft, zijn de voorwaarden van het woordgebruik met het degelijke en ethologische onderzoek naar elk vermeend stam-deel binnen samengestelde woorden. In de hoedanigheid van het meest belangrijke principe van het Universum zijnde oorzaak met gevolg hanteerde David-Wynn Miller altijd de startzin:

"Voor mijn kennis van het contract is met de voorwaarden van deze overeenkomst met de handeling door deze auteur".

Het papier kan niet spreken en dus kan ik eigenlijk geen eerste persoonsvormen gebruiken zoals in deze zin: 'mijn'. Laten we deze zin eens luxueuzer beginnen; de mens is

immers de oorzaak vanuit een trigger voor de gedachte en alles wat er op volgt:

"VOOR DE Mens MET DE NAAM: Wilfred-Leonard MET DE KENNIS VAN HET CONTRACT-RECHT **IS** MET DE".

Hierbij is mijn keuze gelet op de Duitse taal om alle woorden als fictie te beschouwen en deze alle met HOOFDLETTERS te schrijven en alles wat mens en mens gerelateerd is, slechts met een eerste hoofdletter, zie de geschreven zin hier zo juist boven. Dat staat los van goed of fout; het gaat erom wat je vanuit jouw taalgebruik hanteert als waarheid, waar je 'standing' en tevens jurisdictie voor neemt gelet op de geschreven tekst.

Voorbeeld.

~0 VOOR DEZE Mens MET DE Naam: Wilfred-Leonard
MET DE FAMILIE-Naam: BASTIANI-KOEKENDAAL MET
HET Leven &: Adem MET DE Macht VAN DE
Waarnemingen, DE Kennis, Mijmeringen, GEZONDHEID
VAN DE Geest &: Daden **IS** MET DE DUIDING VAN DE
HEDEN-DAG-ZAKEN MET DE MANCO-WIL, MANCO-
HANDELING, MANCO-CORRECTIE & MET DE
CORRECTIE-PLICHT DOOR DE DERDEN ALS DE
SCHENDERS &: WEIGERAARS;
: MINISTERIE VAN BUITENLANDSE
ZAKEN MET DE NAAM VAN DE SCHENDER
VAN DE SOEVEREINITEIT VAN DEZE
Mens MET DE Naam: Wilfred-Leonard, HET

ARTIKEL 16 VAN DE IVBPR/ICCPR &: WEIGERAAR VAN HET HEEL-MAAKSEL: WOPKE: HOEKSTRA ALS DE HOOFD-WOORD-VOERDER MET EEN HOOFD-WEERGAVE ALS EEN FOTO VAN DE Mens MET DE NAAM: Wopke ALS HET VAAR-TUIG VAN: WOPKE: HOEKSTRA; et cetera.

Let op dat 'we' ook niet uitlijnen; daarmee wordt de ruimte tussen de woorden voor de mens onvoorspelbaar qua lengte. Hierdoor blijft de continuïteit van de grootte van elke enkele spatie gewaarborgd. Voorts blijkt tot op heden (juli 2023) dat de term: 'burger' niet is vastgelegd binnen de juridische kaders van de overheid. Dit betekent dat de Nederlandse Staatsburger dus juridisch ook niet bestaat, daar de basisterm, het stamwoorddeel 'burger' is. Kleuring van een juridisch vrij woord impliceert een overtreding van de wet. Kleuring kan slechts plaatsvinden vanuit de feiten; het drieluk in getallen: 5-6-7 of wel voorzetsel-lidwoord-zelfstandig naamwoord. Het woord: 'burger' komt van borg, burcht, veiligheid en geborgenheid, dat elke soevereine staat als EERSTE en voornaamste plicht heeft naar diens bewoners. Zonder welke voorwaarde dan ook of anders middels een schriftelijke voorwaarden-contract. De uitdrukking: *"U bent een Nederlands Staatsburger met Rechten en Plichten"* is geheel leeg. Waar is dat op gebaseerd; deze verbintenis met de Staat? Ja, dat weten we nu, via de met dwang opgelegde handeling die Geboorteaangifte heet en die ten allen tijde vernietigd mag

worden door de benadeelde (art. 3:44, 49, 50 en 53 en art. 6:228 BW).

Bovendien blijken de rechten gerelateerd te zijn aan de rechten binnen de wetgeving is staan tevens hiërarchisch lager als de onvervreembare rechten als de mens, bij diens geboorte, als de geboorte als een feit en door de geboorte als een gebeurtenis onder het rijk - soevereiniteit - van God. Laten we dus nogmaals bezien wat een burger zou kunnen zijn en dat gelijk verpakken en schrijven in PSG-taal:

VOOR DEZE Mens MET DE KENNIS VAN Diens STATUS ALS EEN SOEVEREIN, Mens MET DE BEZIELING, STROMING VAN HET BLOED &: GROEI VAN HET VLEES **IS** MET DE JURISDICTIE-STELLING-NAME VAN HET WOORD: BURGER MET DE BETEKENIS VAN EEN Mens MET DE FUNCTIE VAN EEN Mens ALS EEN BESCHERMELING MET EEN VRIJWILLIGHEID-VANGST-TITEL, MANCO-PLICHT-VANGST &: MANCO-JURISDICTIE-PLICHT-VANGST DOOR DEZE Mens MET DE NAAM: Wilfred-Leonard: Bastiani-Koekendaal.

De term: 'burger' beschouw ik dus geheel passief en in de hoedanigheid van wat de Nederlandse burgers destijds als een mandaat gepubliceerd hebben - het 'Plakkaath van Verlatinghe', 26 juli 1581. De soevereine staat moet mijn soevereiniteit voor mij borgen. Niets meer en niets minder. Per gratie van dit enkele en enkelvoudige mandaat 'wil ik wel bestuurd worden'. Zo niet, dan trek ik mandaat in en wens ik niet langer lid meer te zijn van 'uw vereniging'.

Het is daarbij zaak, jouw levendigheid kenbaar te maken en als een bezielt mens en levende wezen benaderd te worden. Hiermee diskwalificeer je de verbintenis met 'jouw Natuurlijke Persoon' die ontstaan is via de ambtenaar van Burgerzaken op het moment van de geboorteaangifte. Gelet op de term: 'DOE' dien jij de handelingen gerelateerd aan deze 'DOE' - het wezen dat een dood op papier als zodanig benoemd wordt - te s(laten) stopzetten. Zoals 'DOE' begon bij de geboorteaangifte, zo stopt deze bij het overlijden van de mens erachter. Tussentijds moet deze 'DOE' ten opzichte van de soevereine mens in haar correspondentie door de overheid stopgezet worden (de Engelse coroner); de Dode op Papier ('Dead On Essay' - WLB 2023) is immers gestopt met bestaan.

Noot:

DOE being used by 1852, John Doe was being used for "any man whose name is not known". (etymonline.com)

FEITENTAAL

Het doel van deze aanvulling is dat je leert schrijven in feiten. Dat je voor jezelf leert te bedenken wat je precies wilt zeggen tegen de ander en daarbij de focus houdt op deze essentie. De wat-vraag gaat altijd over de essentie; wat bedoel je, wat wil je zeggen en wat zijn de woorden die daar het meest dichtbij komen? Het boek: 'bundel van brieven' uit 2022 bevatte ook voor mij een ontwikkeling; niet zo zeer vanuit het schrijven, maar vanuit de voor mij ook nieuwe context; de jurisdictie binnen de diverse branches, met als uitschieter uiteraard het CJIB. Het nut van genuanceerde brieven met een corrigerende setting is simpel; menig ambtenaar heeft totaal geen weet van dergelijke materie en dus zal je hen op de hoogte moeten stellen inzake jouw kennis en de daarbij behorende standpunten. Dan komt er een verbinding tot stand; dan zal een ambtenaar moeten nadenken wat hij/zij leest. Alle ambtenaren die zich ervan bewust worden, kunnen uiteindelijk helpen diens eigen organisatie van binnenuit te corrigeren, help hen daar dus mee.

Het uitgangspunt is het lerende en zich-ontwikkellende aspect in jouzelf. Een letterlijke duplicatie van teksten en andermans brieven is nutteloos; leren gaat om de integrale verwerking van dat wat nieuw is en in jouw systeem kan landen. Dupliceren is louter herhaling van het bestaande. In die zin worden brieven naar eer en geweten opgesteld en

kunnen mogelijk ook enkele vergissingen bevatten. Ook is het mogelijk dat enkele verschrijvingen en spellingsfouten achter gebleven zijn. Dat alles is van ondergeschikt belang. Het gaat om de zelfredzaamheid, de autonomieit, die alleen jijzelf kunt actualiseren. Het gaat erom dat je doorziet wat ik (hier) schrijf; de associaties die ik toepas en nog meer; de focus op WAT ik precies wil zeggen. Natuurlijk kunnen er van mijn kant ook enkele standpunten in staan, die je niet deelt. Dat is alles van een tweede of derderangs niveau qua belangen. Het gaat erom dat jij straks zelf precies weet wat je kunt en wilt zeggen naar die ander, zonder in de bijzaken te vervallen; de fictieve mis- en afleidende teksten van mening ambtenaar.

En natuurlijk is het onmogelijk een garantie af te geven dat jouw verwoordingen dat doen, wat jij met je totale brief wilt bereiken. Wel is het al lang helder dat je met fictief taalgebruik op louter de inhoudelijkheid van het onderwerp altijd aan het kortste eind trekt. Waar het om gaat, is de correctheid van je taalgebruik, de focus houdt op dat wat essentieel is - en dat zijn meestal de randvoorwaarden die vooraf ontbreken of wazig zijn en de aanhoudendheid en consistentie ervan - en leert vast te houden aan de bronvraag. De bronvraag is die vraag in het proces waar jij de eerste mogelijke leugen ontdekt bij die ander. De rest van de tekst is daardoor nutteloos, daar het voortborduurde op een vermeende leugen. Die moet eerst uit de weg geruimd worden door die ander. "Toon aan dat" en ook: "Wie heeft wie gemachtigd tot"? Sommige brieven zijn wat

recenter, andere al wat ouder. Het gaat erom dat je vanuit deze genuanceerd reeds geschreven voorbeeldbrieven je eigen verhaal kunt gaan schrijven in de samenspraak met de diverse wetsartikelen. Ook voor dat laatste geldt, bestudeer de wetsartikelen heel goed voor jezelf. In andermans brieven kunnen verschrijvingen staan en misinterpretaties als het om deze wetsartikelen gaat. Je bent en blijft zelf verantwoordelijk voor wat je uiteindelijk doet en schrijft; de primaire bijkomstigheid die autonomie heet; de aanvaarding van verantwoording en aansprakelijkheid vorder je namelijk ook bij die ander. Dus wees correct vanuit jezelf. Dan krijg je correctheid terug. Dat wil niet zeggen dat die correcte uitkomst altijd het gewenste resultaat oplevert maar ook hier geldt: zorg voor consistentie en houd vast aan je morele principes. (met referte aan het boek: 'Bundel van Brieven').

Ten slotte, zorg onder aan je brieven je in de voetnoot "Without Prejudice: UCC-1.207 & 1.308" zet. Dat betekent dat op geen enkele wijze van jou (mensen-)rechten mogen worden ontvreemd. Te meer doordat vanuit UCC - Uniform Commercial Code - Wereld Handel Kamer van Koophandel in Washington DC en Delaware - er contracten van de corporatie 'Staat der Nederlanden' en haar dochterondernemingen actueel zijn, waarvan je geen weet hebt, maar wel gelieerd zijn aan jouw paspoort en tevens BSN-nummer. Met deze tekst geef je aan dat je stelt dat je deze mogelijkheid door hen te vorderen altijd buitensluit. Ze kunnen op geen enkele wijze jou plichten opleggen vanuit

contracten die jou onbekend zijn, immers contracten hebben plichten en rechten. Beide zijn jou onbekend. En zonder deze duidelijkheid blijft alles bij het oude en ben je vrij om te gaan. Mocht je je nog afvragen wat een autograaf is, dat is een leesbaar uitgeschreven naam. Dit in tegenstelling van een onleesbare signatuur (slechts een sign, een teken). Gelet op de zakelijkheid in het blauw en voorzien van een blauwe duimafdruk. Door rechtsboven een postzegel te plakken en je autograaf en duimafdruk erop te plaatsen, ben je de regiehouder & regisseur (postmaster) van je eigen brief. Dat ter afronding. Voor meer vragen hierover weet je vast wel bij wie moet zijn voor diepere inzichten.

Weet echter ook dat de Natuurlijke Persoon en het daarmee samenhangende Burger-Service-Nummer - BSN - niet de eigenaar bent maar de overheid als de bedenker. Binnen de UCC kan dus eigenlijk alleen een inschrijving plaatsvinden als je:

- 1) eigenaar van jouw Persona bent (allodiale titel);
- 2) jij je niet als levend mens maar als Fictie aanmeldt, UCC is immers fictie en handelt met statuten (persona en naamstellingen) in plaats van met mensenrechten;
- 3) jij een Amerikaans staatsburger bent (in veel gevallen).

Het betekent ook dat UCC zich niet gaat bemoeien met de sores die de Nederlandse overheid - lees: corporatie Staat

der Nederlanden - uithaalt jegens jou als een bezielde mens en levend wezen als het om mensenrechten gaat. Corporaties, rechtspersonen, (dode) lichamen en Persona handelen en communiceren via elkaar via contracten en statuten. Wees jezelf daarvan bewust.

Wat wil ik dan precies? Ik combineer mijn biologische soevereiniteit van God - mijn lijf als een De Facto - met een juridische soevereiniteit - mijn schriftelijke wilsuiving, De Jure - door te starten met het contract met mijzelf, waardoor ik niet meer 'vrij en ongebonden ben' en vanuit die juridische verbintenis met mijn biologische soevereiniteit als de basisvoorwaarden ga ik via mij eigen juridische soevereiniteit handel drijven en stel ik vanuit die hoedanigheid overeenkomsten en contracten met als absoluut uitgangspunt; mijn onvervreembare rechten.

TAALGEBRUIK

Veel mensen zeggen heel veel moeite te hebben met het schrijven van hun brieven naar instanties toe. De essentie ervan is gelegen dat het ontbreekt aan de diepere inzichten van de betreffende materie - '(zelf-)Kennis maakt Macht'. In de combinatie met de wetgeving en de artikelnummers wordt dat vaak al helemaal lastig. Dat kun je te boven komen. Taal staat synoniem voor bewustzijnsontwikkeling; elk zorgvuldig gekozen woord staat garant voor de waarde en de diepere betekenis die jij eraan toekent. En bewustzijnsontwikkeling begint met de juist vraagstelling; "Wie ben ik eigenlijk en wat kom ik hier doen op deze aarde?"

Daarmee en belangrijker nog, daardoor bouw je een waardensysteem op voor jezelf waardoor je tevens je grenzen gaat zien. Als je de grenzen kent, heb je de keuze om deze te overschrijden ten gunste van het leren en ontwikkelen. Of je blijft staan op je standpunt vanuit de essentie bezien, van waar een conversatie echt over gaat. Daarnaast is er een wezenlijk verschil tussen de gesproken taal en de geschreven taal. De eerstgenoemde versie laat veel lidwoorden (een, de, het) en aanwijzend voornaamwoorden achterwege (deze, die, dergelijke etc.), waardoor je al kunt aanvoelen dat het over een willekeurig iets gaat wanneer een lidwoord of een aanwijzend

voornaamwoord ontbreekt. Dat elke specificiteit mist; het is dus verre van concreet of feitelijk.

Dat wat aan concreetheid ontbreekt, is lastig in feitelijkheid of woorden weer te geven. Voorts is het zo dat je je taal bent: "Wat je zegt, dat ben je zelf". De mate van de vocabulaire impliceert dat al. En dan gaat het natuurlijk niet op het opdreunen van woorden, maar om het associërende vermogen om met taal en woorden om te (kunnen) gaan. De kracht van de associatie van woorden en de diagnose vanuit een context wat jou tot bepaalde woorden brengt, is de werkelijke intelligentie die opgeslagen ligt in de taal. Vanuit de context en de hoedanigheid van Syntax Grammar of Quantum taalgebruik het volgende. Allereerst is het duidelijk dat de term 'Syntax Grammar' op zichzelf al een mogelijke toelichting behoeft. De term 'syntax' bestaat uit 2 (van oorsprong Griekse) delen (parse); 'syn' en 'tax' wat simpel gezegd staat voor 'samen' en 'waarde' (waardering). De ook Griekse term 'grammar' gaat over het geschrevene, de letter, het woord of misschien zelfs een nummer of een symbool. De totale term duidt dus op de specificiteit van een algehele waarde van een letter of een woord; etymologie in haar puurste vorm. De gebezigde taal is weinig anders dan de actie van de tong: 'langue-age'. Het woorddeel (parse) 'age' heeft niets met tijd te maken, maar alles met een handeling of een actie (het Latijnse 'agere'). En zo doende ben je mogelijk onbewust al druk bezig met je eigen waardensysteem in

beeld aan te brengen als het om de zuivere betekenis van woorden gaat.

Parsé Syntax Grammar of wel Quantum Taalgebruik.

Wat wil dat zeggen? De term 'quantum' impliceert dat dit over het meest originele en daarmee feitelijke deeltje gaat; zeg maar een echt brondeeltje (Max Planck). Quantum deeltjes zijn uniek in hun bestaan en in hun betekenis (David Bohm). Quantum taal is dat daarmee ook; althans dat is de opzet. Als een 'quantum' voor een originele feitelijke staat zoals elk basale rekensom in de wiskunde dat ook is, kan onze dagelijkse taalgebruik dan ook zo worden ingericht, zodat misverstanden in de onderlinge communicatie vermeden kunnen worden? Ja dat kan. Quantum taal bedient zich van de feitelijke originaliteit en de zinsbouw bestaat daarmee louter uit feitelikheden, in de 'Now-Space' of wel het heden of elk moment van het nu; het hier-en-nu. Ook in het Engels is dat fantastisch weergegeven door: 'Now-Here' dat overal-en-nergens is: 'Nowhere'. (No-Where).

In de context van de Wiskunde betekent dit dat de betekenis van de taal dus onveranderlijk blijkt, ongeacht wanneer men de zin of de tekst lees en wie het leest. Het is simpelweg gebaseerd op een rekensom als $2 + 4 = 6$. Het =-teken duidt de tijdloosheid; altijd in het nu. Als ik de som op 2 manieren terug lees, dan kan ik $6 - 2 = 4$ als ook $6 - 4 = 2$ lezen. Ook $6 = 4 + 2$ blijft recht overeind qua feitelijke. Geen enkele rechter ter wereld kan dit ontkennen. Als ik

mijn taalgebruik dus andersom of achterste voren lees zoals de rekensom laat zien, dan moet de betekenis ervan onveranderd blijven; de feiten blijven de feiten en de waarden aan de weerskanten van het =-teken blijven daarmee de feitelijke waarheid. Ervaar de kracht van TAAL; ontdek je eigen Taal-Taal-Lent, waarvan jou het eigen innerlijke bestaan onbekend is: 'Talent - Latent = Valent', wederom als een simpele wiskundige som geduid, waarbij het potentiaal (talent) wordt onthuld (latent), waardoor de waarde (valent) van jouw potentiaal zichtbaar wordt of tot uiting komt (feitelijkheid).

Het meest ultieme gebruik van de Parsé Syntax Grammar ligt in het kunnen aantonen dat het vele teksten ontbreekt aan de feitelijkheden, dus de mate van frauduleus taalgebruik te tonen in de teksten. Contracten worden met veel wollig taalgebruik voorzien van vele lappen tekst zonder ook maar iets feitelijks erin te vermelden als het gaat om de concrete rechten en plichten jegens elkaar. Als deze onbekendheid ervan ontbreekt, op welke wijze kan men dan de ander op dit contract wijzen? Contracten horen dus louter feitelijkheden te bevatten, zodat ook in een rechtbank deze eenduidigheid als zodanig is en blijft. Het contract is feitelijk in de zin van het hierboven getoonde rekenommetje. Daardoor is elk bezoek aan de rechtbank overbodig, als je vooraf aan al deze feitelijke beschrijvingen voldoet. Het verzekeringswezen als ook de banken en zeker de overheid blinken uit in fictief taalgebruik dat door diverse interpretaties - ieders

persoonlijke intelligentie - hierdoor alles behalve eenduidig is.

Het geschreven woord is de wet; ver voorbij van wat men hoort. Het geschreven document IS de rechtszaak in de rechtszaal en niets anders. Gelet op het aspect 'Now-Space' zijn de verledentijdsconstructen in een zin herinneringen en zijn de in de toekomst gestelde zinsconstructen aannames dan wel suggesties. Beide ontbreekt het aan de werkelijke feitelijkheid in het hier-en-nu. Beide aspecten zijn namelijk zo subjectief of wel onderworpen aan de menselijke kwaliteiten en capaciteiten als maar mogelijk is. Alleen de feitelijkheid zoals deze is uitgeschreven op het papier tussen de 4 hoekpunten van dit papieren blad - 'four-corner-principle' - is de of *mijn* feitelijke waarheid, zoals die in het geval van een rechtszaak de waarheid is (een naar eer en geweten opgeschreven document zoals een affidavit).

Hoe kun je Parsé Syntax Grammar opgebouwd zien? Parsé Syntax Grammar bedient zich zoveel mogelijk van de feitelijke of originele woorden. De zinsbouw dient in grote mate te bestaan uit driedelige stukjes teksten, waarbij deze 3 gekoppelde woorden uit een voorzetsel (op, onder, met, door etc.), een lidwoord (een, de, het) of een aanwijzend voornaamwoord (dit deze die etc.) en een zelfstandig-naamwoord (een losse gedachte of wel volgens (de filosoof) Immanuel Kant; een 'noun') bestaan. Hierdoor alleen al breng je enorm veel feitelijkheid in je totale zin. Immers de constructie zoals bijvoorbeeld: "in die schuur",

"door de schrijver", "met deze beoordeling" en zo voort schrijf je eigen spaciaal of wel ruimtelijk; meer feitelijk en meer in het heden: 'Now-Space' dus. Hoewel in het zinnetje "Van huis naar school" elke tijdseenheid ontbreekt, duidt 'van huis' op dat wat al achter je ligt (verleden tijd) en duidt 'naar school' op alles wat voor je (in de toekomst) ligt. Ik heb daarmee NUL besef over welke feitelijkheid het hier gaat; wel is het zo dat er 2 locaties zijn buitengesloten; namelijk huis en school. Wat overblijft is de rest van de wereld.

Daarnaast kun je via bijvoorbeeld etymoline.com checken wat de woorden in hun bronbetekenis zijn; dat heet etymologie. Gecombineerd met de term 'Parsé' - "Ik wil het per se (heel precies) weten". Mensen die klassieke talen Grieks & Latijn genoten hebben, zullen er veel van herkennen. Een verdere uitleg gaat hier te ver; vraag daarvoor liever de bekende Parsé Syntax Grammar kundige mensen naar de mogelijkheden van de PSG-sessies hierover (bezoek www.universityforlife.info/syntax-grammar.html). Daarnaast is het zo dat je tijdsbepalende aspecten zo veel mogelijk dient weg te laten; schrijf zo veel mogelijk in de hier-en-nu tijd. Als je daar alleen al op let, zal je al veel bewuster je woorden gaan kiezen en meer feitelijke zinnen gaan bouwen. In het dagelijkse leven is het zinloos om in de hoogste vorm van de Parsé Syntax Grammar te schrijven. Het is alsof je Chinees spreekt tegen een Nederlandse ambtenaar of medewerker. Zonder een tolk of enige zelfstudie is het onmogelijk jouw brief in de hoogste fase

van de Parsé Syntax Grammar te begrijpen. Pas dus alleen de beginselen van Syntax Grammar toe, daarbinnen is al veel winst te behalen.

Je bewustwording in de taal maakt dat je betere brieven zult gaan schrijven, die meer helderheid naar iedereen geven. En helderheid en eenduidigheid is wat men graag ziet van elkaar, zeker als het om contracten en gelijksoortige documenten gaat. Dan wil je weten waar je aan toe bent, in plaats van dat je overgeleverd bent aan de willekeur van interpretaties van de mensen met mogelijk minder zuivere belangen. Dat is mede de reden dat de brieven die je hier in deze bundel aantreft, in 'gewoon Nederlands' geschreven zijn. De hogere rechters zullen met Parsé Syntax Grammar uit de voeten kunnen, de meeste rechters daaronder meestal niet. Ook dan blijft het een keuze in welke mate je in jouw teksten doorbouwt naar die hoogste vorm van de Parsé Syntax Grammar structuren. Als je dit boekje uitgelezen en begrepen hebt, zal je dit kunnen beamen. Ontkennen van wat jou onbekend is, is nutteloos. Je kunt iets niet dis-kwalificeren als je het niet eerst vooraf kwalificeert (leert doorgronden en begrijpen). Want als het werkelijk innerlijke begripsvermogen van iets is ontstaan in jou, is het een integraal onderdeel van jouzelf geworden. Dit ontkennen is het ontkennen van wie je zelf in je wezen bent.

Je wordt dus alles-en-niets van wat jij jezelf toestaat, waarbij binnen dat 'alles' ook 'niets' thuishoort, anders zou het niet 'alles' zijn, maar "alles minus niets" en dat is

wiskundig bezien minder dan alles zelf. Mijn boodschap: leer samen met anderen te filosoferen met taal. Leer te spreken zoals jij dat bent gelijk elk vogeltje zingt zoals het gebekt is. Bevraag je intelligentie via je intuïtie; intuïtie gaat immers om de waarde en impliciete betekenis van dat wat je voelt. Als je daaraan woorden kunt gaan geven, ben je op de goede weg.

NEGATIVE PERFORMANCE

In 1983 is bepaald dat de wetten niet meer door de rechters getoetst mogen worden aan de Grondwet; Artikel 120 GW. Dat is correct daar de Natuurlijke Personen die de functie van Rechter bekleden, geen relatie hebben met het Koninkrijk der Nederlanden, behalve het feit dat men hooguit 'een Rijksambtenaar' is, maar hun bevoegdheid 'halen' uit de statuten van de corporatie van de Staat en Nederlanden en corporaties mogen inderdaad niets met mensenrechten; alleen maar toetsen aan de statuten die men wetten noemt, ware ze mens-gerelateerd als eerste uitgangspunt. Als je ondertussen de wetten een beetje kent als ook de IVBPR/ICCPR en UVRM, dan erken je dat de grondwetten van de meeste landen gebaseerd zijn op de rechten van de mens. Per land is een nuance doorgevoerd, simpel vanwege elke cultuur, ook dat is prima. Hoe zit het dan met een '**negative performance**'? Dat is de grootste blunder die teksten bevatten. Wat zegt een boete als je parkeert bij een bordje met daarop: 'NIET PARKEREN'. Helemaal niets. Ik kan namelijk niet niet-parkeren, alleen maar **wèl** parkeren. Ik doe dus altijd iets. Ik kan dus geen boete krijgen voor niet-parkeren, daar geen enkel mens ter wereld niet kan niet-parkeren. Wat zijn dan eigenlijk de voorwaarden van als ik daar wel parkeer? Als er niets staat, weet ik niets en overtreed ik **niets** en dat is behoorlijk weinig!

Zo geldt dat ook met **Art. 120 GW** (grondwet). 'De rechter mag **NIET** toetsen aan de grondwet', zegt artikel 120 in diezelfde grondwet. Hoe kan een rechter weten wat er in artikel 120 staat als deze de grondwet niet mag inzien? Hij moet dus de grondwet toetsen - in dit geval specifiek Art. 120 - om te weten dat hij daarna **NIET** mag toetsen aan de grondwet. Hoe kun je nalaten te toetsen aan de grondwet als je de grondwet niet kent? Je kunt dus alleen nalaten om te toetsen aan de grondwet als je zeker weet **WAT** die grondwet zegt. En dus toetst de rechter om niet te mogen toetsen. Hij/zij overtreedt daarmee diens eigen grondwetartikel en toetst **NIET** op basis van het feit dat hij wel **MOET** toetsen om te weten waaraan hij **NIET** mag toetsen. Elke wet is weer gebaseerd op de grondwet zelf dus nalaten om te toetsen aan de grondwet kan alleen door deze wet zelf eerst te overtreden.

De echte hoog ontwikkelde didactici onder ons herkennen het meteen; de '**negative performance**' is de meest tegenstrijdige term die je kunt bedenken. Instructies horen altijd een '**positive performance**' in zich te dragen. Let dus op je zinsbouw en vermijd zo veel mogelijk ontkenningen zoals de constructies met '**niet**' en '**geen**'. Als er iets niet is, dan is dat te ondervangen met: 'Met het gemis van een'. 'Iets niet doen' wordt: 'Het nalaten of weigeren om iets te doen'. 'Vergeet niet om' is ook een bekende doodoener: 'Denk eraan dat je'. En zo voort. Ben je je hiervan bewust, dan gaat er echt een wereld van waarlijk rijkdom qua inzichten voor je open.

Voorts is er nog een ander aspect dat belangrijk is om te begrijpen. Dat aspect heet '**Compelled Performance**'. Het woord zegt het al; een dwangmatige of afgedwongen prestatie te leveren namens een ander. Alleen is dat geheel verborgen ingekleed. Het komt namelijk voort uit het publiekrechtelijke systeem. Het bestuursrechtelijke tezamen met het civiele en het publiekrechtelijke systeem zijn in hun drieluik een andere entiteit dan het Privaatrecht (**handelsrechten via UCC, Maritieme wetten**) en het Strafrecht. De overheid vindt dat jij vanaf het jaar 2000 gordels moet dragen in de auto tijdens het (voorwaarts) rijden. Dus vanuit deze wetgeving (publiekelijk) wordt dat vastgelegd. Wanneer je dat echter nalaat, volgt een boete. Strafrecht. Ondertussen weet je ook al dat alleen doden, stelen en dwingen onder Strafrecht vallen. Al deze overtredingen vallen daar dus buiten; immers een daadwerkelijk slachtoffer met aantoonbare schade ontbreekt (**Common Law**).

Aangezien de overheid geen overheid is, wordt deze '**compelled performance**' als een privaatrechtelijke verplichting aangemerkt, waardoor jij jouw verplichting vanuit dat niet-bestaande contract (private omgeving van jou en de private corporatie) dient na te komen als tekortkoming op deze afgesproken 'performance'. Men gaat dus bij de overheid zo ver, dat jou dat als boete wordt aangerekend in de vorm van een beschikking via een officier van justitie die niet bestaat. Alles wat CJIB doet, is administratief. Een **beschikking** vloeit voort uit een schikking tussen de rechter of

officier van justitie en jou. Op basis van hoor en wederhoor wordt een schikking gemaakt en daaruit volgt de beschikking. Dit overleg vindt dus **NOOIT** plaats als de boetes bij CJIB vandaan komen. Ze slaan de stap gewoon over (**Wet Mulder 1992**), waarheidsvinding wordt daardoor genegeerd.

Ze plaatsen jou vanuit een fictieve verplichting vanuit hun private status in het (hun) private recht, waarbij jij je verplichtingen hebt verzaakt en zij (onder het mom van een echte overheid) hierdoor een boete kunnen en mogen opleggen en daaraan een financiële compensatie aan mogen ophangen. Via jou als de **NATUURLIJKE PERSOON** (hoofdletters), gekoppeld aan de **Trust**. De boete is immers al betaald uit jouw trust en men ziet dat als schade die door de **Trustee** moet worden gerepareerd. Echter jij bent juist de **Beneficiair**. De levende mens. Jij bent dus de levende mens bij een aanhouding en nooit je naam, omdat de truc is dat je daarmee zegt de **Trustee** te zijn (zonder dat te weten) en dus kunt opdraaien voor de geldelijke boete. "Dus elke vorm van een contract tussen ons ontbreekt en toon anders nu aan dat het contract er wel is, beste BOA". Einde verhaal.

De **onvervreembare rechten** ten aanzien van de plichten en rechten volgens de wet gelieerd aan die van een Nederlands Staatsburger zijn echter op menselijk niveau geschreven; de Engelse term: **LAW** (Nature Law) versus **LEGAL**. Het woord: Legal is in haar wederkerigheid lezen en

schrijven in één; 'legere' (Latijn). Ik schrijf en lees gelijk; "ik schrijf jou de wet voor (laat 'm jou lezen)". Rechten onder de wetten zijn niet onvervreemdbaar; ze zijn onder (hun) voorwaarde(n) acceptabel. Rechten waarvan volgens een waarde vooraf gesteld - de voorwaarde - gebruik gemaakt mag worden, zijn voorwaardelijk en het zijn daarmee privileges geworden. Het recht om te **mogen rijden** in een voertuig - Artikel 12 van IVBPR/ICCPR of UVRM Artikel 13 die mij vertelt dat ik me vrij in de wereld mag bewegen als een onvervreemdbaar recht - is in dit geval gelegen in het feit dat ik aantoonbaar **kán rijden**; de uitgifte van mijn allereerste rijbewijs aangaande mijn vaardigheid (CBR, 2022). Het niet meer mogen rijden op basis van het qua tijd verlopen pasje, is daarmee pure oplichting ten behoeve van de nutteloze geldbesteding, de nering; de **privilege**. En zo geldt dat voor vrijwel alle rechten binnen de wetten; het zijn privileges geworden waarvan 'geheel vrijwillig' gebruik gemaakt mag worden als er voor betaald wordt.

KLEURING

Zoals jou mogelijk in dit boekje duidelijk is geworden is het toepassen van feitelijk taalgebruik. Hier volgen nog enkele uitwerkingen die jou nog meer inzichten geven in het gebruik maken van woorden; en dan vanuit de hoogst mogelijke mate van originaliteit. In de brieven stond ook al een en ander vermeld. Het meest cruciale bij rechtszaken is de betrouwbaarheid van een getuige-verklaring; alles is gekleurd in de mate dat de getuige qua eigen karakter en persoonlijkheid dan wel diens algehele configuratie geobserveerd, gepercipieerd en vervolgens geïnterpreteerd heeft. De woorden die daaruit volgen, hebben een specifiek verwerkingsproces ondergaan; die van de menselijke subjectiviteit bezien (emoties). Mochten er ook nog eens belangen spelen bij deze getuige, dan is het helder hoe on-betrouwbaar getuige-verklaringen kunnen zijn dan wel gewoon zijn. In het geval van gerechtelijk gezag noemt men dat 'kleuring van de wet'; de wet naar eigen inzicht interpreteren en dat is bij de wet zelf verboden. Een ieder moet naar diens eer en geweten een objectieve verklaring afgeven.

Een beschikking volgt uit een schikking. (Waar is de schikking?)

Een aanmaning volgt op de maning. (Waar is de maning?)

Een verkleuring volgt op een kleuring. (Wat is de oorspronkelijke kleur?)

Een **vermijding** volgt op de **mijding**. (Wat mijd jij/ik?)
Et cetera.

Zo **verzwakken** alle **ervoor gezette 'praefixen'** (voorvoegsel) de oorspronkelijke woorden zoals je leest. Ook aan de **achterzijde** van de woorden middels een 'aanhangsel' (suffix) kan dat zo **gezien** worden, dat laat ik hier **achterwege**. Dat geldt ook voor de **praefixen** re-, pre-, her-, be-, ver-, de-, dis- en zo voort. Let verder op het **verschil** tussen '**ver-antwoordelijkheid** hebben' en '**ver-antwoording** nemen'. De **aanvulling 'lijk'** maakt dat het er op 'lijkt' maar is het **feitelijk** dus niet. Ook dat **impliceert** dat het over een (persoonlijke) (**ver-**)kleuring gaat in de woordkeuze. Als je deze **inzichten beheerst**, dan ben je eigenlijk al bijna een kundig taalfilosoof. Kijk nog eens naar de tekst op deze pagina en dan met name naar de **vet gedrukte letters**. Zie je wat ik zie?

"Het schijnt erop te lijken dat het zo blijkt te zijn. Een totaal niets zeggend vierluik van 4 **gelieerde** werkwoorden en ook weer alles zeggend. Dat als een **afsluiter**.

SOEVEREINITEIT

Dit boek heeft tot doel om in dit hele specifieke geval een aantal termen uit te leggen met de samenhang van de inzichten van dit boekje. Vanuit het door mij met de naam: Wilfred-Leonard met enkele anderen ontwikkelde Soevereiniteitsverklaring of afgekort: de SVK, waarbij de eerste versie in 20 november 2021 tot stand kwam, is het nu en eigenlijk sinds de zomer van 2022 tot een volwaardig juridisch instrument en document uitontwikkeld. Allereerst is het zaak om een aantal begrippen helder te krijgen. Uiteraard zijn de uitgangspunten mede gebaseerd op eeuwenoude inzichten en geschriften. Atheïsten zouden hier mogelijk moeite mee kunnen hebben en dat ligt grotendeels in de lijn van het Marxisme en Communisme die slechts de Staat erkent als de enige echte 'Vader' van allen, waren wij slechts dingen om er op deze wijze zo over te praten.

Wij daarentegen erkennen de Moraliteit en de Correctheid vanuit God ons gegeven en het is bedoeld als een leerproces. Aan de andere kant hebben veel atheïsten toch ook een geloof; ze geloven namelijk alleen in alles wat materialistisch, concreet, toepasbaar en aanwijsbaar is. Het is het Marxisme en het Communisme ten voeten uit, voor nu nog even vrij van een aantal aspecten dat in het boekje beschreven staat. De mens is de 'vervlesching' - de Griekse term: 'kréas' (vlees) - van God of de Schepper. Hierbinnen

huist de ziel en die wordt begeesterd door God, middels de Heilige Geest. Zo komt de ziel geestelijk en het lijf bio-fysiologisch tot leven; het levende wezen dat kan ademen en zelfstandig kan denken. Het heeft zelfs een eigen Wil; immers "I AM". Ook daar bestaan vele conversaties over tussen voor- en tegenstanders, ware er wel of geen Wil met een vrije keuze; dat terzijde. In de spirituele wereld is God, de Schepper of een Hogere Intelligentie de oorzakelijkheid van de mens, van het wezen. In alle andere gevallen ontstaat het levende leven volgens Darwinisten en atheïsten uit het materialistische samenspel van voornamelijk de volgende vier elementen, zoals we allereerst H (waterstof/Hydro-Gen) kennen, als ook O (zuurstof/Oxy-Gen) met daarnaast nog C (koolstof/Carbo-Gen) en ten slotte N (stikstof/Nitro-Gen). Het 'leven' of Bio-Genese ontstaat - Genesis - dus volgens deze opvatting uit de vier 'niet-leven'-elementen.

Dit 'niet-leven' als de energetische chaos - entropie - met de willekeur dan wel met de oneindige of ontelbare aantallen mogelijkheden als het om variaties met hun combinaties gaat. En dat staat weer in dezelfde analogie volgens Herbert Spencer gelijk op met Charles Darwin qua opvatting, die meende dat de natuur in de vorm van de mens - natuur, gelieerd aan de term: 'Natus' als het gegeneerde of geborene - middels de 'Survival of the Fittest', gebaseerd is op de ultieme gen of DNA-vermengingen dan wel de eigenlijke mutaties en daardoor de extreme en extreem veranderende omstandigheden wel kan overleven.

Tegen de tijd dat de ultieme genen elkaar zouden hebben kunnen treffen voor hun kruising, zouden er - statistisch bezien voor de juiste match - ondertussen al miljoenen jaren verstreken kunnen zijn, alvorens de evolutie succesvol zou kunnen zijn en de mens vanuit diens vermeende dierlijke afkomst en qua leeftijd van slechts veertig tot zestig jaar oud nooit meer hebben kunnen overleven en bestaan. Dat impliceert dat vanuit een oneindige wijsheid of wel een machtige Intelligentie de mens geschapen is. Met andere woorden, onder het toezicht en met de heerschappij van de Schepper zelf. Noem vervolgens de geboorte van de mens met het recht van de geboorte als de concrete feitelijkheid van die geboorte met het samenvallen dan wel het ingelegde begrip: 'soevereiniteit' met deze geboorte als een menselijke waarde gelijk ook het denken en beseffen een goddelijke gift is. Alle pogingen door de mens ten spijt tracht men nog steeds God te overrulen met de creatie van het super-leven of de supra-mens.

Dus gelijk elke mens begiftigd is met Gods spirit of geest en met Gods Gratie, zo is het weinig anders met de rechten die daarmee samenhangen. De geboorte als een gebeurtenis is in dit licht het ontstaan van een levend wezen met het moment van de eigen autonomie losgekoppeld van de drager en verzorger; de moeder, waarbij de twee organen als het hart en de longen symbolisch voor deze eerste stap van de levensautonomie staan. De mens als een ongebonden (doorgeknipte navelstreng) ademend wezen dat nul plichten jegens elke andere eerder geborene heeft dan wel niet

hoeft te dulden. De mens is neutraal en vanuit het leven correct zoals de natuur correct is jegens haar levende entiteiten. Meer dan leven zonder de directe verbintenis met de moeder impliceert deze autonomie dan ook niet. Het betreft de onvoorwaardelijkheid van het correcte en het gepassioneerd ouderschap om het kind alle zorg en liefde toe te bedelen, waar het leven zelf de uiting van is. Moeilijker en complexer is het leven niet.

Met de ontwikkeling van deze boreling ontstaat het begripsvermogen van elke ouder; immers via diens spraak maakt de baby kenbaar wat en wanneer hij of zij aanspraak op diens behoeften maakt; de wilsuiting middels elke vorm van geluid; de stem en de klank. De stem geldt als het ultieme instrument om de wilsuiting te tonen. Deze wilsuiting middels klanken en tonen is de ultieme uiting van de Wil. Ze klinken door de stilte heen of ze overrulen de geluiden van de omgeving, waarna de ouders in actie komen om tegemoet te komen aan de wensen die zij inmiddels herkennen in de wijze en vorm van klankuitingen door de baby geproduceerd. Het is het bekende Latijnse woord: 'per-sonare' of het door-klinken van het stemgeluid als een luchtrilling als een natuurkundig fenomeen gebaseerd op de Wil van het net geboren mensje. Ook dat is een stukje autonomie dat zich elke dag en week verder ontwikkelt qua specificiteit en genuanceerdheid; biologisch genaamd de duiding van het instinct als de eerste kenmerkendheid. Het is een soort egoïsme dat in het leven 'ingebakken' zit; de Wil tot het overleven - Impetus - heel evolutionair en

evolutionair gezien geheel verantwoord. Richard Dawkins als een atheïst beschreef dat aspect in zijn boek met de titel: "The Selfish Genes" of wel de zelfzuchtige of egoïstische genen in de natuur. Hiermee is mogelijk duidelijk dat deze perikelen alle niets met soevereiniteit te maken hebben dan vanuit het perspectief dat het nieuwgeboren mensje vrij in diens bestaan is en ongehinderd kan groeien, vertrouwend op de zorg en de bescherming van de beide ouders met elk hun enige en eigen dominante energie in de vorm van de mannelijke en de vrouwelijke versie. Er heerst dus een gebalanceerd samenspel door deze beide energie-dualiteiten jegens het zogezegde 'onschuldige' kind dat daarmee neutraal, onbevooroordeeld en tweeledig opgroeit. In die hoedanigheid is de baby biologisch gezien in het gehele spectrum soeverein; onder Gods hoede en met de zorg en de bescherming van de ouders, waardoor het kind zich onbekommerd - vrij van elke verantwoordelijkheid doordat elke plicht ontbreekt - ontwikkelt.

Het socializing-proces gaat vanuit de natuurlijke inslag van elk kind met elk ander kind. Moraliteit komt slechts ter sprake middels een berisping in geval een ander kind pijn of schade ondervindt van handelingen die ethisch gezien verwerpelijk zijn. Ze vallen over het algemeen onder de noemer: deugnieten-handelingen en vormen tevens een emotioneel essentiële grondslag voor ethisch handelen en zelf verantwoordelijkheid nemen over de eigen daden. Deze gronding vanuit de emotionaliteit borgt de hogere waarden van zowel het sociale, het humane en het politieke aspect

dat erover heen gelegd kan worden. Vanuit deze driedeling door Max Stirner uiteen gezet zoals je ook al hier in mijn boekje hebt kunnen lezen, is het belangrijkste woord: 'Liberalisme'. Dit woord heeft als een basisdeel - noem het de Parsé deelmethode van Parsé Syntax Grammar - 'liberal' of zelfs 'liber' wat in haar oorspronkelijkheid gelieerd lijkt aan respectievelijk: 'vrij' en een 'boekwerkje' (Latijn). Ook is de stam volgens PIE (Proto Indo European) gelieerd of geassocieerd met *leudh-ero. Voorts staat het later in analogie met nobel-geboren en dergelijke vormen. Maar wat impliceert dan dat het stam-woord: 'liber' boekje vanuit het Latijn inhoudt? Blijkbaar moet je je vrijheid via papier kenbaar maken aan de omstanders.

Het is inmiddels overal bekend en voelbaar; vrijheid of de Engelse term: 'Freedom' is geen vanzelfsprekendheid (meer). Het vraagt om een eventuele inspanning - De Facto - of een schriftelijke verklaring - De Jure - middels de fysieke handeling, waarbij de spraak en de woorden getransformeerd worden tot schrift en tekst met woorden middels de pen met inkt op het papier vastgelegd; een uitgeschreven verklaring van de Mensenrechten zoals het UVRM of middels een uitgeschreven verdrag zoals het IVBPR of ICCPR dat tonen. Het Franse "Liberté, Égalité et Fraternité" toont éénzelfde vorm-versie. Het Nederlands kent een afwijkende versie, namelijk 'vrijheid'. De afwijking ligt in het aspect of laatste stukje van het woord: 'heid'. Dit specifieke erachter geplakte deel: 'heid' impliceert namelijk iets karakteristieks, iets natuurlijks, iets intrinsieks en

daarmee iets dat eigen is aan de 'eigenaar'; de eigenheid met daarbij de analogische taal-verbastering van het Duitse 'heim' en het Engelse 'home'. Laat ik dus een voorbeeld nemen dat mooi aansluit bij dit boek en de Nederlandse titel van het boek van Max Stirner: 'eigen-heid' en 'eigen-dom'.

Ook Stirner beschrijft het aspect van eigendom zeer uitgebreid vanuit de associatie van het egoïsme - zie eerder al in het eerste deel de identieke insteek door Ayn Rand uiteen gezet. Het deel van 'eigenheid' zijnde 'heid' impliceert dus het intrinsieke; de kenmerkendheid van haar 'eigenaar', terwijl het deel: 'dom' als een extraspectief aspect dient te worden beschouwt; het komt van buitenaf, wordt vanuit de omgeving verworven, zo zou ik dat willen zeggen. Dit betekent dat vrijheid binnen de Nederlandse taal dus een eigenheid, een intrinsieke onvoorwaardelijkheid is wat onlosmakelijk verbonden is met het leven, met het wezen zelf. Daarentegen zijn de Engelse versies van vrijheid: 'freedom' en 'liberté' handelingen die iemands immuniteit voor schendingen van buitenaf dienen vast te leggen; de nieuwe eigenaar van deze 'freedom' heeft daar arbeid voor moeten verrichten. Het zijn de culturele taalkundigheden - idioom - die het interessant maken. In dat perspectief ondersteunen het Nederlands en het Duits elkaar prima; 'vrijheid' en 'Freiheit'. Hoe staat dat met soevereiniteit gesteld? Het deel: 'teit' impliceert een daad of het Duitse 'Tat'; een handeling en daarmee is het initiële bijvoeglijke naamwoord zoals 'vrij' wat een kleuring is ten

aanzien van het eraan gekoppelde zelfstandig naamwoord in; 'de vrije mens', een zogenaamde feitelijkheid geworden.

Soevereiniteit is eigenlijk - het lijkt erop maar is slechts een schim van dat wat het echt en in haar eigenheid is - een goddelijk begrip, dat dientengevolge ook eens met het koningschap verbonden werd. De koning als de aardse plaatsvervanger namens God om te regeren op aarde binnen diens territorium, waarbij de priester namens God deze koning zou hebben beëdigd. Vandaar dat in die hoedanigheid een koning diens wetten met de Gratie Gods zou kunnen en mogen opstellen; wetten die de mensen tegen elkaar en tegen elkaars ongenoegen beschermen en waarvoor redelijke plichten voor worden teruggevraagd. Alleen een priester 'gaat boven de koning uit'; de priester is de eerste - pri-être - na God. Ook het grote 'Boek der Veranderingen' met de titel: "I Tjing" van de Chinezen noemen de vijfde lijn de koning-lijn en de zesde en tevens de bovenste lijn van het Hexagram de priester-lijn als een archetypische duiding. De eerste lijn staat voor de mens, de tweede voor de publieke persoon, de derde voor de student en de vierde voor minister. De eerste drie lijnen van het hexagram duiden dus eigenlijk het mens-niveau, de bovenste drie lijnen de facilitators als de leidende dienaars.

Dat betekent dat een mens vanuit het biologische aspect dus goddelijk soeverein of een goddelijke soeverein is. Echter zo gauw de geboorte aangifte plaatsvindt - Artikel 1:19e BW - ten overstaan van de ambtenaar van de

Burgerlijke Stand, vervalt daarmee een groot deel van deze soevereiniteit, althans zo toont het zich. Er worden plichten gesteld, nadat de inschrijving binnen en met de 'vereniging' heeft plaatsgevonden. De mate van lijfelijke soevereiniteit wordt zelfs geschaad; let op alle verplichte vaccinaties in de eerste weken van het leven van een baby. Alsof dat niet genoeg is, worden op basis van dwang - Artikel 448 SR - ook nog eens een handelsnummer - Burger Service Nummer, BSN - en een Persona als NAAM - Natuurlijke Persoon als de handelsnaam - 'opgelegd' en onherroepelijk toegewezen ware het een cadeautje met louter voordelen van deze gulle overheid. Daartoe wordt de achternaam of familienaam gebruikt. Was dat eerst de familienaam, vanaf dat moment is dat de naam, de handelsnaam van het rechtssubject, waarmee de overheid 'correspondeert'. Het aan jouw - door jou - kind gegeven naam wordt een verwijzing; het is een voornaam of een voornaamwoord geworden. Het frappante van voornaamwoorden - de Engelse pronouns - is dat het een verwijzing is naar het basisbegrip; de naam van de echte mens, het levende wezen. Er is dus sprake van een bewuste naamwisseling; Artikel 225 SR wat staat voor fraude.

Dit wetende heeft elke 'burger' de plicht om een hem of haar bekende misdaad te melden en daar waar mogelijk deze te corrigeren of deze te laten corrigeren. De meeste partijen en groepen zo niet alle groepen op die van 'ons' na - wij zijn 'veilig & vrij' - melden deze misdaad, deze valse daad als een onrechtmatige rechtshandeling niet bij de betreffende instanties, waarbij de plichten die eraan

gekoppeld zijn, zeer nadelige rechtsgevolgen hebben, bleken en blijken te hebben, De overheid is wettelijk en vanuit het soevereine recht van mij en hun eigen wetmatigheid verplicht om deze valse daad te vernietigen en de opgelopen schade en andere onbehoorlijkheden zoals verworven eigendommen die van het levende wezen via diens handelsnaam aan de overheid toebehoren, terug te geven. Echter dat kan pas als het betreffende levende wezen zich kenbaar maakt met een nieuwe Persona. De brief die jij als een levend wezen naar jou zelf - alles qua correcte naamstellingen en postverzendingshandelingen - verstuurd hebt en ook ontvangen hebt, maakt dat jij internationaal gezien het bewijs hebt geleverd van de levende mens, het bezielde wezen of wel via een De Facto handeling. Fictie in de hoedanigheid van een rechtspersoon is een 'dood lichaam'- het Duitse: 'Leich-Nahm'. Een Attesta de Vita, afgegeven door een enkele, onbekende ambtenaar binnen de fictie met een vaak niet te ontcijferen en een vage handtekening is eigenlijk daarmee nutteloos geworden.

Slechts de levende wezens kunnen daadwerkelijk handelen via hun handelsnaam, de Persona of de Staat-naam met het bijkomende handelsnummer; de Track & Trace-code van de aangetekende brief van jouzelf naar jouzelf. Daarmee ben je gebonden als het om een contract gaat. Niemand kan jou meer 'kapen'; je bent ondergebracht bij jouzelf via een verbintenis. Iedereen is vrij in diens leven en dus ook vrij om zelf een naam als een handelsnaam - IVBPR Artikel 16 en UVRM Artikel 6 - met een handelsnummer te verzinnen, te

duiden en te gebruiken. Dat handelsnummer is zoals gezegd, het meest effectief als het via een internationaal handelssysteem wordt erkend; de brief van de mens aan zichzelf verzonden via de Track & Trace route. Deze vaak gangbare kenmerkform: 3SRPKN/S-xxxxxxxx code of overeenkomstig wordt dan onder de auspiciën van het UPU - Universal Postal Union te Bern - jouw eigen te gebruiken nieuwe handelsnummer ten behoeve van de correspondentie met elke buitenstaander, die in contact en mogelijk in contract wil treden, die een verbintenis wil tussen twee rechtspersonen als 'dode lichamen' wat een Persona uiteraard is; een 'dode' naamstelling - De Jure - op papier.

Wat hierbij ook essentieel is om te begrijpen is de term: 'jurisdictie'. Een jurisdictie is een soort vergaarbak van juridische regels, van wetten met daarbij de plichten en rechten ondergebracht jegens de betrokkenen. Als Nederlander 'val' je dus vanwege de feiten van het als zodanig benoemde grondgebied - Nederland - gecombineerd met de geboorte aangifte volledig onder of binnen de Nederlandse jurisdictie. Zoals je mogelijk weet, zijn de drie hoofdzonden als internationaal geldend en altijd relevant en rechtsgeldig: dwingen-stelen-doden. Zelfs een schip op volle zee heeft middels haar kapitein of admiraal de plicht om deze drie schendingen te (laten) bestraffen indien één of meerdere voorvallen, ongeacht onder welke vlag, aan welke nationaliteit dat schip verbonden is. Dit strafrecht dient altijd nagekomen te worden jegens de gedupeerden of hun familie. Dat betekent dat wanneer de geboorte aangifte als

rechtshandeling vernietigd wordt, daarmee ook de Nederlandse jurisdictie vervalt die gekoppeld was door deze rechtshandeling. En dus blijft een soevereine mens of levend wezen over, die zich - voor zover gelovig - zich conformeert aan Gods Geboden, waaronder het eerder genoemde drietal. Om in interactie te gaan met de mensen die wel een jurisdictie 'hebben', zoals de andere BSN-ers - de mensen die via het Burger Service Nummer nog aan de Staat der Nederlanden gebonden zijn - dien je een eigen jurisdictie op te stellen; een handboek van wetten en regels waarin beschreven staat hoe jij wilt dat de ander jou behandelt in het 'dagelijkse handelsverkeer'. Jouw nieuwe Persona dient dus een eigen jurisdictie te hebben; die maak je zelf.

Dit juridische document maakt onderdeel uit van de Sovereiniteitsverklaring. Daarmee heb je een nieuwe naam, een nieuwe titel en een nieuwe positie; een gouden grondslag als een soevereine mens binnen de juridische handelswereld. De combinatie van de vordering van de vernietiging van de rechtshandeling die de verbintenis opleverde met de overheid is verbroken en de overheid heeft haar eigen verzonnen 'Natuurlijke Persoon' met alle voorwaarden rechten en plichten terug; zij was immers de createur ervan en daarmee bezitter en eigenaar; we hadden deze slechts in bruikleen als een soort van privilege tegenover eerstens onbekende en wat later gedurende het leven bleek zéér onredelijke voorwaarden, die vooraf nooit kenbaar gemaakt waren of waar überhaupt aandacht aan is besteed bij de

geboorte aangifte en waar al helemaal nooit een instemming en toestemming voor verleend is; door niemand. De Persona kon in die hoedanigheid beschouwd worden als een Trustee van een opgezette Trust, die voor alle kosten verantwoordelijk gehouden kon worden en waarbij de overheid de Settler of Fiduciair was.

De baby was immers wilsonbekwaam of wel nog lang niet autonoom in dat stadium van diens leven om ook maar ergens mee in te stemmen. Vrijwel alle andere partijen die zich ook in deze materie verdiept hebben en zich ermee bezighouden, laten echter na om deze rechtshandeling te vernietigen. Zij laten de Natuurlijke Persoon als naamstelling en het bijbehorende handelsnummers in tact en vorderen de voordelen en de rechten ervan op. Dat is echter onmogelijk daar zij geen eigenaar van zowel deze Persona als ook het BSN zijn. Alles wat 'daaronder' weggeschreven staat, behoort ook indirect toe aan de overheid. De correcte mogelijkheid is om de bezittingen en eigendommen die op de naam van de Rechtspersoon - de Natuurlijke Persoon - onder te brengen binnen jouw eigen Staat, Persona of Rechtspersoon.

Daarmee blijft de oude versie Natuurlijke Persoon/Persona van de overheid in tact - je mag geen schade toebrengen aan andermans eigendommen - en waarbij jij alle achterliggende plichten die op basis van de valse verbintenis nagekomen zijn, laat opheffen, waarbij bezittingen en eigendommen op de naam van de nieuwe Rechtspersoon, Persona of Staat

worden gesteld waarvan jij de eigenaar bent, de allodiale titel hebt en de totale bevoegdheid hebt. Daarnaast laat je alle financiële plichten corrigeren door hen die deze financiën onrechtmatig gevorderd en afgedwongen hebben. Daarna dient de overheid als 'cononer' hun eigen Persona op te heffen, teneinde verdere nutteloze correspondentie te voorkomen. Al deze handelingen zijn internationaal rechtmatig om deze te mogen vorderen van de overheid; zij zijn de plicht aangegaan via de genoemde verklaringen, verdragen en de daarbij horende internationale plichten.

De hoedanigheid van een nieuw aangeboden Persona als een rechtspersoon stelt de mens in staat - De Facto - om via de spraak en eventueel de papieren correspondentie - De Jure - zich via diens klanken te laten horen - per-sonare - als de uiting van de wil en de keuze die daarbij relevant kan zijn; basaal een 'ja' of een 'nee'. De mens is via diens Persona in staat juridisch te handelen; het stelt hem of haar in staat om 'zijn of haar mannetje te staan'.

Zoals gezegd heeft elke staat als een landelijke (grondgebied) nationaliteit haar eigen wet- en regelgeving; de jurisdictie. De term: 'nationaliteit' impliceert weinig anders dan een verwijzing naar een grondgebied met de gegeven naam; 'natio-' impliceert immers dat haar herkomst met 'natus', met geboorte te maken heeft. Gelet op de grondslag van het menszijn heeft ieder mens het recht onder diens eigen voeten; als een goddelijk gegeven, onvoorwaardelijk zonder daaraan gekoppelde plichten. De enige dualistische regel van God is: "Leven en Laten Leven".

Op het moment dat ik mij juridisch ontkoppeld heb van de Staat der Nederlanden - voor nu los van het feit of de Staat der Nederlanden een Holding, een NV of een andersoortige rechtspersoon als een corporatie of dood lichaam is of zich inderdaad als een publiekrechtelijke overheid presenteert - bied ik met het aanbieden van mijn nieuwe Persona als een Staat ook mijn eigen jurisdictie aan. Het betekent in de omgang om tot verbintenissen te komen, dat elke Staat in staat dient te zijn de juridische voorwaarden van die andere staat te begrijpen en te erkennen. Er is dus sprake van twee jurisdicties; die van de Staat der Nederlanden als de (nep) 'overheid' en die van mij vanuit mijn neutrale status als een soeverein ontstaan in de vorm van ook een rechtspersoon, een Persona of Staat. Zoals bekend stellen corporaties statuten op; of dat nu een vereniging, een stichting, een N.V. of anders is. In die hoedanigheid handelt de Staat der Nederlanden met de auspiciën van het Koninkrijk der Nederlanden eigenlijk als een corporatie met haar eigen voorwaarden die hun grondslag hebben in de statuten, die met de oprichting van de rechtspersoon, een publiekrechtelijk 'dood lichaam' - ook worden ingebracht. Het komt er eigenlijk op neer dat een bedrijf als Coca Cola of McDonalds uitmaakt hoe de mensen hun leven moeten leven; zie de statuten van deze corporaties.

Dat is het funeste eraan; er bestaat geen juridische grondslag gelet op de rechten van mensen, die voorkomen uit de statuten van bedrijven en corporaties. Vandaar dat het Handelsrecht en daarmee - the Maritime Laws - zo'n

belangrijke rol spelen. Is er een juridische grondslag - een De Jure verbintenis, contract of overeenkomst - met de partij namens wie een ander mij aanspreekt en iets van mij wil of vordert? Nee. Zelfs geen verbintenis (meer) met de - voor zover die nog bestaat - de echte Nederlandse overheid. Ik heb de vernietiging van de rechtshandeling als de grondslag van een verbintenis namelijk laten uitvoeren, waaraan een integere partij altijd tegemoet komt; zowel moreel als juridisch. We weten onderhand wel beter; de verbintenis is louter gebaseerd op de economische voordelen van deze corporatie, de Staat der Nederlanden met haar jurisdictie wat eigenlijk corporatie statuten zijn. Dat is precies wat mij tot slaaf maakt jegens een andere partij, die meent zeggenschap te hebben over mij als mens - De Facto - en tevens in de hoedanigheid van mij als een persoon in mijn handelen met deze andere partij - De Jure. In die hoedanigheid is deze beoogde 'Persona' ook te lezen als een Staat. Het gaat zelfs verder.

Deze Staat is geheel soeverein, immers alle verstoringen, ongeregelheden die mogelijk ten nadele van deze door God gegeven soevereiniteit zijn verwijderd dan wel vernietigd; "Ik ben een één-mens soevereine staat" (zie het Verdrag van Montevideo, 1933 over staten). Elke schending maakt dus dat er sprake is van een internationale inbreuk op de soevereiniteit van deze staat met mijn staat-naam (volledig in hoofdletters gezet): WILFRED-LEONARD: BASTIANI-KOEKENDAAL. De enige mens die zich in deze 'staat' en in deze STAAT bevindt heeft de naam: Wilfred-Leonard of

uitgebreid beschreven: Wilfred-Leonard: Bastiani-Koekendaal, uiteraard helemaal in kleine letters. Immers het hoofdlettergebruik duidt op 'dode materie'. "Ik ben verwekt door de man-mens met de familienaam: Bastiani en ik ben gedragen en gebarnd door de vrouw-mens met de familienaam: Koekendaal". Door de interne samensmelting ben ik een nieuwe eenheid, een nieuw wezen onder Gods visie geworden; ik ben een unieke heelheid voorzien en vanuit mijn eigen eigenaardige eigenheid en ik ben eigendom geworden van mijzelf op het moment dat ik 'zweetwaarde' lever en mede baring-arbeid verricht om daarna geheel autonoom het daglicht te kunnen aanschouwen en zelf te ademen.

Ik ben daarin de enige echte eenling ondanks de wetenschap van mijn eeneiige tweelingbroer, die vanuit hetzelfde ei afkomstig is maar vanuit de samensmelting met dat identieke ei, alleen dan middels een andere zaadje wat ook hem tot de enige echte unieke mens maakt zoals ik dat ook ben. De uniekheid als een verschil is tevens de overeenkomst tussen ons; de uniekheid vanuit ieders perspectief bezien. Uiteraard kent deze Staat diens eigen taal, dat is feiten- of Wiskundetaal, ook wel bekend onder de naam: 'Parsé Syntax Grammar'. Daar hoort een leeswijzer bij; immers dit is een taal die voor vele mensen onbekend en nieuw is; uitleg geven is een morele plicht. Daartoe kent deze leeswijzer ook een woordenlijst met extra diepgang en genuanceerdheid inzake de leeswijzer. Ten slotte kent deze Staat een eigen lijst met straf-titels; aangaande een schending en inbreuk van de soevereiniteit wordt een boete

opgelegd dat met een mooier woord: 'heel-maaksel' heet. Alles en zeker het mensenleven tussen de mensen onderling is gebaseerd op trouw, betrouwbaarheid en vertrouwen; het Engels woord: 'Trust'.

Met dit woord is de term: 'heel-maaksel' makkelijker te begrijpen; het herstellen en heel maken van het eerdere vertrouwen. Een Trust is in ons geval gerelateerd aan echtheid in het proces van het heel-maaksel; het betreffen goudstukken in plaats van het fictieve geld. Een eigen Staat die tevens soeverein is, dient en kan mogelijk in staat te zijn om handel met iedereen te drijven, maar wel op de correcte manier. Gelet op het feit dat het over handel en transport gaat met de analogie van de maritieme wereld, worden in die hoedanigheid ook alle noodzakelijke paperassen zoals vrachtbrieven en dergelijke verzorgd door de mens binnen diens Staat; het betreft de functie met de titel: 'Postmeester'. De mens is echt en van vlees en bloed, diens handelingen met de beschreven processen en dergelijke op papier zijn ook levensecht en daarmee feitelijk; de wereld van de Postmeester is voornamelijk analoog en elke digitale vermenging wordt vermeden. De Postmeester als Persona kan natuurlijk ook de mens als oorzakelijkheid zelf, transporteren; in menselijke begrippen heet dat reizen. Als het reizen van mij als een mens juridisch functioneel is, dan is een reisdocument van belang gelieerd aan een Persona of een Staat; de mens verplaatst zich dan juridisch als een vaartuig met diens lading; de staat zoals die van mijzelf wanneer ik dat allemaal geregeld heb via mijn

Soevereiniteitsverklaring met de Nederlandse overheid; het Koninkrijk der Nederlanden.

In alle andere gevallen waarbij de mens zich van A naar B beweegt zonder dat er belangen in het spel zijn, betreft het een ieders vrijheid vanuit het menszijn zelf; het recht van bewegen als de enige en echte eigendoms waarde die de mens onvoorwaardelijk en onvervreemdbaar van Godswege heeft; te lezen in Artikel 12 van het IVBPR of in Artikel 13 van het UVRM. De Postmeester is enerzijds individualistisch en tevens multifunctioneel als het om de De Jure handelingen gaat. Hij of zij is daarbij de rechter, de griffier, de officier van justitie, de bode en ook de postbode zelf binnen diens eigen Staat, hij of zij is immers de enige levende mens als De Facto entiteit binnen diens eigen Staat en dient dus De Jure alles zelf te op te stellen, te vervullen qua diversiteit aan functies en eventuele bijbehorende rollen, zeker wanneer er sprake is van belangen en interacties met anderen vanuit een andere staat. Echtheid staat synoniem aan een authentieke identiteit; het levende wezen als een uniekheid vanuit diens eigenheid en authenticiteit. De digitale wereld vertroebelt deze echtheid en de Postmeester zal dan ook zo veel mogelijk doen om digitalisering te vermijden en weg te houden uit diens analoge, feitelijke en authentieke leven.

Alle soorten handel en de bijbehorende correspondenties zijn analoog en worden analoog uitgevoerd, dus echt, concreet, authentiek en daarmee identificeerbaar op

rechtmatigheid en correctheid. De echte Postmeester handelt dan ook louter vanuit neutraliteit en correctheid waarbij hij of zij als een oprechte schipper diens morele kompas als leidend beschouwt. Correctheid is het uitgangspunt. Het was ooit Voltaire als een vooruitstrevend humanist die zei dat "handelt verbreedert"; "Liberté, Égalité et Fraternité". Handel met een ander negeert elke huidskleur en ras, zolang de één de ander maar vertrouwt in diens tegenwaarde - equity (vereffening)- van de onderlinge handel; betaling van bijvoorbeeld de verschuldigde zilverstukken. Een leven zonder leugens en bedrog is een vrij leven en dat geeft vrijheid van leven. Ondanks het feit dat de Postmeester louter vanuit de Maritieme wetten en regels handelt - Maritime Laws & Contracts - is de Common Law weinig anders. Immers de basis ligt altijd in de trouw aan de hoogste vormen van moraliteit; laat dwingen, stelen en doden na jegens een ander mens. Laat na om leugens en bedrog te hanteren jegens elke ander. Dat geldt natuurlijk net zo sterk binnen de contractwetten, zie Voltaire hierboven. Het is het gezonde verstand of 'the Common Sense', waarbij God hopelijk iedereen een voldoende mate van moreel besef of in ieder geval de potentie tot de ontwikkeling ervan gegund heeft.

Wat dan op haar beurt weer 'the Law of Nature' genoemd kan worden, met de nadruk op 'natus' als stamwoord binnen het woord: 'Nature' zelf. En de natuur dat staat in de analogie met God. Resumerend nogmaals de vier onderdelen:

1. Soevereiniteitsverklaring als een buiten-notariële akte voorzien van drie getuigen met hun authentieke autografen met vingerafdrukken als de zegels;
2. Leeswijzer, uitleg methodiek hoe om te gaan met dit totale document;
3. Woordenlijst en jurisdictie nemend over taal, taalgebruik en woorden;
4. Straftitels welke van toepassing zijn aangaande soevereiniteits-schendingen.

INTIMITEIT & ASSERTIVITEIT

Dit zijn twee heel belangrijke woorden als het om correctheid gaat. Laten we eens vanuit de Parsé Syntax Grammar of wel de etymologie achterhalen vanuit de term: 'Parsé' hoe we deze twee termen kunnen benaderen. Waarom haal ik deze twee termen erbij? Het blijkt dat deze twee termen heel makkelijk te koppelen zijn aan de twee belangrijkste wetten binnen het Burgerlijke Wetboek. Het zijn namelijk Artikel 1:1 BW en Artikel 3:33 BW. Laat ik beginnen met het woord: 'intimiteit'.

De term: intimiteit begint met de praefix of het voorvoegsel 'in-'. Soms betekent 'in' ook wel 'erin-gaand' Het Engelse 'into' of het Duitse 'hinein/herein', of: (het huis binnengaand) 'in das Haus gehen' (4e naamval - Accusativus) versus (binnenin het huis zijn) 'in dem Haus sein' (3e naamval - Dativus). Soms impliceert het een ontkenning; net zoals het woord: in-consequent. En als we nog dieper naar dit stukje van het basiswoord 'timè' en uitgebreid tot het stukje 'timide' - de vrees voor onttering; binnen een emotionele connotatie (angst) - kijken, dan is de analogie duidelijk. Als het gaat om de integrale benadering van het voorvoegsel 'in' in de combinatie met de ontkenning is het dus duidelijk dat wanneer 'iets naar binnen gaat' het inderdaad nog 'niet binnen is'. De letterlijke betekenis van 'in' is daarmee anders dan vanuit de werkelijkheid van het 'binnen-zijn'. Zo zit dat ook met het woord 'assertiviteit'.

Het voorvoegsel hier; 'ad-' (er naar toe) is vanwege het gemak van het uitspreken omgezet in 'as-'. Het woord: 'assertiviteit' impliceert dus ook enerzijds de beweging van de dienstbaarheid (servus = bediende) en anderzijds impliceert dit dat deze vervoegde 'as' aangeeft dat er (nog) geen sprake is van enige dienstbaarheid 'naar mij als de spreker' bestaat. Iemand die op correcte wijze assertief is, geeft daarmee diens waarden-systeem bloot. De mens maakt kenbaar hoe hij/zij correct bediend of benaderd wil worden door een ander. En daarmee is uiteraard de verbintenis tussen de beide termen te maken. Het woord 'intimiteit' met daarbinnen bijvoorbeeld 'timè' (waardering) betekent vanuit het Grieks als een feitelijk woord of feit: 'innerlijke verering'. Combineer dat met 'assertiviteit' en de gedachte hoe jij bediend, benaderd dan wel toegesproken wil worden door die ander; namelijk correct, met eer, lof en met respect.

In die hoedanigheid zijn de woorden 'intuïtie' in de samenspraak met het woord 'emotie' ook te bezien. Bekijk beide vanuit de Parsé Syntax Grammar. Intuïtie impliceert een ingeving; dat wat naar binnen gaat als een gegeven (bijvoorbeeld een indruk) en dat wat naar buiten beweegt; emotie. Statisch gezien en verwoord is de intuïtie dus een feitelijke ingeving en dat terwijl de emotie een feitelijke stemmingskleuring betreft. Wat is tussen beide het balancerende aspect vanuit het hier-en-nu bezien? Dat is iemands cognitie; het zoekt de balans of de verhouding - de ratio - op tussen wat intuïtie als gevoel initieert en welke specifieke emotie als vervolg daarop op datzelfde moment

actueel is. Bij 'taal' gaat het dus over het bewustzijn in het heden, in elk moment van de dag. In de volgende deel leg ik uit wat de twee woorden 'intimiteit' en 'assertiviteit' met de wetgeving bezien, te maken hebben.

Als je het vorige deel van dit hoofdstuk voor nu goed begrepen hebt, is het ook duidelijk waarom ik deze twee artikelnummers uit het Burgerlijk Wetboek eraan gekoppeld heb. Intimiteit gaat namelijk over de vrije keuze om de ander jouw grenzen te laten overschrijden, wanneer een ander jou een verzoek doet om binnen jouw 'beschermd-gevoel'-zone te komen. De ander mag vanuit jouw vrije keuze een persoonlijke grens van jou overschrijden op een manier die voldoet aan jouw vooraf gestelde waarden vanuit jouw morele kompas bezien; de voorwaarden. In dat opzicht komt natuurlijk de gerichte Wil ook in beeld; immers jouw gerichte Wil geeft aan wat jij wilt in de analogie van de voorwaarden en op welke wijze binnen jouw spectrum van intimiteit een grens en welke grens specifiek overschreden mag worden, waardoor die ander 'dieper' in jouw innerlijke belevingswereld treedt.

De Vrije Keuze gaat dus over de mogelijkheden vanuit de opties of keuzemogelijkheden bezien, waarbij de gerichte Wil juist over de voorwaarden gaat hoe jij wilt dat iets - een interactie of een handeling of transactie tussen twee of meerdere mensen - dient plaats te vinden; alleen volgens jouw helder gestelde voorwaarden. In die hoedanigheid zoals ik dat hierboven uiteen gezet heb, begrijp je mogelijk waarom deze twee wetsartikelen prominent zijn als je over

de jurisdictie of wel over wetten praat. Het fenomeen 'de levende mens' is juist uniek in haar originele bestaansrecht vanuit de functionaliteit van het mens-zijn door specifiek deze twee aspecten; de Vrije Keuze en de gerichte Wil. Hieraan is vrijwel alles in ons dagelijks leven aan op te hangen, simpel doordat de beide aspecten een integraal onderdeel uitmaken van of eigenlijk terug te brengen zijn naar de allereerste vijf rechten van de mens binnen de UVRM. Terwijl ICCPR - International Covenant on Civil and Political Rights - of het Nederlandse IVBPR treffender is voor Nederland; die is namelijk wel erkend en ondertekend. In het geval van de ICCPR is artikel-nummer 16 het meest van belang bij het 'doorknippen' van de rechtshandeling die 'geboorteaangifte' heet. Gelijkzeitig creëer jij een nieuwe stroman of persoon die door een ieder - internationaal bezien - geaccepteerd dient te worden.

Dat wat je hierboven leest, is het formele deel waar de/onze Soevereiniteitsverklaring op gestoeld is. Daarmee is - denk ik - voor nu voldoende uitgelegd over de associatie zoals ik deze in de titel van dit hoofdstuk verwerkt heb.

EMOTIONALITEIT

Als een extra toelichting volgt hier een essentiële uiteenzetting over wat mensen vanuit hun diepste doen bewegen; emoties. Wat zijn emoties? Emoties zijn de kleuringen van je innerlijke gevoels; het totaalspectrum van emoties en hun processen zou je emotionaliteit kunnen noemen; de titel van dit speciale hoofdstuk. Je maakt iets moois mee en emotioneel gezien toon je vrolijkheid en blijheid. Daarentegen kun je ook iets vervelends meemaken. De aanloop is er naar toe erg belangrijk. Ben je onvoorbereid en gespannen of voorbereid en ontspannen, gelet op de huidige wereldomstandigheden; de enorme veranderende wereld om je heen in menig land? Wanneer is het eerste op jou van toepassing en wanneer het tweede?

Een goede voorbereiding gaat gepaard met het vertrouwen dat jij werkelijk weet en begrijpt waar je over spreekt; het is de essentiële sleutel tot succes, tevredenheid, zelfcontrole en vreugde. Door te begrijpen wat emoties zijn, hoe ze werken en hoe je ze aan jouw zijde kunt krijgen. Emoties gaan dan voor je werken, als je weet wat je doet of beter nog; je begrijpt het. Want meestal hoef je juist minder te doen. Dat is de bedoeling althans; weten wat jij wel of vaker, niet moet doen in nieuwe situaties. Je gaat begrijpen dat je perceptie in beginsel verantwoordelijk is voor de zich direct uitende emoties. Hoe zuiverder jouw perceptie van een situatie of een omstandigheid is, hoe meer passend, coherent of meer congruent jouw

bijbehorende emoties daarmee zullen zijn. Deze emoties zullen uiteindelijk geheel coherent aan de situatie zijn; je bent niet meer overgeleverd aan de irrationaliteit of onvoorspelbaarheid van je eigen emoties. Volgens Plato staan emoties in analogie met water; als de aardse vorm; stromend als water.

Echter in haar innerlijk bereik is water geheel onpeilbaar volgens 'I Tjing'; het Chinese 'Boek der Verandering'. Wat zijn emoties dan eigenlijk? Emoties als energiestromingen zijn de kleuringen als uiting of expressie van je innerlijke gevoelens; die van enerzijds onzekerheid en anderzijds van veiligheid. Je maakt iets moois mee als sensatie of ervaring en je uiting van dit gevoel - emotioneel gezien - is vooral vreugde. Ervaar je iets vervelends, dan is de 'tegenhanger' qua emotie frustratie, boosheid, verbittering of zelfs teleurstelling. Het proces van emoties gaat dus over een tweedeling vanuit jouw initieel emotioneel gevoelsmatige stabiliteit of stemming. Om verder te gaan met de uitleg aangaande emoties, is het dus wel duidelijk dat sensatie en emotie hand in hand gaan. De sensatie is introspectief en de emotie is extraspectief gericht; in hun eigen richting zijn beide dus simpel gezegd tegengesteld aan elkaar. Wellicht ken jij de uitdrukking: "De twee kanten van dezelfde munt". Emotie en sensatie zijn samen tevens de twee zijden van dezelfde munt. Die munt met een specifieke en unieke samenstelling kun je zien als jezelf; die munt dat ben jij.

Een meer genuanceerd woord voor sensatie of ervaring is eigenlijk 'perceptie'. De term 'perceptie' impliceert dat je

iets 'doorgrondt'. Dat kan met je zintuigen maar belangrijker nog; dan kan ook met je intuïtie. Dat laatste laat ik hier buiten beschouwing; dat vraagt om meer basiskennis, alhoewel het innerlijke doorgronden door je intuïtie gedaan wordt; zelf-sympathie. Het instinct werkt op basis van herkenbaarheid en de daar bijbehorende voorspelbaarheid. Deze daaruit voortvloeiende emoties zijn dus 'instinct' gebonden; het gaat om overleven; 'Intimate Defence'. Een nieuwe of onbekende situatie die in beginsel angst oproept, blijkt gewoon een situatie te zijn die ongevaarlijk is. Maar doordat jij de situatie niet herkende, werd je bang. Deze angst blijkt achteraf ongegrond; je leert van en vanuit de nieuwe situatie. Je wordt intelligenter en bent beter in staat je emoties makkelijker vooraf te 'parkeren' en op onderzoek uit te gaan; want daar gaat het om; ook in deze COVID-19 periode. Wat speelt er nu werkelijk? Laten we eerst verder de emoties als verschijnsel of het spectrum van emoties onderzoeken.

Elk spectrum kent extreme of uiterste waarden; zo ook in het geval van emotionaliteit. Deze twee extreme waarden zijn eigenlijk zoals Sigmund Freud het ooit beschreef, Eros als Liefde en Thanatos als Dood. Eros staat als liefde bekend en als een eenduidige emotie voor de allerhoogste gelukzaligheid; om het spiritistisch te houden. Daarmee vertegenwoordigt de term: 'thanatos' bijna letterlijk de doodsangst. Het innerlijke gevoel en de bijbehorende emotie vallen dus in deze twee uiterste waarden samen; ze zijn een eenheid vanuit synergie. Het is eigenlijk de status wanneer het Kind van de Schepper 'de eerste voet op aarde'

zet. Complete onschuld, vrij van veroordelingen en overtuigingen. Het kind leeft vanuit de hoogst mogelijke zuiverheid zoals deze door de Schepper erin gelegd is; elke uiting van gelukzaligheid komt vanuit het plezierig gevoel tijdens het onderzoekend spel - 'Homo Ludens'.

Deze gelukzaligheid impliceert emotioneel gezien complete vrijheid. De keerzijde daarvan - de andere extremititeit - heet de doodsangst. Angst doet verstarren. Althans in de zin dat de mens niet meer in staat is om in mogelijkheden en nieuwe perspectieven te kunnen denken. Liefde en angst als een status zijn daarmee 'zijns'-toestanden geworden. Tussen deze genoemde twee uiterste waarden zit een compleet spectrum aan afgeleide emoties vanuit deze twee genoemde op basis van jouw innerlijke gevoelens die in jouw dagelijkse leven spelen. Het is de vraag welke kant of richting elke emotie jou in elke andere situatie zal brengen; naar hemelse vreugde of toch naar totale (doods-)angst? We hebben gezien dat instinctief de emotie altijd gelieerd is aan angst en overleven; 'Intimate Defence'. Impliceert de irrationaliteit of onvoorspelbaarheid van jouw emoties naar het verval in negatieve emoties of klim je alsnog op naar vreugde?

Emotionaliteit gaat over de tweedeling vanuit de perceptie die jouw innerlijke meta-stabiele gevoelens beïnvloeden; je stemming, gemoedstoestand of de Engelse term; jouw 'esteem'. Je wordt ergens vrolijker of blijer van; dat zijn de progressieve emoties die jou naar de staat van gelukzaligheid leiden. En daar tegenover staan de

afremmende emoties; die waardoor je boos gefrustreerd of zelf gedeprimeerd raakt. Deze regressieve emoties leiden jou naar een complete verstarring binnen de staat van angst. Het is ook alom bekend dat aanhoudende negatieve emoties, het niet mogen aangaan van emotioneel-sociale interacties met andere mensen en het leven in aanhoudende angst desastreus zijn voor je algehele gezondheid; dus hoe gezond is het afstand houden volgens de COVID-19 richtlijnen nu werkelijk? Het effect zoals het Corona-beleid overal gevoerd wordt, werkt je echte gezondheid dus tegen; op vrijwel geen enkel punt brengt het een gezondheidsvoordeel. Het brengt jou geen vreugde, alleen maar schijnveiligheid zoals de overheid dat wenst. En het meest frappante is zelfs dat zij de ondernemers opzadelen met het naleven en handhaven van de door hen gestelde regels. Pas als een confrontatie tussen twee mensen uit de hand loopt of dreigt te lopen, zal er een BOA of politieagent bij betrokken worden. Dus ook elke ondernemer wordt voor het karretje gespannen door de overheid; ondernemers die al helemaal geen jurisdictie hebben. Pas in het conflict zal de BOA of agent uiteraard partij kiezen voor de ondernemer. Niet de BOA of politieagent heeft geconstateerd, maar de ondernemer.

Het is een zinloos proces, die je hierna makkelijk kunt pareren; angst is overbodig. Immers de overheid baseert zich op voorwaarden en fictieve contracten (wetten en maatregelen), die louter het commerciële verdienmodel ondersteunen, daar kom je nu achter. Mensen die in staat zijn de emoties van henzelf te begrijpen, begrijpen dat de

angst misplaatst is, zoals het huidige beleid met haar jurisdictie en de bijbehorende rechtspraak gevoerd wordt. De angst komt voort uit de onkunde en onwetendheid van de mens zelf. Niet alleen de angst voor een misschien wel dodelijke virus, maar veel vaker door de dwingende houding van de overheid door met boetes te dreigen, wanneer jij nalaat om bijvoorbeeld een mondkapje voor te doen in met name publieke ruimtes. Enerzijds is door grote onderzoekers veel van de maatregelen en handelingen vanuit het coronabeleid als compleet nutteloos en misleidend verklaard, anderzijds weet jij nu dat je je gevoelens niet hoeft te laten beïnvloeden en overrulen door je eigen negatieve emoties die de overheid met haar beleid bij jou oproept. Je overstijgt de invloed van de overheid en het blijkt uit dit handvest dat jouw aanpak, zuiver, menselijk en juridisch correct is.

Het gaat dus alleen maar om zelfrespect en daarmee zelfkennis om op deze mindset te komen. Dat vraagt uiteraard meer of mindere mate van inspanning, maar de beloning is je innerlijke gelukzaligheid en vrijheid. Mensen die steeds meer gaan begrijpen, intelligenter worden en dus zelfbewuster worden, zien dat zij vanuit hun zelfkracht complete gelukzaligheid voor zichzelf kunnen creëren. Als je daartoe voor jezelf in staat bent, pas blijkt dat je dat ook voor anderen kunt. Het gaat over de moed van de leeuw in 'de Tovenaar van Oz' en het gaat over zelfrespect om te durven acteren vanuit de zuiverheid en integriteit die in je zit. Het is het gebruiken van je gezonde verstand, dat waar de vogelverschrikker naar op zoek was. En het is het gevolg

om met zuivere emotionele empathie samen het leven te leven met andere mensen, zoals de robot dat niet kon en vrijwel alle overheidssystemen niet meer doen. Acteren vanuit zelfrespect en authenticiteit boezemt vele andere mensen angst in; gewoon omdat de meeste mensen in de grot van Plato leven. Zij ervaren slechts elke schaduw als veilige echtheid.

Echter, de echte confrontatie met je innerlijke waarheid en authenticiteit begint door je te gedragen als een levend en bezielde mens. Dat betekent dat je de drie remmende negatieve mindsets - Fixed Mindset - vanuit de emoties onderkent. Dat zijn namelijk schaamte, bezorgdheid en schuld. De direct aan de 'remmende' emoties gerelateerde mindsets als de drie zelf bekrachtigende mindsets - Growth Mindset - vanuit de emotie zijn respectievelijk moed, uitdaging en vrijheid; mijn boek uit 2019: "Jouw reis naar het innerlijke kind". En ja, als er één aardse entiteit is, die indoctrineert vanuit het schuldgevoel, dan is het wel De Kerk zelf (Vaticaan). Dit alles en niets anders is het enige antwoord om jezelf los te maken van al die onterechte of onnodige emoties, mocht je nog tot de massale aantallen van mensen behoren, die nog steeds in Plato's grot wonen. Jezelf bevrijden kun je, daar je een mens en 'Kind van de Schepper' bent. De potentie die zich in dat innerlijke kind bevindt, dient zich slechts te actualiseren en dat proces daartoe valt geheel onder jouw eigen verantwoordelijkheid. Het emotionele resultaat zullen tranen van geluk zijn; je bent vrij.

SYMBOOL

Dit hoofdstuk gaat over de betekenis van het symbool of beter, het woord: 'symbool'. En wat is een symbool eigenlijk? Waarvoor besteed ik eigenlijk aandacht aan dit begrip? Op die vragen geven we antwoord, omdat het de grondslag van onze taal en ons taalbegrip is. En dat is weer de grondslag van onze contracten en de wetten die 'we' hebben opgesteld en waarnaar we dienen te leven. Een symbool heeft altijd een bedoeling, het draagt een boodschap in zich, die overdraagbaar is. We zeggen dan ook wel eens: "Waar staat het symbool voor?"

Het is de bedoeling dat een symbool één betekenis, zo niet één waarde duidt binnen de gesproken tekst; een sleutelwoord dus. De Egyptenaren gebruikten realistische tekeningen in hun hiërogliefen om hun boodschap over te brengen. Ze bestaan uit een mengeling van klanktekens, pictogrammen (vervanging van een woord door een plaatje) en ideogrammen (een idee of duiding van visuele taal). Het ligt een beetje in de lijn met wat de Chinezen ook doen in hun taal; een complexiteit van een diversiteit aan strepen, ook te zien als een soort penseelstreken op het papier. Het is zelfs tot kunstvorm verheven en dat noemen we kalligrafie. Ondanks deze mooie uitleg veroorzaken symbolen - hoewel ze eenduidig horen te zijn - toch vaak verwarring, commotie en onbegrip, mogelijk juist aan het gebrek aan het diepere besef vanuit de culturele context waarbinnen symbolen 'ontstaan'. Een cultuur als een overall-

symbolisme is op haar beurt weer de collectieve expressie van alle waarden, die vanuit de eigen beleving, de eigen emotionaliteit van deze groep mensen, stammen in gezamenlijkheid zijn erkend. Zo zijn er enkele specifieke groepen mensen die heel veel zo niet alles via symbolen 'naar buiten brengen' om hun geloof en overtuigingen kenbaar te maken. Is dat terecht of is dat onterecht?

Om nog meer zinnigs over het woord: 'symbool' te kunnen zeggen, zou je daarbij de definitie dan wel de beschrijving door anderen gegeven, als een vertrekpunt kunnen gebruiken. Een dergelijke uitleg is louter informerend en geeft een aantal inzichten aan jou en tonen mogelijk nieuwe perspectieven die jou kunnen helpen, wanneer jij zelf met symbolen te maken krijgt en jezelf afvraagt hoe je ze 'moet lezen'. Vanuit het verre verleden zijn symbolen een visuele weergave bestaande uit losse tekentjes, plaatjes, icoontjes en wat dies meer zij. Symbolisme en Symboliek zijn hierbij een tweetal overkoepelende woorden. Voorts manifesteert het symbool zich via diens specifieke vorm en weergave; het visuele aspect dat jouw fantasie of associërend vermogen triggert. Het gaat om de waarde die er primair ingelegd of eraan toebedacht is door de 'bedenker' die het als zijn wens ook bij die ander als deze bedoelde eenduidige betekenis opgeroepen wil zien worden.

Het is daarmee primair de functie van het symbool; 1 inspiratie = 1 gedachte = 1 weergave = 1 functie = 1 betekenis = 1 waarde = 1 interpretatie = 1 begrip = 1 sleutelwoord = 1 handeling; alles geheel wiskundig correct beschreven en

energetisch juist. Immers energie is louter een vorm van de expressie om haar informatie binnen andere dimensies onbeschadigd te transporteren; de intrinsieke code of David Bohm's term: 'the Implicate Order' blijft in tact. Daartoe verandert de energie haar dimensionale vorm als de informatie-drager zoals ik dat al stelde in 2014: "Energie heeft de ontologische intelligentie om zich aan te passen zoals haar intrinsieke code dat vraagt". Het is dus het aloude spel tussen vorm en functie; de functie kan pas functioneel zijn bij de juiste vorm en de vorm expressificeert de functie als een integrale functionaliteit; de waarde of meerwaarde ten opzichte van diens 'buitenwereld'; de reden van het (kunnen) overleven. Dus ook een symbool vertegenwoordigt een functie met een vorm dat haar waarde in de hoedanigheid van het bestaansrecht 'rechtvaardigt'. Het zijn de wetten van de natuur.

Echter, de grote vraag is; wat is deze waarde dan precies? Deze laatste vraag impliceert eigenlijk dat er niet één waarde is, maar dat een symbool en daarmee het overkoepelende woord: 'symboliek' een energetische dan wel mentaal-energetische samenvatting en tot één geheel samengevoegd verschijnsel is van wat de ontwerper dacht, ondervonden en begrepen heeft. Het deel 'sym-' in het woord: 'symbool' duidt dat al; 'samen-' vanuit het Grieks. Het woord '-bolisme' binnen de analoge term: 'symbolisme' heeft alles te maken met het analoge proces, zoals ik al kort had gedeut. Zo zijn jou misschien de woorden: 'Ana-Bolisme - opbouwend proces, Kata-Bolisme - afbrekend proces als ook Meta-Bolisme - algemeen stabiliserend/stabiel proces voor

jou bekende termen binnen de biologie en de sportwereld. In deze wereld zie je naast het voortschrijdend inzicht ook een (emotionele) verschuiving, waar symbolen in het verleden 'voor stonden' en in welke context ze tegenwoordig worden uitgelegd of dat men wil dat jij ze als betekenis - al dan niet 'gevangen' in één sleutelwoord - oppakt en verwerkt.

In tegenstelling tot de eenduidigheid van de betekenis van een woord voor de onderlinge communicatie, wil je dat een symbool als een heel simpel plaatje of afbeelding (bijv. de emoticon) deze eenduidigheid middels één sleutelwoord dat ook als effect heeft bij degen die deze 'leest'. Een symbool ontstaat vanuit een zuivere oorsprong van het denken en inbeelden, die als een verschijnsel mogelijk zeer complex is, door er bijvoorbeeld speciale vormen, letters, getallen dan wel tekens in te verwerken. Daarnaast is het zo dat een gebruikt woord of een stam-woord (zonder toevoegingen) een onder- of in-gelegen of 'ingelegde' waarde/betekenis uitgesproken vertegenwoordigt. En dat bij degene die zich in dat proces bevindt, tot een bepaalde beeldvorming komt in de zin van een simpele weergave; een symbool. Wanneer een symbool eenmaal als zodanig wereldkundig geraakt is en als zodanig dan ook wereldwijd geaccepteerd is, belandt het icoon of het symbool soms in de vrije interpretatie-ruimte door het binnen een andere en nieuwe context te plaatsen.

Hierdoor wordt een nieuwe betekenis 'geforceerd', die daarmee anders is dan die van toen het symbool ooit 'ontstond'/bedacht werd. Tevens wordt - zoals ik al zei - een nieuwe waarde aan toegevoegd ware dat in de

overeenstemming met de originele betekenis; denk bijvoorbeeld aan het Swastika-kruis. Op een dusdanige manier zegt een plaatje meer dan duizend woorden. Daarmee refereer ik aan het begin, waarin ik al opmerkte dat niet één maar heel veel meer waarden onderdeel uitmaken van en binnenin het visuele eindproduct zijnde het symbool, het icoontje, de vlag, het teken of wat dan ook. Het symbool is dus een enkelvoudige (simplexiteit), in haar meest originele en meest basale vorm de weergave van al die waarden (complexiteit). Waarbij zelfs de weergave van het symbool uit icoontjes, letters en getallen kan bestaan die tezamen in hun unieke samenstelling dan dat symbool vertegenwoordigen, zoals al eerder geduïd.

Dientengevolge is het dus zeer begrijpelijk dat vanuit het ons concept van het dualisme en de dualistische wereld waarbinnen wij als de mensen leven, een symbool vaak oproept tot of wel een negatieve of wel een positieve gedachte en interpretatie, gelet op iemands persoonlijke connotatie of de context en de momentane situatie, waarbinnen het symbool in beeld komt en/of ter sprake wordt gebracht. Een waarde is een eenheid; het is een eenduidig gevoel en een gevoel overgebracht via een symbool roept op haar beurt weer 'verwarring' op bij de ander, ook wel de emotionele onbalans of dichotomie genaamd. Denk daarbij ook aan 'moderne kunst'; de kunstenaar laat de observeerder zelf raden wat het kunststuk 'betekent' of wat het met één te noemen sleutelwoord eigenlijk voorstelt. Het laat aan de

verbeelding over wat het precies is. Een symbool tracht dat juist te voorkomen.

Dat laatste woord: 'connotatie' is te lezen als de context, de situatie die men ervaren heeft of momenteel ervaart, waarvan een symbool met diens vermeende eenduidige betekenis op dat moment deel van uitmaakt. Er treedt dus een vermenging op van enerzijds de waarden 'van de situatie' met de beoogde eenduidige waarde van dat symbool. De ervaring wordt daarmee een integraal en tevens een verweven onderdeel van iemands steeds evoluerende emotionele spectrum wat haar 'zitting' in ons geheugen (onderdeel van het neurale netwerk) heeft. Dit betekent dat bij het aanschouwen van een icoon of een symbool de menselijke brein gelijk diens geheugen consulteert, diens herinneringen raadpleegt. Vanuit deze gecreëerde perceptie-ruimte wordt de waarde en de ingelegde emotie van een soms eeuwenoud symbool verminkt onder invloed van bijvoorbeeld de huidige kennis en inzichten met de relevante ervaringen. Dit impliceert daarmee een emotionele borging van de nieuwe ervaring middels een verandering binnen iemands neurale netwerk.

Deze verminking en verandering is soms weinig anders dan het (bewust) creëren van verwarring en onrust. Denk eens als een voorbeeld aan de vele verschillende symbolen langs de autowegen, nog los van de duidelijkheid van de getallen op de verkeerssnelheidsborden die elkaar in de tijd vaker afwisselen dan de tijd die de automobilisten nodig hebben om elkaar te kunnen inhalen. Op die manier wordt dus vanuit

de verwarring sturing gegeven aan een gewenst nieuw gedragspatroon via 'aangepaste' symbolen. Immers als jij het symbool niet (meer) begrijpt, dan is de overheid uiteraard zeer bereid vanuit haar perspectief jou die duidelijkheid te geven. Vanuit hun intentie, wil en denkdimensies, gericht op de eenzijdige betekenis wat als basis dient voor de controle; immers eenduidige en heldere kennis behoeft toch geen verder zelfonderzoek? Waarom nog nadenken en onderzoek doen als de overheid jou als een hapklare brok de betekenis van het door hen gehanteerde symbool kan geven? Anderzijds is het de ultieme gelegenheid om uit jouw sluimerende toestand te ontwaken, mits jij dat aan jezelf toestaat. De mate van het wakker willen en kunnen worden is een maatstaf van de indoctrinatie, waarin je gebracht en vervoerd bent; pak die kans dus.

Door dat laatste - het deel wat aan het eind staat van de vorige alinea - verdwijnt de mogelijke originele zuiverheid en daarmee de echte objectiviteit van de perceptie of de waarneming (Henri Bergson, Frans filosoof - 1859-1941). Jouw interpretatie en 'conclusie' uit een waarneming worden zwaar beïnvloed door je emoties uit het verleden en de daarbij toegepaste indoctrinatie vanuit met name het gemak dat deze jarenlange indoctrinatie oplevert; minimale overdenkingen. Dat wat was en waar je aan vast wil houden - voordeel - of juist dat wat was en waar je nooit meer iets mee te maken wilt hebben - trauma. Het is het meest basale mechanisme dat 'overleven' heet. Dus door bestaande symbolen te blijven herhalen vanuit een gegeven nieuwe

connotatie levert dat het ultieme (door de overheid) gecontroleerde gedrag op; indoctrinatie dus. Initieel is met een verandering van de context rondom een bestaand symbool dan ook niets mis. Alleen we spreken hier niet over levensgevaarlijke zaken, maar dat wat je er zelf van maakt. Als je andermans symbool als negatief ervaart en waarna jij deze negativiteit ook nog eens projecteert op de bedenker of creator ervan.

Door symbolen te blijven herhalen vanuit een gegeven door de overheid gewenste (angs-)connotatie door bijvoorbeeld veelvuldig het plaatje van een injectiespuit te tonen, of deze vanuit de kennis van de alwetende moderne wetenschap eraan toe te voegen, levert dat het ultieme (door de overheid) gewenste en te controleren gedrag op. Gelet op het veelvuldige hart-falen door vaccinaties en boosters wordt met behulp van de Hartstichting getracht te doen overkomen dat hart-falen 'normaal' is en dat de gedachte dat dit mogelijk met de vaccinatie en de vele boosters te maken heeft, weggemoffeld alsof deze handelingen niet meer bekend zijn en ook als 'normaal' beschouwd dienen te worden. Ken jij daadwerkelijk de intentie van die ander? Van de gewone en naast ons levende mens vaak niet. Ken je diens emotie? Ken je diens waarden-systeem? Dus los van een op controle jagende overheid kan het dus maar zo zijn dat die andere persoon vanuit diens positivisme dan wel gewoon vanuit diens neutraliteit iets creëert als een ondersteuning van het kunnen begrijpen van de wereld.

Het staat in lijn met zoals Aristoteles ook ooit zijn 'Organon' - de categorisatie, het categoriseren van de wereld buiten ons heen - heeft bedacht? Realiseer jij je dat? Categorisatie is louter gebaseerd op jouw eigen innerlijke structuren in de mate en met de noodzaak van de herkenbaarheid met de combinatie van het kunnen begrijpen van alles wat zich buiten jou 'afspeelt'. Want wat herkenbaar is, betekent meestal veiligheid en voortdoring van het leven zelf. Immers risico's zijn er om vermeden te worden en de onbekendheid neigt altijd tot onderzoek van de ondergelegen risico's binnen die nieuwe situatie. De Postmeester is ook zo'n onbekend begrip als een woordelijk symbool met letters weergegeven; althans in Nederland. Het scepticisme is dan ook begrijpelijkerwijs groot, terwijl het woord zoo basaal is; het impliceert het zijn van de regisseur van de post, jouw handel en 'bewegingen' en dat is jouw eigen leven.

Autonomie, soevereiniteit en zelfbeschikking staan één op één in de analogie, in dezelfde soort van gelijkenis of ze zijn een soort van synoniemen van elkaar met dit verhaal. De boodschap is dus dat je in jouw waarnemingen - ook bij een enkel symbool - je gehele emotionele spectrum 'loslaat' en zonder elk oordeel en daarmee vooroordeel (is een herinnering) de wereld leert observeren, waarnemen en waarderen op de zuiverheid van de waarden die er 'procesmatig' in liggen 'opgeslagen'. Dat is de belangrijkste basiscompetentie van een Postmeester, zijn vlag wat je ook een symbool kunt beschouwen, vertelt dat in één blik van aanschouwing aan de buitenwereld. Daardoor ben je in staat

in elk huidige moment, in elk moment van het hier-en-nu te leven.

Laat ik eens kijken naar mijn eigen vlag zoals je deze elders kunt aantreffen en in de volle kleuren staat afgebeeld in mijn

Soevereiniteitsverklaring en op de achterzijde van dit boekje zelf. De vlag als een woord doet menigeen al associërend leiden naar begrippen als: frivoliteit, wind, wapperen, felle kleuren en het kleinere symbool als een poppetjes op het midden van deze vlag. De vlag is een overkoepelend symbool van de elementen van hoe deze vlag van mij eruit ziet.

Wat wil ik dat dit oproept? De kleuren goud-geel als de eerste en de vierde baan, rood als de tweede baan, wit als de brede middelste baan en donkerblauw als de rechter baan impliceren respectievelijk de eerlijkheid, de menselijkheid, de transparantie en de vrijheid van het bewegen (marineblauw). Het totale symbool op het witte middelvlak stelt een vrolijk en vol goede moed juichende mens voor.

Mijn sleutelwoord voor de mens met de witte baan als louter de achtergrond met deze rode cirkel, de donker-blauwe ellips en de twee goud-gele maansikkels is 'euphoria'. In deze term zit uiteraard het deel '-eu-' wat vanuit het Grieks voor 'goed/fijn' staat. Euphoria is daarmee een stemming van goede wil, vertrouwen en gezonde progressie vol met passie

en vreugde. Dat is wat de vlag als symboliek met het specifieke symbool in de vorm van een mens op het witte vlak bij jou 'dient' op te roepen. Als jij mij dus met mijn vlag ziet wapperen, weet je hoe ik in het leven sta; zie mijn vlag. 'Euphoria' is al jaren een sleutelwoord van mij (sinds 2006) en dus symboliseert deze vlag mijn eigen zelf-/mens-zijn in haar meest oorspronkelijk en zuiverste waarde, die samenvalt met de betekenis die het voor mij persoonlijk heeft.

Hopelijk roept deze beschrijving hetzelfde op voor jou; dat is mijn wens. En mocht het anders zijn, stop met je aannames wat in feite oordelen zijn vanuit je herinneringen (referte: perceptie namens Henri Bergson) en het zijn daarmee simpelweg voor-oordelen. Stel je vragen aan degene die jou de uitleg kan geven.

TROUW

Wat is een Trust? Kent men in Nederland het begrip: Trust? Eigenlijk is elke handeling die vanuit bestaande afspraken ontstaan en gedaan worden, te zien als een handeling vanuit elkaars wederzijdse vertrouwen. Handelingen die de ander schade of nadeel brengen, impliceert dan ook het schaden van het vertrouwen, mits deze afspraken, overeenkomsten en verbintenissen bij elke partij bekend zijn. In Nederland praat men overigens liever over doelvermogens ten opzichte van in de Verenigde Staten.

In die hoedanigheid werkt handel binnen ook de maritieme wereld. Daartoe zijn er tevens termijnen of tijdslijnen actueel. In de combinatie van handel en de trouw of het vertrouwen zijn de volgende termijnen van toepassing:

- a. 3 dagen; hierbinnen kan een initiatie van de opstart van een trust worden gecancelled;
- b. 21 dagen; hierbinnen geldt een zendingstermijn van 10 dagen en een terugzendingstermijn van ook 10 dagen. Mede vanuit correctheid is het de noodzaak dat er minimaal een respons komt op de primaire berichtgeving;
- c. 45 dagen, de duur waarbinnen een Trust wordt opgebouwd dan wel wordt 'afgebroken';
- d. 10 dagen na deze 45 dagen, de verschoning van de vertrouwensschade die heeft plaatsgevonden; dit wordt ook wel het vonnis genoemd;

- e. 1 jaar + 1 dag, de termijn waarbij verlies van waarde heeft plaats gevonden en op basis van deze tijdsspanne het eigenaarschap overgaat naar de vinder, mits deze de formele dan wel wettelijke basishandelingen heeft verricht om de originele eigenaar te achterhalen.

Bij het eigenaarschap of de allodialiteit-titel gaat altijd om de titel van het object. De term: 'allodialiteit' impliceert het onvoorwaardelijke en absolute eigendomschap van of over iets. Een eigenaarschap kan onmogelijk worden geclaimd door louter een registratie. Een registratie impliceert namelijk een jurisdictie met de voorwaarden waaronder de registratie plaatsvindt. Een registratie is te zien als een eenzijdige contractaanvaarding die veelal geheel op basis van vrijwilligheid tot stand komt. Dat laatste wil zeggen dat de één de voorwaarden aanbiedt en de ander deze accepteert ten gunste van een registratie.

Wanneer er sprake is van een 'negative performance' - er is door één partij schade toegebracht aan het onderlinge vertrouwen - en de vonnis-termijn van tien dagen is verlopen, dan volgt een factuur, de eindafrekening of de 'True Bill'. Dit dient als de geldelijke compensatie van de schade die geleden is door de andere partij. In die hoedanigheid is dat ook binnen de Postal Mechanics te zien. Elke brief als een poststuk - dat wil zeggen, de combinatie van een enveloppe met een document daarin - is te beschouwen als een vaartuig. Het Nederlandse woord: 'vaartuig' is iets anders dan een voertuig. Terwijl de

Duitsers daarvoor wel één woord hanteren; namelijk: 'der Fahrzeug'. In de almanak voor de scheepvaart wordt met een vaartuig een schuit bedoeld die zelf een aandrijving heeft en zich dus zonder de hulp van een mens kan voortbewegen. In die hoedanigheid is een roeiboot of een kano dus eigenlijk geen vaartuig. De mens is met diens lijf een vaartuig van kennis en vermogen van denken; de mentaliteit. In dat opzicht is dus een relationele verbintenis waar te nemen.

Wanneer ik dit criterium van een aandrijving voor nu loslaat, dan is een enveloppe een drager van lading, zoals een schuit dat ook is voor haar specifieke lading. Op haar beurt is een papieren document binnenin de enveloppe weer de drager van woorden en teksten in de vorm van inkt. En zo is de fractalisatie-gedachte een feit. Het enige verschil is dan gelegen dat een vaartuig mobiel - roerend - is en de haven een onroerend goed betreft. Deze haven is tevens een postkantoor, echter (meestal) zonder een postmeester als de regisseur van de handel en transport gerelateerde activiteiten die daarbinnen plaatsvinden. Als ik naar de Postwet kijk binnen de Nederlandse wetgeving, dan komt het woord: 'enveloppe' één keer voor, namelijk in de hoedanigheid van de gesloten enveloppe met daarin de biometrische gegevens van de zo juist geboren baby; <https://wetten.overheid.nl/BWBR0007014/2020-01-01/0> en https://wetten.overheid.nl/BWBR0006493/2023-01-01/#Hoofdstuk1_AfdelingZesde_Artikel27.

Dat is zeer opvallend. Een vermoedelijke vader wordt geacht deze gesloten enveloppe binnen drie dagen af te geven aan de beambte of functionaris van de gemeente waarbinnen het kind geboren is. Tot die tijd is het kind soeverein. Na deze aangifte wordt het geboren kind ondergebracht binnen het vertrouwen dat de vader, de moeder of wie dan ook klaarblijkelijk in de overheid en de gemeente heeft. Immers de transactie vindt plaats binnen de genoemde drie dagen, waarbinnen het begin en het ontstaan van een Trust of vertrouwensband nog opgezegd of zelfs vernietigd kan worden. Blijkbaar zeggen de ouders hun eigen vertrouwen op binnen drie dagen en duiden dat door de gegevens van de boreling bij de overheid onder te brengen, die er vervolgens een doelvermogen aan koppelt. Dit mede in het kader vanuit het demografische aspect. In geval er enige twijfel bestaat bij de noodzaak van het opzeggen van het eigen vertrouwen jegens het kind, heeft de overheid er maar een plicht aan toegekend; Art. 1:19e BW. En om er helemaal zeker van te zijn dat de ouders ervan overtuigd zijn dat deze aangifte een serieuze aangelegenheid is en echt beter voor het kind is, wordt er een boete aan 'opgehangen'; Art. 448 SR bij het nalaten van deze geboorteaangifte.

En zo wordt over de private entiteit van het kind een publiekrechtelijke schil geplakt, die allerlei voorwaarden bevatten, waaronder de belangrijkste; belastingbetaling voor de rest van zijn/haar leven. Als ik me dan afvraag waar die eerste plicht vandaan komt, dan kan en zal niemand deze vraag sluitend kunnen beantwoorden in de zin dat iemand

een recht verworven heeft om daarmee vanuit de plicht tot deze geboorteaangifte deze bij de ander op te leggen. Immers rechten en plichten in hun wederkerigheid bestaan per gratie van het geactualiseerde en geschreven woord of document; een contract, verbintenis of conventie - lees: Art. 3:33 BW - door twee partijen als de contractanten of convenanten.

Letten op het woord: 'convenant' staat dit in relatie tot het woord: 'contractant'. Het basiswoord is hierbij het woord: 'conventie'; de samenkomst dat net zoals bij een woord als 'contract' de samentrekking (tot elkaar) impliceert. Als ik er dan verder de Postwet op na sla en bestudeer wat UPU - Universal Postal Union Bern - internationaal wet-rechtmatig beoogt, dan worden poststukken als vaartuigen gezien, die net als in de maritieme wereld aan de formele en wettelijke reglementen dienen te voldoen. De Postwet overstijgt daarmee elke nationale wetgeving inzake transport en handel. Daarom is de code van de brief naar jezelf zo interessant, rechtsgeldig en rechtmatig; de UPU-code in de vorm van de Track-&-Trace-code is wereldwijd erkend als 'bewijs' van deze transactie. Dit wereldwijd erkende code-bewijs dient als jouw basis voor een 'Claim of the Life', een 'Live Life Claim' en de 'Soevereiniteitsverklaring' van ons: van veiligenvrij.nl. Immers alleen een mens van vlees en bloed kan post verzenden en alleen een mens van vlees en bloed kan diezelfde brief of dat poststuk daadwerkelijk in ontvangst nemen; het 'levende' bewijs van het 'mens-zijn'. Enkele basiselementen zijn dat een schip diens thuishaven

van herkomst vermeldt, al dan niet in de combinatie van de naam van de rederij - lees: de afzender.

Tevens dient op de huid van de romp van het schip of vaartuig zelf de adressering leesbaar te zijn; met inkt dient de adressering van zowel de zender als de ontvanger aan het papier van de enveloppe te zijn gehecht. Dat de adressering achter een patrijspoot - lees: een venster-enveloppe - leesbaar is gemaakt, is een overtreding van de UPU Postwet. Ook hier is het woord: adressering vreemd als ik het Engelse woord ernaast leg: address met twee d's. Het Nederlandse woord: adres kan gelezen worden als: 'ad res'; letterlijk: 'naar/bij iets'. Denk bijvoorbeeld ook aan de uitdrukking: 'ad rem zijn' - to the point, clever of 'bij-de-hand' zijn. Terwijl in het Engels 'ad dress' staat, waarbij een 'dress' een jurk of kledingstuk is en ja, een document wordt aangekleed met een mooie enveloppe wat als woord op haar eigen beurt een 'invouwing/inwikkeling' betekent; het papieren document wordt ingevouwen binnenin een nieuw stuk papier. Als een vaartuig net als bij een luchthaven een vliegtuig daarvan vooraf melding doet van aankomst en vertrek dat ook doet, een haven wil binnen varen, dan zal dat vooraf kenbaar gemaakt moeten worden.

Dus voordat een postbode of iemand in die functie een poststuk of brief als een enveloppe met een document door de brievenbus deponeert, zal daar eerst vooraf bij de haven-autoriteiten toestemming toe verkregen moeten worden. Deze havenautoriteit ben jij zelf als de bewoner van het huis met de deur met de brievenbus. Let wel dat er

alleen geld betaald is aan Post.nl voor het transport van A naar B. Er is echter geen toestemming gevraagd voor de vaart de haven in en er is geen havengeld betaald aan de autoriteiten. Het feit dat de postbode de enveloppe met inhoud achterlaat, impliceert dat hier een vaartuig onbeheerd wordt achtergelaten in een nieuwe haven, waarbij (vooraf) de toestemming ontbreekt en niet gegeven is en waarbij de geen liggeld, droog-dok- of aanmeringsgelden zijn betaald binnen deze private omgeving. Dat wordt met een mooie term ook wel 'derelictie' genoemd. Het betreft het onbeheerd achterlaten van een vaartuig of schip en dat is bij wet verboden. De term: 'derelictie' bestaat eigenlijk niet in het Nederlands, echter wel in haar Engelse versie: 'dereliction' in de hoedanigheid van een zelfstandig naamwoord of voornaamwoord, terwijl 'derelict' de kleuring of het bijvoeglijk naamwoord - adiectivum - betreft. Binnen Parsé Syntax Grammar is dit woord geheel ontoelaatbaar, tenzij ik het als: [DE][RE]lict schrijf. Het stamwoord is - PIE - hierbij: 'lict' dat haar relatie heeft met het Engelse: 'to leave' (achterlaten). De twee preaefixen of de beide voorvoegsels: DE en RE bekrachtigen de beweging van dit 'verlaten', waardoor het woord dus eigenlijk in beweging is en dus onmogelijk een feit kan zijn. Immers feiten zijn onbeweeglijk en zijn als 'bevroren items' zoals op een foto te zien.

Hoe ziet deze betaling van het transport en van de havenautoriteit er dan uit? Dat is heel eenvoudig, immers Post.nl heeft haar transporttarieven bekend gemaakt aangaande de transportroute vanuit het startpunt en de eindbestemming

met de combinatie van de eindbestemming. Daarbij is tevens de maximale transportmassa kenbaar gemaakt per tariefniveau. Ook dit wordt door UPU als richtlijnen per land aangereikt ter verwerking binnenin elke jurisdictie van dat land. Het aantal postzegels is daarbij bepalend of het transport plaatsvindt op basis van voldoende frankering. Post.nl zal dan ook deze rechten overnemen door de afstempeling door/over deze postzegel(s) heen. Wanneer jij echter een extra postzegel koopt en deze erbij plakt op de enveloppe, bestaat de mogelijkheid dat de ontvanger de financiële waarde van deze postzegel(s) kan claimen bij Post.nl. Er vindt dus eigenlijk geldtransport van A naar B plaats in de vorm van één of meerdere postzegels.

Wanneer jij jouw leesbare en in natte blauwe inkt en met de hand geplaatste autograaf door de betreffende postzegels plaatst en dit afrondt met een vingerafdruk in blauwe inkt, dan neem jij tevens de regie van het proces over van Post.nl. het is dus een combinatie van jurisdicties. De ontvanger ziet dat jij daarmee de betreffende haven-autoriteiten betaalt voor het 'binnenvaren' met dit vaartuig in hun 'haven'. Zolang de ontvanger nalaat de hoogte van de havengelden kenbaar te maken, is één postzegel daartoe voldoende. Een vaartuig dat zonder toestemming en zonder betaalde havengelden de haven - onbeheerd - binnenvaart, wordt verwijderd op hun eigen kosten - lees: op de kosten van rederij en kapitein met stuurman. Hiertoe wordt op de enveloppe: 'DERELICTIE.' Geschreven (eigenlijk: volgens de PSG-methodiek: ': [DE][RE]LICTIE.' (let op de dubbele punt, de spatie en de punt aan het einde) en dat wordt 'vergezeld met een extra

postzegel, waarmee je de regie van het vaartuig overneemt in het proces van een reddingsactie - met de Engelse term: "the Salvage Claim". Immers je 'redt' een onbeheerd vaartuig en daarmee de mogelijk zeer kostbare lading. Mocht de enveloppe of wel het vaartuig beschadigd raken, dan red je ook nog eens de lading zelf.

De autorisatie wordt (wederom) bekrachtigd met een autograaf en een vingerafdruk. Dat alles wordt tezamen met een factuur als de kosten voor de redding, de berging en het terug-transport teruggestuurd naar de zender, de rederij. De hoogte van deze 'Salvage Claim' mag jij zelf bepalen als haven-autoriteit. Dat is het werk van de Postmeester in de hoedanigheid van een haven-autoriteit. Zorg uiteraard dat jij bij jouw eigen terugzending van dit onbeheerd achtergelaten vaartuig de 'Postal Mechanics' hanteert en zelf ook de haven-autoriteiten betaalt met deze retour-enveloppe middels een extra postzegel met de relevante handelingen. En zo vorder je beetje bij beetje in dit proces.

CANONIEKEN

Daar ooit alles om de Kerkwet vanuit het Vaticaan is opgestart, kent men daar als geen ander ook de Canonieken tot en met ongeveer Canoniek 6700 met alle onderwerpen die de revue gepasseerd hebben. De hoogste Kerkwet impliceert hetzelfde als de Natuurwet of God-wet; de mens is immuun ten opzichte van de ander; diens lijf, ziel en geest welbeschouwd. Gelet op de vele Trusts die via de Geboorte akte tot stand gekomen is, betekent dit dat deze Trusts vanuit deze hoogste Natuurwet rechtmatigheid heeft, alleen zo gaat men er net mee om. De Trustwetgeving is te lezen binnen Canoniek 2056 en 2057. Daar geen handelaar, geen bank of recht-bank mag handelen gelet op de Kerkwet, worden dus de ficties ingezet om zodoende de bezielde wezen te 'omzeilen' in de veroordeling tot het ondergaan van een straf.

Canonieken 3228 en 3229 gaan over de '12 Presumptions'. "Een elke ander is ondergeschikt MITS". Binnen iemands verantwoording jegens de ander is het dus zaak om je als een levend en bezielde wezen de potentie middels je denkvermogen en daarmee uiting van jouw wil te geven aan die ander. Hiermee voldoe jij aan de gestelde 'mitsen'. Zoals onderhand bekend vertelt niemand dat je vanuit de mens een Natuurlijke Persoon hebt zijnde een fictie die vanuit dat mens-zijn privaatrechtelijk lijkt, terwijl de overheid vanuit het Romaanse recht een Strawman zijnde ook een

fictie, in het leven geroepen heeft als de Settler van deze 'trustee-rol vanuit haar publiekrechtelijke positie. Door deze koppeling zal elke rechter dus niet de Kerkwet breken door over een levend en bezielde wezen te oordelen. Elke boete, elke belastingaanslag en noem maar op, is een nieuwe Trust vanuit de overheid jegens jou. Het is zelfs zo 'erg' dat jij niet eens weet wie de beneficiair is en hoe deze naam door hen gehanteerd wordt. In die hoedanigheid is 'Wilfred-Leonard' de naam van de executeur van de Beneficiair met genoemde naam; niets anders. En daarmee ligt het feit vast dat elke Trustbehandeling eigenlijk niet meer beoordeeld kan worden door de rechtbank, daar zij daarmee geconfronteerd wordt met de Kerkwet en in de hoedanigheid van het lijf met een ziel en een geest daar nooit een oordeel over mag uitspreken.

Daarmee dient eigenlijk de zaak automatisch geseponneerd te worden door de rechter, die zich anders schuldig maakt aan de overtreding van deze hoogste Kerkwet. Let wel, dit is het wezenlijke niveau van de echte Rechtspraak die mogelijk elke rechter ongeacht diens niveau weet. Ook bij het verlaten van het gedry-dockte ship - de rechtbank - stel jij dat de executeur van de beneficiair et de naam: Wilfred-Leonard' het schip verlaat als hoogste admiraal en kan de achterblijvende rechter niet alsnog de claim in het eigen voordeel brengen. Dat voor nu (mei 2024). Rechtszaken dienen in de praktijk nog op deze manier uitgespeeld te worden; dat is een kwestie van tijd.

GERMANITEN

De grondslag is gelegen in het uitgangsprincipe van het volk: de Germanitische inslag. Echter elk bezielde wezen kan alleen voor, namens, via en door zichzelf geluid maken - per-sonare - als de primaire uiting van de wil vanuit een onderliggende vrije keuze. Wat zijn dan de kenmerken van een volk? ChatGPT zegt hier het volgende over als het de vraag voorgelegd wordt wat de kenmerken van een volk zijn:

1. Gemeenschappelijke cultuur;
2. Taal;
3. Geschiedenis en afkomst;
4. Geografische regio;
5. Religie en geloofssystemen;
6. Sociaal en politiek systeem;
7. Identiteit en zelfbewustzijn;
8. Etniciteit en ras.

Het is belangrijk op te merken dat deze kenmerken niet altijd strikt of exclusief zijn. Volkeren kunnen mengvormen vertonen en individuen binnen een volk kunnen aanzienlijke verschillen vertonen. Ook kunnen migratie, globalisering en culturele uitwisseling de traditionele kenmerken van een volk beïnvloeden. De Germaniten laten nieuwelingen toe op basis van voorwaarden. Binnenin het woord 'Germaniten' zit de term: 'germ' - zaad als een oorspronkelijkheid. Een volk kan pas soeverein zijn als elk lid van deze stam of volk dat

is. Al hoewel men verwijst naar de Verenigde Naties met daarbij onder andere UNDRIP 61/295 uit 2007 en ILO 169 uit 1989. Echter de Verenigde Naties is een vereniging van lidstaten en staten zijn nu juist dat wat een volk niet wil zijn, daar een staat aan een fictie en een volk aan een bezielde wezen gelijk gesteld wordt. Het volk als de Germaniten laat zich dus erkennen door een vereniging van staten. Ze draaien de richting van bestaansrecht daarmee om. Het uitgangspunt blijft tevens het meedoen met de samenleving door rechten te willen ontvangen van deze staat. Rechten ontvangen onder voorwaarden betekent eigenlijk dus de privileges aanvaarden op de voorwaarden van de andere rechtspersoon die een fictie is.

Toetreding tot het Germanitische volk gebeurt voor zover ik dat begrijp, ook op voorwaarden. Dat klinkt in een aantal opzichten dus tegenstrijdig mede gelet of ik überhaupt en initieel al voldoe aan de volkskenmerken aan het begin genoemd; welke hanteren zij dan precies? Cultuur is de gezamenlijke expressie van de emotionaliteit binnen een groep mensen aka een volk en emoties zijn zoals we weten nogal irrationeel; zeer subjectief en individueel. Vanuit het onvervreembare recht als het leven zelf, het in volledige vrijheid geboren worden alsmede in geluk, vrede en zaligheid in de wereld te 'willen staan'. Ook binnen deze groep Germaniten voert het leerproces nog de boventoon, ondanks enkele kleine successen binnen Duitsland of Germany.

FEDERATIE

Federatie-vlag: Veilig & Vrij.

Mijn eigen staat-vlag.

Een federatie is een samenwerkingsverband van meerdere staten, ongeacht het aantal mensen dat onder een of binnen een bepaalde staat valt. In ons en in mijn geval ben ik de enige mens met de naam: Wilfred-Leonard met het eigendomsrecht en allodiale titelhouder op staatsniveau, die de schrijfwijze: WILFRED-LEONARD: BASTIANI-KOEKENDAAL hanteert in de analogie van de Persona en Staat ineen en gelijktijdig. De federatie handelt louter en alleen faciliterend en bestuurt alles behalve democratisch als het om keuzes met de besluitvormingen gaat; het federale bestuur heeft nul bevoegdheden en nul zeggenschap. Elke staat heeft immers diens eigen belangen en stem daartoe in, indien dit voor deze staat de relevantie betreft.

Elke staat heeft individueel het recht tot deelname onder de paraplu van de federatie om in deze gezamenlijkheid de benodigde belangen behartigd te krijgen tezamen met andere staten die ook binnen het voorstel hun belangen hebben. Mocht elke noodzaak en wens afwezig zijn dan wel

mochten er geen belangen spelen namens een bepaalde staat als een ingebrachte en aangekondigde casus door een samenspraak van enkele of meerdere staten en neergelegd bij het bestuur van de federatie, dan is er ook geen vervolgplichting jegens de uitkomst van wat andere staten over een dergelijk onderwerp of thema besluiten. Binnen een democratie is de grondslag echter dat 'iedereen' aan alles plichtmatig meedoet en zich vervolgens dient te onderwerpen aan de meerderheidsbesluiten die uit deze bepaalde overlegsessies volgen, ongeacht het feit dat 'ik' als staat op dat moment niets met dat onderwerp, dat thema van doen heb; geen voor- en ook geen nadelen ervaar. De democratische plicht ondermijnt de soevereiniteit. De deelname en onderwerping aan het besluit binnen het democratisch proces is daarmee onoverkomelijk.

Het druist in tegen de individuele vrije wil wat de grondslag van de soevereiniteit van elke staat is dan wel de mens die De Facto aan en namens deze staat invulling geeft als deze levende actor; degene die kan en mag handelen namens de staat. In onze geval ben jij die staat, De Jure. Vandaar dat de samenwerking binnen de federatie tussen de onderlinge staten slechts kracht heeft bij de onderlinge schriftelijke overeenkomst aangaande een kritisch onderwerp of thema inzake welke staat het betreft of welke staten het betreffen. De anderen kunnen zich plichtvrij en onvoorwaardelijk afzijdig houden; het recht van de soevereiniteit en onschendbaarheid met betrekking tot zaken die buiten het eigen staatbelang liggen dan wel vallen.

Wat dat betreft is de oprichting van de Verenigde Staten een mooi voorbeeld van een (con-)Federatie, waarbij hun 'Declaration of Independence', gebaseerd is op de Nederlandse versie van het 'Plakkaath van Verlatinghe' tezamen met de 'American Constitution' de basale principes tonen van hoe een federatie met haar staten kan functioneren.

Ook hier is het uitgangspunt: Correctheid. "Hoe wil ik dat jij met mij omgaat, als er sprake is van onderlinge en wederzijdse interacties?" Of dat nu op Gods geboden is gebaseerd of niet; de erkenning van het mens-zijn draagt dit inherent in zich. Dat maakt waarom individualisme, soevereiniteit, autonomie en het postmeesterschap zo mooi te integreren zijn tot één eenheid; alle zijn ze gebaseerd op hetzelfde principe; de Wil met haar vrije keuzebepalingen. Dat kan een geloof zijn. De tegenstrijdigheid van dit geloof door de tegenstanders is met als de gehele WOKE community's dat ontkennen gelijktijdig het erkennen ervan is. Dus de ontkenning bestaat bij gratie van de erkenning van het bestaan. Alleen niets kan ontkend worden en dat is behoorlijk weinig.

Als laatste deel is dit een belangrijk concept. Binnenin het soevereiniteitschap gaat het om loyaliteit naar jezelf als mens binnen het mens-zijn. Trouw aan jezelf impliceert dus een integere houding aangaande het beantwoorden aan het waardensysteem zoals je leeft en dit uitleeft. Jouw handelingen zijn in coherentie met zijn zijnswezen. Hierin

ligt dan ook een nadeligheid of nadeel, die binnen de democratie wordt ingevuld door het aansluiten van jouw handelingen conform de besluitvormingsprocessen waarbij het besluit die van de meerderheid is. Echter zoals het elke staat betaamt, heeft elke staat haar eigen belangen en behoeftes, die - zoals besproken - niet voor andere staten hoeven te gelden. Die staten onthouden zich dan ook van deelname aan dit proces. Daarmee komt het pragmatisme in het gedrag. Lettende op bijvoorbeeld de basisbehoeften al dan niet gelieerd aan Abraham Maslow bestaat dat natuurlijk ook bij de staten, in de hoedanigheid dat elke staat door een ademend mens dan wel een levend wezen wordt vertegenwoordigd.

In zoverre zou het mogelijk moeten kunnen zijn om middels een 'bodemiaag' vooraf gaand aan het staatsniveau faciliterende zaken onder te brengen die elke staat aangaat; zoals gezegd om alles pragmatisch en tevens leefbaar te maken. In die gedachtegang wordt de integriteit van een staat bevraagd om in die hoedanigheid een stuk soevereiniteit ten gunste van een basaal democratisch proces toe te staan en zich neer te leggen bij een besluitvorming van het bestuur van een federatie als het om dagelijkse, praktische en leefbare zaken gaat. Dat zou kunnen indruisen tegen een persoonlijke waarde binnen diens waardensysteem. Verloochening druist tegen integriteit in, zou je kunnen zeggen. Echter zonder een onvoorwaardelijke toezegging van een stukje basale democratie met daarbij het vertrouwen uitsprekend naar

een aanwezig federatiebestuur voorkomt tevens dat besluitvormingen over onbenullige zaken gaan, waarbij elk weldenkend mens kan bedenken dat een keuze hierbinnen beter gedaan kan worden door een bestuur dan dat er processen op gang moeten worden gebracht om dergelijke - veelal futiliteiten 'op staatsniveau' - vooraf bespreekbaar te maken in de aanwezigheid van alle vertegenwoordigers van elke staat.

Dit impliceert dus een stukje loyaliteit naar de federatie toe los van de soevereine status die een ieder heeft, geniet en wil uitleven. Deelname aan een federatie zou dat als voorwaarde in zich kunnen dragen met dien verstande dat een dergelijke voorwaarde op deze wijze is ingericht als hierboven beschreven als het om de inhoudelijke voorwaarden gaat inzake deze loyaliteit aan het stukje democratische besluitvormingsproces ten behoeve van de dagelijkse zaken.

INTEGRITEIT - LOYALITEIT en DEMOCRATIE - SOEVEREINITEIT

Er is veel gaande in de wereld; de ene verwarring volgt nog steeds de andere verwarring op. Verwarring is met een ander woord: complexiteit. Complexiteit is eigenlijk chaos die de gemiddelde mens lastig kan ont-waren en te duiden; de waarden en essenties eruit halen. Dat maakt dat complexiteit gecompliceerd (moeilijk te bevatten) is. Daardoor zullen veel mensen mogelijk vroegtijdig afhaken. Terwijl het kunnen ontwaren van deze complexiteit juist tot de ultieme correctheid en innerlijke zuiverheid - ware je het pure kind bij de geboorte - leidt. De correctheid aangaande jouw woordkeuzes en daarmee de intentie of oogmerk jegens elke andere mens om jou heen.

De overheid is een ster in wazigheid, het omzeilen van essentiële duidingen in wat een noodzakelijkheid zou moeten zijn; de plicht tot het geven van Transparantie aan de vragensteller; hun God-vergeten dienstbaarheid als ambtenarij. Voorts lijkt nog steeds onbekendheid te zijn in de manier hoe de rechten bepaald zijn binnen elke dimensie zoals hierboven genoemd; dat maakt het lastig om 'standing' te nemen in de situatie waarin je op dat moment verkeert. Rechten zijn uiteraard onlosmakelijk verbonden aan het mens-zijn en daarmee onoverkoombaar met het leven zelf. Laat ik een voorzet maken door elk van de in de titel vier vermelde woorden uiteen te zetten:

Integriteit

Stam of morpheme (parsé):

'-teger-' >> tag/touch >> tasten, aanraken;

Ontkenning of negatie:

'in-';

Zelfstandig maken door:

'-teit' als een 'suffix' (achtervoegsel) erachter te plaatsen; positioneel maken. Uiteraard zijn er meerdere uitgangspunten in de analogie of gelijkenis met de term '-teit', zoals '-heid' et cetera.

Integriteit impliceert dus een heelheid die heel blijft door 'er van af' te blijven; "leven en laten leven", Gods eerste mandaat. In de wiskunde zijn de integere getallen; 1, 2, 3 et cetera. Dit zijn getallen waarbij elke wiskundige bewerking achterwege wordt gelaten, zoals delen en wortel trekken; $\sqrt{\quad}$ en die wel 'beschadigingen' toebrengen aan een integer als een getal. Als voorbeeld: 1 gedeeld door 2 levert $\frac{1}{2}$, 0,5 een half of een helft op.

Loyaliteit

Stam of morpheme (parsé):

'loy-' vanuit het Griekse 'zon' als symboliek die met de hoofdletter l als de L, de Lambda of Λ (sunrise / & sunset \) wordt geduid. In hoeverre 'loy' naar 'law' verwijst als een natuurkundige wetmatigheid, is aan de vrije geesten ter bespreking;

Zelfstandig maken door:

'-teit' als een 'suffix' (achtervoegsel) erachter te plaatsen; positioneel maken. Uiteraard zijn er meerdere uitgangspunten in de analogie of gelijkenis met de term '-teit', zoals '-heid' et cetera.

Loyaliteit ligt dicht bij Royaliteit; Roi en Rex, 'koning-klijk' dus. Loyaliteit gaat over het gevoelsmatig 'eren en vertrouwen' van een ander en diens mogelijk gestelde voorwaarden onherroepelijk te accepteren; trouw aan de 'leider' en diens systeem of concepten zonder kritisch te (willen/mogen) zijn.

Leiderschap is eigenlijk goddelijkheid vanuit de Schepper. Royale Loyaliteit is Koninklijke Goddelijkheid en Loyale Royaliteit impliceert Goddelijke Koninklijkheid. De meest extreme aardse vorm is een sekte en diens leider; het onbespreekbare geloof in 'iemand of iets'. Als ik deze beide termen naast elkaar leg, dan wordt misschien duidelijk waar de schoen wringt, dan wel kan wringen. Loyaliteit gaat uit van een duplicatie ten aanzien van andermans intenties en emotionaliteit. Binnen de Persoonlijkheidsmethodieken is de

'tegenhanger' de Plichtvervuller, die vanuit instructies de taken 'plichtmatig' opvolgt van diens instructeur; de denkstijl - T - tegenover de voel-stijl - F - bij de Loyalist (bron: MyersBriggs Type Indicator).

Hierin wordt tevens zichtbaar dat loyaliteit en plichtvervulling weinig tot niets met autonomie te maken hebben en zeker niet vanuit de soevereine status die iemand claimt 'te vervullen'. Iemands innerlijke waardensysteem dat de basis vormt voor emotionele stabiliteit vanuit het 'kunnen relativiseren' - "Wat is jouw waarde versus die van mij aangaande een gezamenlijk onderwerp of ding?" - wordt buiten beschouwing gelaten op verzoek van de ander die jouw loyaliteit 'vraagt'. Hierin kennen we natuurlijk de vele voorvallen die filosofe: Hannah Arendt beschreven heeft en waarbij dat loyaliteit en plichtvervulling jegens de ander boven elke eigen en innerlijke moraliteit gaat; "de banaliteit van het kwaad" met de referentie aan WO II, de Neurenberg tribunaal en Adolph Eichmann. Jouw heiligheid aangaande de moraliteit wordt beschadigd, of juist: die laat jij zelf toe te beschadigen door het gezonde scepticisme uit te schakelen; het Griekse 'skepsis' (skepsè) : 'de gedachte, het denken'; skeptomai (werkwoord): denken.

Bovengenoemde aspecten zijn elk een belangrijk concept als vermeende tegenhangers van elkaar; ik zal niet zeggen dat het een dualiteit is, daar binnen elk aspect te veel verschillen zijn die slechts via een andere 'tussen'-term te koppelen zijn; het associërende vermogen. Binnenin het

soevereiniteit-schap of de status van soevereiniteit gaat het om loyaliteit naar jezelf als mens binnen het mens-zijn. Trouw aan jouzelf impliceert dus een integere houding aangaande het beantwoorden aan het waardensysteem zoals je leeft en dit uitleeft. Hierbij verwijst ik tevens naar het jullie mogelijk bekende systeem 'Human Design System' dat ook naar iemands persoonlijke autorisatie en strategie verwijst om 'daar vooral aan vast te houden ten gunste van jezelf'. Jouw handelingen zijn in coherentie met jouw zijnswezen. Hierin ligt dan ook een nadeligheid of nadeel, die binnen de democratie wordt ingevuld door het aansluiten van jouw handelingen conform de besluitvormingsprocessen waarbij het besluit die van de meerderheid is. Daarmee kom ik op het tweede woordenpaar.

Democratie

Stam of morpheme (parsé):

'demos-' vanuit het Grieks: 'volk'. Eigenlijk staat er dat als de ziel een 'mono'-entiteit is, verbasterd tot het woord: '-mos', dan is 'de-mos' de verlaagde versie van de ziel door het voorvoegsel (praefix): 'de-'; de mens als een aardeling ten opzichte van het hemelse rijk; mensen in meervoudige aantallen wordt een volk genoemd. Je zou de vraag kunnen stellen waarom de 's' verdwenen is; hierdoor blijft de term fonetisch open door de klinker 'o', wellicht ten gunste van het opvolgende deel;

'-cratie' vanuit het Grieks: 'menging'. Er is sprake van een menging of vermenging met het volk aangaande het besturen van het land en de manier hoe dat plaats zou moeten vinden en vorm zou moeten krijgen.

Soevereiniteit

Stam of morpheme (parsé):

'-reign-' vanuit het Franse: 'rijk' met daarvoor: 'soe-' of het Franse: 'sous'; 'onder'. Spiritueel vallen 'we onder Gods Rijk/Heerschappij'. Anderzijds bezitten wij het hoogste gezag en heerschappij namens God hier op aarde; Zijn tweede Mandaat. Er zijn meerdere soorten uitleg mogelijk, gelet op bijvoorbeeld land en dialect zoals bijvoorbeeld: 'soeperano';

Zelfstandig maken door:

'-teit' als een 'suffix' (achtervoegsel) erachter te plaatsen; positioneel maken. Uiteraard zijn er meerdere uitgangspunten in de analogie of gelijkenis met de term '-teit', zoals '-heid' et cetera.

Heel veel meer uitleg is te vinden door ook de Friese taal en daarmee het Noors, Deens et cetera te onderzoeken, dan zie je dat elk volk en diens eigen cultuur haar eigen interpretaties heeft of het klankgebruik dat wij als woorden en zinnen uitgesproken horen. "Cultuur is de

collectieve expressie van de emotionaliteit - het waardensysteem - van een volk" (uit: "Eenheid door Verscheidenheid").

Echter zoals het elke staat betaamt, heeft elke staat haar eigen belangen en behoeftes, die - zoals besproken - niet voor andere staten hoeven te gelden. Die staten onthouden zich dan ook van deelname aan dit proces. Daarmee komt het pragmatisme in het gedrang of althans die mogelijkheid is zeer zeker aanwezig. Het veld van individuele soevereiniteit en dat wat daarbij de algemeenheid dient voor alle soevereinen of soevereine staten. Lettende op bijvoorbeeld de basisbehoeften al dan niet gelieerd aan Abraham Maslow bestaat dat natuurlijk ook bij de staten, in de hoedanigheid dat elke staat door een ademend mens dan wel een levend wezen wordt vertegenwoordigd.

En mensen zijn één op één emotionaliteit. Elke trigger en zelfs elke vraag 'dwingt' de mens in een bepaalde dualiteit te komen, waarna het vervolgens van belang is welke keuze deze mens vervolgens maakt, gelet op diens morele kompas. "Com-Passie: het gezamenlijke pad van jouw innerlijke stem of KomPas - de intuïtie - met jouw hart op weg naar het keelchakra met de samenwerking van jouw 'hoofd' als het instrument om er woorden aan toe te kennen of de Wil te tonen door de spraak; het Griekse "Sym-pathy". 'Path' als het (wel-)bevinden en daarmee het 'pad' tonend van een mogelijke vervolghandeling vanuit jouw Wil bezien. Het zijn de zeer diep uitgewerkte concepten van de Franse filosoof:

Henri Louis Bergson (1859-1941) en zijn 'Self Sympathy'. Met enige gedachte-vrijheid is compassie vermengd met emotie te beschouwen als "het 'mede-lijden' met die ander".

In zoverre zou het mogelijk moeten kunnen zijn om middels een 'bodemiaag van basiswaarden' vooraf gaand aan het staatsniveau faciliterende zaken onder te brengen die elke staat aangaat; zoals gezegd om alles pragmatisch en tevens leefbaar te maken in de gemeenschappelijkheid van wat staten ook bindt. In die gedachtegang wordt de integriteit van een staat bevroegd om in die hoedanigheid een stuk soevereiniteit ten gunste van een basaal democratisch proces - het besluit van de meerderheid met een plicht tot deelname aan de bespreking en besluitvorming - toe te staan en zich neer te leggen bij een besluitvorming van het bestuur van een federatie als het om dagelijkse, praktische en leefbare zaken gaat. Dat zou kunnen indruisen tegen iemands - een soeverein - persoonlijke waarde binnen diens waardensysteem.

Verloochening druist tegen integriteit in, zou je kunnen zeggen. Echter zonder een onvoorwaardelijke toezegging van een stukje basale democratie met daarbij het vertrouwen uitsprekend naar een aanwezig federatiebestuur - boven staten wordt een federatie 'gedacht', met referte aan USA - voorkomt tevens dat besluitvormingen over onbenullige zaken gaan, waarbij elk weldenkend mens kan bedenken dat een keuze hierbinnen beter gedaan kan worden door een federatie-bestuur dan

dat er processen op gang moeten worden gebracht om dergelijke - veelal futiliteiten 'op staatsniveau' - vooraf bespreekbaar te maken in de aanwezigheid van alle vertegenwoordigers van elke staat. Als soevereine staten - 'Montevideo 1933' linkt een staat aan een stuk grondgebied en aan een volk (meerdere mensen) - dan zou een grondslag kunnen zijn om alles wat faciliterend, ondersteunend is en basaal is ten gunste van elke staat, dit via een dimensie van democratische besluitvorming te kunnen laten plaatsvinden ongeacht een persoonlijk belang vanuit een soevereiniteitswens.

Het gaat dus om de besluitvorming vanuit een meerderheid van stemmen binnen de groep van alle soevereinen of 'soevereine staten' binnen deze bespreking of blog voor een beperkt aantal zaken. Denk bijvoorbeeld aan het wegennet, voor auto's, voor treinen et cetera. En denk ook aan het energie-netwerk en het internet. Het kan natuurlijk ook gaan om het organiseren van bijeenkomsten zoals vergaderingen op kleinere en grotere schaal, waarbij alles in haar algemeenheid geregeld dient te worden ten aanzien van alle betrokkenen. Basaal zijn deze eerste drie (3) grondbehoeften zoals jij in de piramide van Abraham Maslow zou kunnen teruglezen een 'noodzakelijkheid' van het 'kunnen overleven' als mens: 1.) biologische en fysieke behoeften, 2.) bestaanszekerheid/veiligheid en 3.) sociabiliteit die in haar actualisatie ervan - los van een individuele soevereiniteitsstatus - prima door een dienstverlenende 'onderheid' gerealiseerd en onderhouden

kunnen worden, mits de dienstbaarheid vanuit het vertrouwen als een facilitator integer is en los staat van persoonlijke belangen binnen deze dienstverlening aan elke soeverein en elke soevereine staat.

Als wij als de groep 'echte Soevereinen' - De Jure - met de internationaal rechtsgeldige verdrag en verklaring vergezeld met de automatische - De Facto - Sovereiniteitsstatus als het recht van het leven op zichzelf - hiertoe dit bovenstaande dan projecteren op de huidige rapporten van de AIVD en NCTV, dan kan de conclusie niet anders zijn dat de Nederlandse rechtsstaat weer wordt terug-gevormd van hoe zij bedoeld was; de uitgangspunten als mensenrechten primair te vertalen als de individuele soevereiniteit als een collectieve soevereiniteit - al dan niet 'volk' genaamd (referentie: Germaniten) - met daarbij de voorwaardelijkheden als het gaat om de loyaliteit aan de democratische besluitvormingen, zoals deze al decennia lang niet meer gehonoreerd worden.

Dit is ons perspectief op de realiteit. Met onze beschouwingen en ervaringen kunnen we zeggen dat we nog steeds correct zijn in ons handelen en dat dat wat je hiervoor las, klopt. Als iemand ons met argumenten kan overtuigen van onze dwaling en het ongelijk, dan horen we dat graag. Tot die tijd gaan we gewoon door met het brengen van correctheid en hopen we dat je geïnspireerd bent geraakt.

AFSLUITING

De schrijver met de naam Wilfred-Leonard heeft jullie meegenomen door een aantal aspecten die in de optiek van Veilig & Vrij een belangrijke grondslag hebben als het om soevereiniteit gaat. We weten allen dat vrijheid niet een gegeven is, maar dat je er iets voor moet doen.

Vrijheid komt helaas niet aangewaaid, dat is mogelijk gelet op de bedoelde kennis en inzichten, zoals in dit boekje uitgezet mogelijk nu wel duidelijk. Het vraagt inspanning, het vraagt studie en ook acties om de kennis daadwerkelijk middels die ervaring te laten landen. Dit boekje kan je erbij helpen, lees het aandachtig door, sla de moeilijke zaken gewoon over en lees het boekje nogmaals. Zoek de verwijzingen die erin vermeld staan, er ook bij. Wees je bewust dat leren ook inspanning vergt. Leren is iets anders dan herproduceren; er gaat invoelend vermogen aan vooraf; dat impliceert tevens intuïtief lezen naast de letterlijke woorden en zinnen tot je te nemen.

Wees er altijd van bewust dat jij voor de overheid een belanghebbende bent O de NP - maar voor jezelf altijd de rechthebbende in de casus bent. We hopen jou terug te zien in een mooie wereld nu de huidige, die gebaseerd is op het hoger bewustzijn, waar het in het leven daadwerkelijk om gaat, liefde, vrede en harmonie met en naast elkaar.

BIBLIOTHEEK

Associatieve intuïtie methodiek - ISBN 978-1-312-48558-7

Boeren-verstand - ISBN 978-1-312-38204-6

DE BIECHT - ISBN 978-1-304-78225-0

Human Dynamics (FvW) - ISBN 978-1-4716-7507-2

Kind van de Schepper - ISBN 978-1-312-28051-9

L E U K - ISBN 978-90-831217-9-6

Postmaster - ISBN 978-1-387-50821-1 (Engels)

Purification - ISBN 978-1-312-17355-2 (Engels)

Soevereiniteit - ISBN 978-1-4478-2891-4

Stuurkunst - ISBN 978-1-312-28381-7

Trans-denker - ISBN 978-1-4461-1792-7

Words - ISBN 978-1-4710-7778-4 (Engels)

van ploeterende
Vrijheidszoeker
naar serene
Soeverein

white paper

Auteur: Wilfred-Leonard Bastiani.

: Colofon:

~29-~januari-~2025.

: 4-Soevereinen van: Veilig & Vrij.

: Rita.

: Erik.

: Ivar.

: Wilfred-Leonard.

ISBN: 13 - 978-1-300-67116-9.

© 2025 Veilig & Vrij - een samenwerkingsverband van soevereinen, waarbij elke soeverein handelt vanuit vrede, correctheid en neutraliteit.

Alle rechten zijn voorbehouden. Alle tekst uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt worden, mits de bron wordt vermeld en er vanuit correctheid en transparantie wordt gehandeld. Zie onze website voor meer informatie en onderzoek: www.veiligenvrij.nl. Schrijver(s) kan/kunnen op geen enkele wijze verantwoordelijk en/of aansprakelijk worden gesteld inzake handelingen die mensen vanuit hun eigen interpretaties op basis van de inzichten binnen dit document omzetten tot acties, die mogelijk crimineel of gewelddadig zijn tegen anderen in. Het betreft een studiemodule en is louter voor bewustwordings- en zelfontwikkelings-processen bedoeld.

INHOUDSOPGAVE

INLEIDING	139
GRONDSLAGEN	143
Introductie	143
Onschendbaarheid	145
Soevereiniteit	146
Transparantie.....	148
Vertrouwen	150
Spiritualiteit.....	152
Gelijkgestemden.....	154
Gezag	156
Gecontroleerdheid	157
Samenwerking	159
Efficiëntie.....	160
Identiteit	162
Effectiviteit	164
Complexiteit	165
Vrijheid.....	167
Rules Based Order	168
Libertarische Democratie	170

Antonius (Twan) Tak.....	171
Paul Frissen.....	175
G. Edward Griffin.....	180
CONCLUSIES en AANBEVELINGEN	183
POSTMEESTERSCHAP	197
CHATGPT	201

INLEIDING

Als een levend mens worstelen we van nature met de polariteit van de individuele vrijheid enerzijds en het samen willen leven, aan de andere kant. De ene mens heeft dat sterker dan de andere, maar gemiddeld genomen is dat nu eenmaal de dualiteit waar we mee te maken hebben als individueel mens in een samenleving.

Het verlangen naar individuele vrijheid versus het verlangen naar sociale samenhang, staat vanuit het biologisch-psychologisch perspectief vaak op gespannen voet met elkaar. Daar zit een worsteling. Mensen willen ergens bij horen, hun identiteit ontdekken en uitleven, dan heb je andere mensen nodig. Dat er daardoor spanning ontstaat is onvermijdelijk. Iedereen is immers anders. De kluzenaar aan de ene kant van het spectrum en de **fundamentalistische cult/geloofsgroep** aan de andere kant, als elkaars uitersten met al het denkbare er tussenin. Het is een feit waar we niet aan kunnen ontsnappen.

In die dynamiek van menselijke verschillen zoeken mensen stevast naar vrijheid, veiligheid en zekerheid. In ons geval komt daar nog de extra schil van de Nederlandse staat bij, die zich als het ware om het eerder genoemde menselijke spanningsveld heen vouwt, zoals vroeger de stadsmuren rondom haar bewoners. Het is van alle tijden, alleen in een ander jasje. In dit white paper willen we voor eens en voor altijd duidelijkheid scheppen over waar de **grenzen** en de **legitimiteit** van de 'Staat der Nederland' liggen, bekeken vanuit het onvervreembare recht, waar

mensen nu eenmaal mee zijn geboren en waarmee we het als mens en als mens in de samenleving, mee moeten doen.

Er is één ding zeker; ieder mens gaat in zijn biologische vorm een keer dood. De gemiddelde leeftijd bij overlijden in Nederland was voor mannen in 2023 80,3 jaar en voor vrouwen 83,3 jaar. Dat is hoog, vergeleken met veel andere landen op de wereld. Desondanks is het leven zelf, in en in onzeker voor verreweg de meeste mensen. Hoe ieder mens met die onzekerheid omgaat en hoe de Staat der Nederlanden daar een rol in speelt, is het grote spel tussen uiteindelijk de drie begrippen **vrijheid**, met het najagen van het eigen geluk, **veiligheid** en **onzekerheid**. Het zijn de mensen zelf die het speelveld bepalen en in stand houden. De mens heeft het Koninkrijk en de Staat der Nederlanden immers zelf gecreëerd. Het uitgangspunt is daarom altijd de mens zelf en niets anders.

Er is volgens ons geen aanwijsbare externe macht die ons aanstuurt. In het spirituele kan iets zitten. Daar gaan we in dit white paper verder niet op in. De focus in dit white paper ligt op het begrip vrijheid in de betekenis van het onvervreembare mensrecht versus het beheersbaarheidsperspectief van de Staat der Nederlanden, omdat daar het speelveld en de transformatie van de worstelende vrijheidszoeker zit die als serene soeverein wil leven.

Na WO-II was er de belofte: "Dat nooit meer". Hoe is het dan mogelijk dat we in een situatie zijn beland waar er recentelijk **grondrechten** werden **geschonden**

(coronamaatregelen), ongevaccineerden werden **gediscrimineerd** en de dreiging van WO-III op de nationale tv wordt uitgesproken door leden van het landsbestuur? Ineens moeten we ons voorbereiden op oorlog, zo is de taal die wordt gebezigd door o.a. de minister van Defensie, Ruben Brekelmans. Sorry? Wat zullen we nu krijgen zeg! Dit is oorlogshitserij waar geen fatsoenlijk denkend mens mee instemt en waarbij elke poging tot een vredesoverleg uit beeld blijft.

Tot slot dient iedereen zich te realiseren dat er geen enkele volkenrechtelijke grondslag voor de autoriteit van handelen van de EU bestaat. In 2005 hebben we massaal tegen de Europese grondwet gestemd. Ook al is het Verdrag van Lissabon in 2007 geratificeerd door het parlement, de volkswil ontbreekt tot op de dag van vandaag nog steeds en dus heeft de EU geen **democratische (de jure) grondslag**. Dat het Parlement zich eraan verbonden heeft zegt iets over hoe het landsbestuur in de wedstrijd zit. Democratie blijkt nogal lastig en onvoorspelbaar en dat heeft men liever niet, vandaar dat het referendum in Nederland is afgeschaft en al eerder (1994) de Algemene Wet Bestuursrecht (AWB) is ingevoerd. Daarmee is het bewijs geleverd dat beheersbaarheid en controle de norm is en moet blijven.

Dergelijke ontwikkelingen zijn niet goed voor het vertrouwen van het volk richting de volksvertegenwoordigers. Regeringen hebben de plicht om onze soevereiniteit te beschermen. Zij laat dit na. **Ons**

landsbestuur laat het er al vijftien jaar bij zitten! Men laat zich leiden door allerlei **externe entiteiten**, zoals de EU, de VN, de NAVO/NATO, het World Economic Forum (WEF), de WHO, zonder dat daar de wil van het volk aan ten grondslag ligt. De ministeries werken in Nederland voor deze door Rutte genoemde 'praatclubjes', zo bekende Fleur Agema recent nog in de Tweede Kamer. Dat ze daar transparant over was spreekt voor haar, maar dat ze gewoon doorgaat met het uitvoeren van die opdrachten is natuurlijk volksverlakkerij. Eenmaal op het pluche blijkt men al gauw te vervallen in misdadig gedrag tegen het eigen volk. Rechtstatelijk is dergelijk gedrag niet anders uit te leggen.

En toch komt men er nog steeds mee weg. En dat moet stoppen. Zo was ook het **Plakkaath van Verlatinghe** een duidelijke boodschap aan de destijds zittende macht: Wij dienen u niet meer. Klaar. "Liever dood dan slaaf", zeggen ze in Friesland. Deze white paper geeft je de informatie om zelfstandig te kiezen voor wat de goede kant van de medaille wordt genoemd, om standing te kunnen nemen tegen een regering, een overheid, die zijn kaarten heeft overspeeld.

Overweeg alles wat je leest, zorgvuldig. Wij wensen je veel plezier met het lezen van dit zorgvuldig samenstelde white paper in boekvorm. Waarbij gesteld kan worden dat het white paper zelf iets andere vorm en inhoud kan hebben.

Namens de auteur: Wilfred-Leonard.

GRONDSLAGEN

Introductie

We nemen jullie mee in het natuurlijke en evoluerende denkproces zoals wij dat zien als we het over soevereiniteit en vrijheid vanuit het perspectief van de mens als een privaatrechtelijke entiteit versus de controle en beheersbaarheid gezien vanuit de overheid en overheden als de publiekrechtelijke tegenhanger.

Aan de hand van het onderzoek inzake deze denkprocessen aangaande de mens zelf als mede het streven naar vooruitgang en welvaart in haar breedste perspectief, heeft dit geleid tot een soort van **beschaving**, waarin gedacht wordt dat alles wat denkbaar is, ook maakbaar zou moeten zijn. Die tendens zagen we sinds om nabij 1990 in gang gezet via de enorme diversiteit aan management tools, methodieken en andere zaken. De ene management goeroe wist nog beter te vertellen hoe maakbaarheid 'gemaakt' kon worden dan de andere. Ondernemen als ook de ondernemingen met haar medewerkers moesten economisch rendabel zijn en dat betekende dat alles beheersbaar en controleerbaar moest zijn; inclusief de levende mens als de medewerker. Dat betekent ook dat de mens diens emoties diende uit te schakelen; immers "Emoties zijn lastig in het vervullen van je taak". Deze tendens is tevens doorgevoerd in de publieke sector via uiteindelijk het Bestuursrecht, dat uitgebreid onderzocht en beschreven is door Professor Twan Tak in

één van zijn vele boeken met de titel: "**Van rechtsbescherming naar machtsbescherming**".

Een belangrijk uitgangspunt is dat de mens van nature een sociaal wezen is, dat verlangt naar verbinding en samenhang van zijn leefomgeving. Daarnaast vinden wij dat een ander zo niet het belangrijkste uitgangspunt is, dat de mens een spiritueel en bezielde wezen is, een object met emoties dat ons subjectief maakt in onze onderlinge relaties met anderen. Dit zo juist genoemde verlangen staat vaak op gespannen voet met het idee van individuele soevereiniteit, met zijn **wilsbeschikking**, dat de nadruk legt op de persoonlijke vrijheid en autonomie. Het is - gelet op de vele rapporten en white papers die in de afgelopen jaren circuleren - essentieel wat in onze optiek onder soevereiniteit dient te worden verstaan. Deels door de bestaande kennis vanuit de filosofie en deels vanuit de juridische constructen die erom heen 'gebouwd' zijn. Het hoofdonderwerp van dit white paper met de titel: "**van ploeterende Vrijheidszoeker naar serene Soeverein**", wat in beginsel als idee was: "De Transformatie naar Serene Soevereiniteit" lijkt dan ook een complexe aangelegenheid, temeer omdat we er in onze samenleving nooit met elkaar over praten. Ja, we praten er wel over maar zoals zo vaker blijkt, praten we volledig langs elkaar heen. "We nemen constant aan dat die ander wel weet wat ik met bepaalde woorden bedoel en welke betekenis en waarde ik eraan toeken". De realiteit is anders en zeer grillig.

Onschendbaarheid

De term als Soevereiniteit is geen onderdeel van het maatschappelijk debat, maar eerder een wetenschappelijke studie die zich in achterkamertjes en intellectuele clubjes voltrekt en daardoor weinig aandacht trekt en krijgt. In de volksmond kan alleen een staat of koning soeverein zijn. Deze bewering wordt echter door niemand onderbouwd, laat staan dat men tot de conclusie komt dat de mens zelf ook soeverein of een soeverein zou kunnen zijn. Het uitgangspunt is namelijk de mens zelf en niet haar 'producten, creaties of titels' - de koning of de staat - soeverein is vanuit het menszijn als een Goddelijke creatie als onvervreemdbaar recht. Wij vinden dat jammer, want soevereiniteit is de essentie van een volk als een samenleving. Het is tevens de grondslag van een correct functionerende democratie in de ruimste zin van het woord. Soevereiniteit is eigenlijk een soort synoniem voor het woord: **onschendbaarheid**. Houd dit laatste woord eens goed vast in je gedachten terwijl je verder leest. Denk daarbij ook aan de direct relevante en ondersteunende drie woorden als: **'zelfstandigheid, zelfredzaamheid en zelfverantwoordelijkheid'**.

Middels deze drie woorden lees je het 3-S Raiffeisen principe terug zoals deze Duitse bankier Friedrich Wilhelm Raiffeisen (1818-1888) dat ontworpen had ten behoeve van het coöperatieve kredietsysteem. Het is echter vreemd te bemerken dat alhoewel deze zelfredzaamheid inderdaad wordt aangemoedigd, dat de

voorwaarden waaronder dat dient plaats te vinden volledig ongepast en ongeschikt zijn om een daadwerkelijke zelfredzaamheid te kunnen en zelfs te mogen creëren. Hierdoor wordt de zelfstandigheid gegoten in een maatwerk, dat haar kaders ontleent aan de criteria van de overheid zelf, teneinde **zelfstandigheid** slechts toe te staan wanneer men volledig gehoorzaamt aan de voorwaarden die aan deze zelfstandigheid ten grondslag liggen. Dat laatste impliceert natuurlijk weer dat men helemaal niet autonoom en daarmee zelfredzaam kan zijn zoals een ieder dat zelf voor ogen heeft. Immers **zelfredzaamheid** staat in analogie met iemands eigen identiteit en manier van leven. Leven met rechten als gegund volgens de voorwaarden van een andere partij heten daarmee privileges; rechten tegen betalingen of tegen aanvaarding van plichten die daar in essentie niets mee van doen hebben.

Soevereiniteit

Soevereiniteit hoeft echter helemaal niet ingewikkeld te zijn, zo ondervinden wij al jaren. Er zijn dan wel vele boeken over geschreven, met brede uitwaaieringen naar allerlei filosofische domeinen die het er niet eenvoudiger op maken, maar de essentie ervan is vrij eenvoudig en iets eenvoudig maken vraagt een breder perspectief dan onderzoek binnen het perspectief van het onderwerp zelf. Vandaar dat we het in dit document met enige pagina's uit brengen. Het moet hier gezegd worden; het **schenden van mensenrechten** is van alle tijden. Onlangs

hebben we dat nog op grote schaal kunnen meemaken met de uitsluiting van niet-gevaccineerden en de uitgebreide repressie tegen vreedzame demonstranten, terwijl we na WO-II hadden afgesproken dat we juist dat nooit meer zouden doen; buitensluiting van bepaalde groepen mensen. Er zijn nog steeds mensen die vinden dat wat de Nederlandse regering in 2020 deed en in 2021 en 2022 herhaalde, goed was. Het was immers in het belang van de volksgezondheid, zo was de uitleg. Wat die mensen nog niet beseffen, is dat er nooit een correcte grondslag was om het volk op te sluiten en later 'niet-gevaccineerden' uit te sluiten van deelname aan grote delen van de samenleving. De rechter die de avondklok er in 2020 voor vier uur afhaalde, snapte dat heel goed.

Wat begon als een corona- of gezondheids crisis, lijkt te zijn aangegrepen als een katalysator voor de uitrol van een besturingssysteem waarin totale controle en beheersbaarheid centraal staan, ten koste van **vrijheid + autonomie = soevereiniteit** van land en mens. De wens van een 'New World Order' door een bepaalde bestuurselite is sinds de 'corona pandemie' niet uit de lucht. Ook de dwingende toon van een World Economic Forum en de EU/NAVO/NATO zijn tekenend en liegen er niet om. Ze nemen ongevraagd de leiding, ze vertellen ons een (voor hen) gewenst toekomstperspectief, ze regelen er op dubieuze wijze ruime budgetten voor en met die financiën creëren daarmee **publiek-private samenwerkingsverbanden** (PPS), wat eigenlijk beter vertaald kan worden als **privaat-publieke**

samenwerkingen. Hiermee wordt het algemeen belang waar het ooit voor bedoeld was, ondermijnd door de belangen van de private partij, denk bijvoorbeeld aan de NS en de energie producenten en haar distributeurs. Immers corporaties dwingen overheden tot het nemen van besluiten, zonder dat ze het mandaat van het volk hebben om dat te doen. Ze doen maar wat; de willekeur ten voeten uit.

Transparantie

De gevolgen van deze ontwikkelingen namens deze zichzelf elitair achtende groep miljardairs zijn verstrekkend, zo merken we bijvoorbeeld dagelijks aan de alsmaar toenemende inflatie en de oorlogsdreigingen, die niet van de lucht zijn. Vrede is blijkbaar geen optie. De wil tot verdere escalatie is leidend en verkiezingen in Balkan landen worden sterk beïnvloed door de NAVO, zo blijkt. Wie dat nieuws kritisch volgt vanuit meerdere invalshoeken, zal dat beamen. Blijven we in eigen land, dan zien we dat vooral het **verlies aan transparantie** en het gebrek aan correct handelen door overheidsinstellingen, het vertrouwen van 'burgers' in Nederland verder doet dalen. NGO's als de EU, de NAVO, de NCTV en de AIVD blijken te bepalen wat onze ministers moeten doen, zo vertelde Fleur Agema laatst in de Tweede kamer. De kiezer met zijn kiesrecht heeft dus niets te vertellen. Het aspect van kiezersbedrog is daarmee ook nu wederom een feit gebleken. Dat lijkt nog lang niet te zijn doorgedrongen tot het gros van het Nederlandse Volk.

En als je daar iets van zegt of je komt in geweldloze opstand, dan ben je een gevaar voor de staat.

In dit white paper onderzoeken we dan ook hoe deze 'bestuurtrends' de (parlementaire) democratische rechtsstaat en de soevereiniteit van 'de burger' ondermijnen. We analyseren de impact van New Public Management (NPM), de rol van 'de staat' en de gevaren van een wereld waarin controle en veiligheid belangrijker zijn gemaakt dan **vrijheid en rechtvaardigheid**, onder andere door een echt open democratische vorm, waarbij naast verantwoordelijkheid ook persoonlijke aansprakelijkheid terugkomt bij schade of letsel wegens doelbewuste schuld. Immers een vereenzelving met een systeem ruïneert elke persoonlijke verantwoordelijkheid en daarmee ook de noodzakelijk geachte persoonlijke aansprakelijkheid aangaande keuzes en handelingen namens een systeem. De doelstelling van de dienstbaarheid wordt getransformeerd in een versie van aversie voor de vorm en inhoud en vergezeld met een volledige apathie jegens de medemens voor wie de dienstverlening bedoeld is; het is het communisme ten voeten uit. We streven ernaar om de ontstane spanningen en risico's zo objectief mogelijk bloot te leggen. Ons doel is om een heroverweging van het huidige systeem en een herwaardering van fundamentele mensenrechten op gang te brengen midden in een rijdende trein die op een zeer gevaarlijk spoor zit richting een diep ravijn.

Vertrouwen

In het vervolg van de eerdere uiteenzetting passen wij namens Veilig & Vrij de simpele formule toe: "**Correctheid + Transparantie = Vertrouwen**". Laten we eerst eens uiteen zetten wat we met deze woorden bedoelen. Om te beginnen met **correctheid** impliceert dit weinig anders dan het zich houden, zich voegen naar - lees: **cor/con** - een eenduidige lijn; -rect- als '**recht**'. Zich correct gedragen is zich gedragen aangaande een eenduidige lijn van moraliteit. "Iemand mores leren" is weinig anders dan iemand deze morele regels bijbrengen. Het meest lastige woord is hier eigenlijk 'Vertrouwen'. Dit woord is abstract zonder feiten en daarmee eigenlijk ongrijpbaar. Om er wel grip op te krijgen is het zinvol om vanuit het bottom up-principe - op basis van concrete en feitelijke informatie en woorden - steeds een dimensie hoger te gaan in de richting van abstractie en conceptueel denken als het om dergelijke woorden en om dit woord specifiek gaat. Wat meetbaar is, is voor mensenbegrippen gedefinieerd en in woorden en termen vastgelegd na collectief overleg over ieders bevindingen hierover. Laten we beginnen met een termenreeks samen te stellen die kan leiden tot een betere feitelijke beleving en doorgronding van dit woord; "**Beschikbaarheid-Betrouwbaarheid-Vertrouwen-Geloof**".

Beschikbaarheid kan simpel gezegd objectief gezien worden als een aan-uit-functie (1 versus 0) met als voorbeeld een auto. Als ik de contactsleutel omdraai, zal de motor starten. De auto is 'daarmee' beschikbaar voor waar

het voor bedoeld is als een functionaliteit; als middel kan ik mij daardoor van A naar B bewegen. Elke keer dat ik een beroep doe op mijn auto, 'toets' ik in feite de beschikbaarheid ervan. Dat is uit te drukken in het aantal keren dat ik succesvol daarin ben en het aantal keren dat ik teleurgesteld word of zelfs op het moment dat de auto het laat afweten door technische dan wel door situationele omstandigheden. Door deze parameters als concrete feiten als (voor-)waarden te duiden, heb ik de beschikbaarheid in zekere zin vastgelegd. Te meer als ik alle mogelijke **risico's** eraan gekoppeld heb die direct op de beschikbaarheid invloed hebben.

Als ik volgens een eigen verwachtingspatroon een beroep kan doen op de beschikbaarheid, dan kan ik mijn verwachting profileren als de term: **betrouwbaarheid**. Immers elke actie die ik onderneem die een beroep doet op de beschikbaarheid van iets en/of iemand, maakt dit proces betrouwbaarder in de samenspraak met dat 'iets' of die iemand. Tegenover het aantal keren van beroep doen staat het aantal keren dat hieraan wel en niet tegemoet kan worden gekomen. Het is daarmee een simpel rendement-aspect: het aantal bevragingen dat gehonoreerd worden gedeeld door het totaal aantal bevragingen x (keer) honderd procent als een waarde voor betrouwbaarheid. Daar bovenop, ernaast en eventueel gelijktijdig kan het tijdselement nog gehanteerd worden aangaande de tijdspanne dat een beroep op de beschikbaarheid wordt gedaan. Dit zijn daarmee twee facetten die concreet en

daarmee meetbaar genoemd kunnen worden als het om deze term gaat.

Doorbouwend van concreet naar abstract volgt uit de concrete term: 'betrouwbaarheid' de term: '**vertrouwen**'. Van vertrouwen kan gezegd worden dat het aan emoties gelieerd is. Immers zoals je hebt kunnen lezen hebben de twee voorgaande termen betrekking op handelingen, op empirische ervaringen en dat laatste maakt dat er een emotionele 'grounding' plaatsvindt. Vertrouwen gaat zelfs verder; het begrijpt ook de context met dank aan deze concrete ervaringen en kan dientengevolge een hogere waarde van vertrouwen toekennen aan iets of iemand dan de concrete waarden vanuit betrouwbaarheid zouden die geloven. En met deze laatste woorden wordt deze korte cyclus voltooid; het geloof in iemand of iets, dat daarmee bijna een spirituele dimensie krijgt. Geloof dat is opgebouwd vanuit de transparantie van de onderliggende facetten aangevuld en daarmee bekrachtigd met de correctheid - het aan eenzelfde lijn van belofte voldoen - in alle gevallen dat dit primair is toegezegd en in alle andere gevallen waarbij het anders verliep. En waarbij de pogingen tot corrigeren en de transparantie van het onderlinge falen hierin uiteindelijk tot dit geloof leiden. De belofte is waargemaakt.

Spiritualiteit

In de huidige samenleving is er een sterk menselijk verlangen naar samenhang. De mens is van nature een sociaal

wezen, en dit verlangen naar de onderlinge verbinding is wereldwijd herkenbaar. Tegelijkertijd staat dit verlangen vaak op gespannen voet met het idee van de individuele soevereiniteit, dat de nadruk legt op persoonlijke vrijheid en autonomie. Deze spanning komt enerzijds voort uit de dualiteit van de mens in de hoedanigheid van dat de mens zowel een biologisch en instinctief als ook een **spiritueel en bezielde wezen** is. Anderzijds wil de mens zich uniek voelen in diens bestaan. Hiertoe wil een groot aantal mensen de gelegenheid hebben tot vrije expressie van hun leven, terwijl een iets grotere groep juist zekerheid zoekt door het vrije gedachtegoed en de daarmee ontspruitende creativiteit eerder af te wijzen en hiervoor liever afspraken zien als een basis voor hun eigen zekerheid. Het zijn enkele van de conclusies van persoonlijkheidstypes uit de klassieke empirische onderzoeken van onder andere de Zwitserse psychiater en psycholoog Carl Jung als de grondlegger van de Analytische Psychologie.

Daarnaast speelt het geloofsconcept dat de mens een evenbeeld is van een hogere Intelligentie of God als onbepaalde Creator. Deze zelfde mens zal in analogie daarmee ook een onuitputtelijke en onbegrensde drang hebben om zelf te kunnen creëren. Ook hierin is een dualiteit te ontwaren als het gaat om de werk- en denkwijzen tussen mensen. De ene grote groep mensen zal op basis hiervan alles willen analyseren en op basis daarvan 'zekerheid' willen stellen - denk aan de vele ambtenaren die door deze analyse-methodieken uiteindelijk volledig

onthecht raken van de werkelijkheid. Deze zekerheid maskeert daardoor en daarmee hun **eigen innerlijke onzekerheid**; ze creëren een houvast buiten zichzelf; een systeem met al haar protocollen en procedures. De andere grote groep mensen zal blijven associëren en creëren zonder een daadwerkelijk eindpunt te behalen; zij wensen perfectie in hun creatie. Ten slotte is er nog een kleine groepje die beide competenties inzet en van deze gecombineerde denkstijl gebruik maakt; de integrerende denkers of echte innovators. Op die manier probeert de mens haar wil te uiten en stuit daarbij op de beperkingen van de maatschappelijke structuren door andere mensen opgesteld en opgelegd.

Gelijkgestemden

Deze andere mensen zijn uiteraard gelijkgestemden binnen hun eigen omgeving. Uiteraard, want soort zoekt soort vanuit de menselijke sociale behoefte ergens bij te (willen) horen, let daarbij ook op de gelijksoortige spraakpatronen. En wil je als mens ergens bij horen, dan doe je concessies aan jezelf ten gunste van de voorwaarden om ergens bij te mogen horen. Ergens bij horen vraagt om loyaliteit die zich vertaalt inzake **uniformiteit en conformiteit** als het gaat om al samenwerkend tot de juiste uitkomsten te komen. De Franse filosoof Henri Bergson noemde een dergelijke geslotenheid van principiële denken de 'Closed Morality' methode. De meeste extreme vorm van een dergelijke vorm is de sekte, waarin elk principe en elke

eigenwaarde in de handen van de leider wordt gelegd, ware dat een teken van volmaakte loyaliteit ten gunste van de groep waartoe hij/zij mag behoren. Ook is duidelijk dat de identiteit van een lid grotendeels die van deze leider betreft met uiteraard de ideologieën die deze leider aanhangt. Voorts zijn er talloze voorbeelden te noemen van dit soort **'loyaliteitsdenken'**. Denk aan Hannah Arendt aangaande Adolf Eichmann: "Ik volgde slechts orders op". Denk aan de vele experimenten die op naam van Stanley Milgram staan, waarbij een vermeende loyaliteit in de vraag klakkeloos wordt opgevolgd zonder ook maar één moment stil te staan dat een ander daarmee letsel en schade wordt toegebracht. Het kan geduid worden als de 'Modus Operandi', als term naar voren gebracht door Burrhus Skinner, als mede grondlegger naast Emil Kraepelin van de DSM-iv-v (Diagnostic Statistical Manual for Mental Disorders), de bijbel van de psychiaters.

Elke ambtenaar personifieert en identificeert zich met het systeem, ware hij of zij de overheid en elke vorm van kritiek aangaande dwalingen, fouten en schendingen worden als een persoonlijke aanval ervaren, daar de identiteit en het bestaansrecht of het functioneren van vrijwel elke ambtenaar 'versmolten' is met de identiteit van het overheidssysteem. De tegenhanger van deze **'Closed Morality' mentaliteit** noemde Bergson de **'Open Morality' mentaliteit**, wat tekenend is voor de openheid tot leren als het om de zichzelf ontwikkelende individuele leden gaat en dat ook ten gunste van de groep staat, collectief bezien. Zij

schromen geheel niet om correcties aan te brengen bij hun eigen vergissingen, hun beperkte zienswijzen, hun tekortkomingen en fouten; immers daar wordt de gehele groep waar zij onderdeel van uitmaken, beter van. Immers "Van fouten kun je leren".

Gezag

Macht staat in analogie met het woord: 'gezag'. Gezag heeft haar oorsprong in het woord: 'zeggen' van het Duitse woord: 'sagen'. Het zou zelfs een verbastering kunnen zijn van het Nederlandse zien met haar verleden-tijd-versie: 'ik zag' of wel, ik heb overzicht vanuit een hogere positie bezien. Vanuit dit woord 'gezag' leest iedereen ook bevoegdheid of een recht over anderen en zonder anderen te mogen oordelen en veroordelen aangaande het dagelijkse leven binnen de samenleving. Door wie een dergelijk gezag verstrekt is, blijkt geheel onbekend. Zo kent men een viertal functies hierbinnen: de gezaghebber, gezagvoerder, gezagsleider en de gezagdrager. Alle vier functies impliceren een mate van hiërarchie boven andere mensen uit. "Macht corrumpeert" is een dergelijke uitdrukking die haar weerga niet kent in de huidige samenleving.

Het heeft natuurlijk veel te maken met de structuur zoals deze is opgebouwd, waarbij al gesteld is dat gelijksoortige denkers qua stijl en temperament elkaar opzoeken, evenals mensen met spreekpatronen die vooral geen echte menselijke emotie in de zin van daadwerkelijke

menselijke sympathie in zich dragen. Van menig ambtenaar die als sympathiek overkomt, kan vaak in een later stadium gesteld worden dat hij of zij uiteindelijk zijn of haar loyaliteit toegezegd heeft aan het systeem boven de mens uit die hij of zij eigenlijk hoort te bedienen. Mensen zijn daarmee verworden tot objecten die nodig zijn om de taken van deze vele overheidsmedewerkers te vervullen; het doel: de mens bedienen is het middel geworden; de mens als aangepast radertje van het systeem. Als daar ook nog eens een mate van nonchalance, arrogantie, sarcasme en narcistische inslag onder schuil gaat, is de quote dat macht corrumpert snel een feit.

Gecontroleerdheid

Zoals gesteld treft het een bepaald soort mensen die zeer goed in staat is mechanistisch - lees: louter cognitief met het deel aan intuïtie qua **patroonherkenning** - te denken in de vorm van concepten, systemen, (computer-)modellen, statistieken met grafieken gerelateerd aan aantallen voorvallen met eigen gekozen criteria, parameters en formules om tot deze in formatie geplaatste data als informatie te komen. Met deze theoretische materie wordt de samenleving heringericht tot een gestructureerde maatschappij. Vanuit de overheid bezien gaat het daarmee om beleidsontwerpers - zij die ideeën hebben over een bepaalde gestructureerdheid, lees: **gecontroleerdheid** - hoe de maatschappij geleid moet worden; het beleid als ontwerp. Beleidsontwerpers zijn andere denkers dan beleidsmakers

waarbij de beleidsuitvoerders ook weer een ander soort groep mensen betreft. Grote organisaties waartoe de overheid zelf toe te rekenen is, kunnen vanwege de omvang van het werk makkelijker differentiaties toepassen; het hokjes werken is daarmee een begrip en een feit.

Elke ambtenaar kent diens eigen kaders aangaande diens specifieke en strak afgemeten taakpakket, ook dat behelst beheersbaarheid voor menig manager boven hen. Er is zelfs sprake van het zo gezegde **eilandjesgedrag**, waarbij de taken net zo afgebakend zijn als de verantwoordelijkheid die men erover neemt. Elke vorm van het 'buiten de lijntjes kleuren' - zelfs als een burger daarbij beter bediend wordt - is buiten beeld geraakt. Een onderwerp met de titel: "De creatieve wethouder" van een rapport van enige jaren geleden is de meest herkenbare 'contradictio in terminis' die maar denkbaar is. Het is dan ook niet zo verwonderlijk dat beleidsontwerpers vanuit hun hoge mate van abstracte en theoretische denkkaders in hun ontwerp de plank volledig misslaan als het om de praktische invulling gaat.

Zo zullen de beleidsmakers er eigen ideeën op na houden hoe aan een beleidsontwerp invulling gegeven moet worden, wellicht voorbij gaand aan de geest en het oorspronkelijke idee met haar intentie vanuit dat ontwerp; in analogie met de uitdrukking: "**in de geest van de wet**". Juist is deze omslag dat als een transformatieproces beschouwd kan worden, vindt de meeste verstoring plaats, die - zoals gezegd - te wijten valt aan de aspecten als benoemd. Al zou een samenwerking aanwezig zijn tussen

ontwerpers en makers, dan nog is het de grote vraag of er mensen zijn die de uitlijning en coherentie ervan in de gaten houden binnen dit transformatieproces van gedachten naar handelingen.

Samenwerking

Het spanningsveld tussen oprechte samenwerking en daadwerkelijke vrijheid is ook heel goed en duidelijk zichtbaar in bestuurlijke systemen wereldwijd, waarin de nadruk ook vaak ligt op veiligheid, beheersbaarheid en efficiëntie. Al is dat altijd maar de primaire vraag wanneer men het gehele belangenspectrum in beeld krijgt of het daadwerkelijk deze drie aspecten zelfs gelijktijdig bedient. Immers het hele coronabeleid had niets met veiligheid en gezondheid te maken, maar alles met manieren hoe **controle en beheersbaarheid** via het aspect of onder het mom van "Openbare Gezondheid" zo efficiënt mogelijk in de werkelijkheid te brengen. Gelet op de algemene terminologie in de dagelijkse praktijk van het normale werken en handelen is dat begrijpelijk.

Samenwerken binnen de overheid heeft echter een andere tendens daar het gelieerd is aan 'alle neuzen dezelfde richting op' en minder gericht op ieders individuele talenten om met die samenvoegingen tot een mooi eindresultaat te kunnen komen, zoals de echte wereld wel functioneert. **Protocollen, procedures en regels** al dan niet via wetten - de Eerste Kinderwet van Van Houten, wie kent 'm niet? - dragen uiteraard bij aan een betere veiligheid en

gezondheid, waarvoor de ARBO-dienst ooit in het leven geroepen is. Ondanks dat dit een gezond streven en een collectief uitgangspunt is, betreft het altijd het individu zelf die het dient op te pakken voor allereerst zichzelf. Een consensus zou hierbinnen dan ook het Libertarische democratiemodel betreffen; vrijheid van keuze, waarin de doelstelling de gezamenlijkheid toont en garandeert.

In Nederland, net als in veel andere landen, heeft de opkomst van het 'New Public Management' (NPM) deze spanning alleen maar verder vergroot, lettend op wetgevingen die voortvloeien uit de ideeën dat samenwerkingen als sociale constructen beter werken als ook deze worden vastgelegd in met name **wettelijke protocollen** - lees: de regels die ambtenaren intern dienen na te komen of wel: Bestuursrecht. Elke mens dient zich te voegen naar de uitkomsten van de grootste algemene deler in haar uitkomsten wat wenselijk geacht wordt via onderzoek van mensen die eenzelfde soort denktemperament, -stijl en spraakpatroon hebben en vanuit hun eenzijdige perspectief dit trachten te actualiseren. Allen zijn het adaptors zonder innovatieve kwalitatieve intelligentie - met referentie aan de KAI-methodiek (zie boek: *Spraakpatronen*: ISBN 978-1-4716-7507-2 en *WORDS*: ISBN 978-1-4710-7778-4).

Efficiëntie

Om maar niet te spreken dat ook hun eenzelfde soort spraakpatroon die een zeer grote mate van

overeenkomstigheid toont; namelijk die van de menselijke emotieloosheid als het om echte betrokkenheid gaat ten behoeve van de mens waarmee zij in correspondentie geraken. Immers procedures en protocollen evenals wetten dienen eenduidig te zijn en niet onderhevig aan de menselijke emotie. Een dergelijk bestuursmodel waar Twan Tak ook al jaren over sprak, legt daarmee de nadruk op een hoge mate van **efficiëntie en procesbeheersing**, wat - zoals blijkt en reeds geduid en de afgelopen jaren ook al gebleken is - steeds meer ten koste van fundamentele mensenrechten en de vrijheid van burgers gaat. De samenleving met de onderliggende emoties waarvan deze decennia lange emoties als collectieve expressies de basis vormen voor een cultuur van een land worden omgebouwd - adaptie en moderatie - als maatwerk dat we vervolgens maatschappij noemen. De **onderstroom van een samenleving** is de cement voor de **primaire bovenstroom**, waar we dagelijks in leven en mee te maken hebben.

Haal de cement weg en het huis valt in elkaar. Een maatschappij als deze ontkent de emotionele sociabiliteit van de mensen, daar protocollen en procedures als dan niet via wetten leiden zijn (geworden). De integrale staat, zoals beschreven door Paul Frissen, illustreert hoe een systeem dat beweert samenhang en efficiëntie na te streven, in werkelijkheid steeds meer dwang uitoefent op individuen en hun soevereiniteit ondermijnt. Het woord 'integraal' heeft dan ook meer betrekking op de verweving als basiswoord door de aspecten door de aspecten (zie meer hierover onder

'Paul Frissen' zelf).. Criteria en beheers- en beleidsregels van het Bestuursrecht dient men te vermengen met die in de huidige samenleving. Niet alleen met de geschreven maar ook met de ongeschreven regels; het culturele waardensysteem van een samenleving als de onderstroom. Een **functie als integreren** staat juist garant voor een hoogwaardiger met vernieuwde functies ontstane samenleving, waarbinnen beide aspecten - de culturele en menselijke samenleving en het maatschappelijk of bestuurstechnische aspect - naast elkaar bestaan als juxta-positioning of nevenschikking, terwijl deze twee aspecten elkaar horen te versterken in plaats van te negeren of te overrulen.

Identiteit

Het opgeven van de identiteit waarbij iemands identiteit juist garant staat voor diens uniekheid en diversiteit, hoort een gelijke uitkomst te dienen; die vanuit het bestuursrecht gezien. Dat proces heet **assimilatie**; het opgeven van elk stukje **identiteit** ten behoeve van de gelijkheid als het hoogste doel. De bedoelde gelijkheid in het perspectief van de bezielde mens ligt echter niet in de uitkomst van individuele gedragingen, maar in de onderlinge verstandhouding vanuit de mensenrechten gezien; eer en lof voor ieders eigen individuele en andermans eigen leven en vrijheid. Dat is het enige wat in de grondslag relevant is. Het gaat om het recht op het leven zelf, vrijheid en het najagen van het eigen geluk; de subjectieve mens met een

gezonde portie emoties. Om met Max Stirner's woorden te spreken: "De Enige en zijn Eigendom" wat de titel van zijn boek uit 1844 is. Emoties vallen daar ook onder.

Het Duitse boek heeft de titel: "Der Einzige und sein Eigentum" met ISBN: 9783843016186 beschrijft het sociaal-communisme in opkomst en dat zag er toen niet veel anders uit dan weer heden ten dage meemaken. Burgers worden vaak behandeld als objecten en middelen van het beleid, terwijl hun rechten en **verantwoordelijkheden als soevereine individuen** naar de achtergrond verdwijnen. Daarmee is de efficiëntie omgezet in het managementbegrip: 'effectiviteit' zoals beoogd: instructie en directe gehoorzaamheid hierop - het Master-Slave principe en tevens de eerste laag van de zeven lagen van het 'Luisteren' naar de ander, waardoor efficiëntie en effectiviteit uitwisselbaar geworden zijn. Binnen de natuur gaat echter alleen om resultaat (rendement of overleven) en om efficiëntie. Effectiviteit zit er al automatisch in.

Een vermeende slechte efficiëntie leidt altijd tot het juiste resultaat. Met andere woorden; binnen de natuurprocessen is de efficiëntie altijd correct en juist zonder daarbij expliciet de effectiviteit te duiden; die zit namelijk geïntegreerd in de twee termen namelijk rendement (overleven) en efficiëntie zelf. Daardoor garandeert het de juiste uitkomst. Deze uitkomst is altijd beter dan het leven ervoor; dat heet evolutie middels **biologische innovatie** (Bergson's term: 'Duration'). Helaas is dat wat ongewenst is. Deze verschuiving van effectiviteit

gericht op efficiëntie is pijnlijk zichtbaar geworden tijdens de coronamaatregelen gedurende de laatste vier jaren. Het gebrek aan transparantie en de snelle aanpassing van wetten ter ondersteuning van het veiligheidsperspectief hebben geleid tot een enorme afname van vertrouwen en een gevoel van machteloosheid bij burgers.

Effectiviteit

Zoals gezegd richt de effectiviteitsaanpak zich op de processnelheid van het te behalen doel; ongeacht de bijwerkingen en bijkomstigheden dat als 'collateral damage' wordt beschouwd. De Homo Economicus in haar volle glorie. Het is te bezien als bijkomstige, helaas onvermijdelijke schade die optreedt gelet op de aanpak. Dat deze schade mensen treft, en dat deze mensen geen invloed hadden op de uitrol van dergelijke geeft het bewijs de enorme mate van hun apathie jegens andere mensen op wie hun bedachte procesbeheersing betrekking heeft. **Schendingen van mensenrechten**, zoals de uitsluiting van niet-gevaccineerden en repressie tegen vreedzame demonstranten, hebben de spanningen alleen maar verder doen escaleren. Wat begon als een gezondheidscrisis, lijkt te zijn uitgegroeid tot een katalysator voor een systeem waarin controle en beheersbaarheid bestuurstechnisch centraal staan, ten koste van vrijheid en autonomie. Zonder vrijheid en haar inherente autonomie wordt het resultaat altijd hetzelfde; de WOKE gedachte dat elke uitkomst van alle processen deze zelfde beheersbare uitkomst dienen te hebben of wel;

een volledige assimilatie aan en met het 'iets' wat de staat meent te zijn.

Hierbij wordt uiteraard het principe van de uniekheid en de daarmee samenhangende diversiteit die noodzakelijk is voor nieuwe creaties 'buiten de gebaande wegen' een feit. Het leven kan niet zonder verschil, want zonder verschil bestaat de beweging niet en staat het leven stil. Leven zonder beweging is de dood zelve. De gevolgen van deze ontwikkelingen gelet op de achterliggende jaren zijn heel verstrekkend. **Gestandaardiseerde systemen**, zoals bijvoorbeeld de Cito-toetsen en examen-eindtoetsen op het middelbaar onderwijs en andere technocratische instrumenten binnen de educatie en adviesinstituten, illustreren hoe diversiteit wordt genegeerd en burgers worden gereduceerd tot statistieken binnen een gesloten systeem. De diversiteit is alleen legitiem als de diversiteit wordt benoemd zoals de ander dat ziet en de mens voorschrijft. Iedereen is daarmee gelijk in diens conclusie door diversiteit te benoemen als een identiteit die vastgelegd is via protocollen, procedures, wetten en regels en waarbij elke diversiteit daarbinnen zelf buitengesloten is. De inclusiviteit als het nieuwe en hoogste goed sluit de exclusiviteit volledig uit.

Complexiteit

De nadruk op veiligheid en beheersbaarheid leidt tot regels en beleid die vaak vanuit een eenzijdig perspectief worden opgelegd, zonder oog voor de

complexiteit van individuele situaties. De voor veel mensen **ondoorgroendelijke innerlijke** en daarmee **natuurlijke complexiteit** zonder menselijke bemoeizucht maakt dat er gezonde vooruitgang bestaat. Dit vat aan complexiteit wordt nu vervangen door uitgeklede regels en procedures, waardoor niet anders dan één soort uniekheid tot stand komt, waarbinnen elke diversiteit en variëteit ontbreekt. Juist de onbegrijpelijke - door de natuur er zelf ingelegde - enorme complexiteit is dermate hoog en samenhangend dat daardoor de **functionaliteit** en daarmee de eenduidigheid in haar bestaan enkelvoudig en daarmee eenvoudig is of kan zijn. Zoals de Franse filosoof Henri Bergson het zei: "Een vogel heeft een dermate hoge innerlijke complexiteit waardoor het - voor de buitenwereld - gewoon enkelvoudig en eenvoudig een vogel kan zijn". Binnen de natuurwetten is het ontkennen van identiteit en uniekheid dodelijk; een levend soort dat vanuit een intrinsiek vermogen zich niet meer kan en mag aanpassen, zal uitsterven.

Het is precies waar natuurlijke intelligentie voor staat; de mate van het aanpassend vermogen om te kunnen 'overleven'. Intellectualiteit is diens mechanistische neefje, waar de huidige overheden zich van bedienen. **Intellectualiteit** is de eenrichtingsweg van denken binnen het leven zelf met het gemis aan de terugkoppeling met de realiteit. Het verlies aan transparantie en correct handelen door overheidsinstellingen heeft het vertrouwen van burgers verder ondermijnd. Bovendien worden beslissingen

steeds vaker genomen door niet-democratisch gekozen organisaties, zoals de internationale NGO's en supranationale instellingen, waardoor de invloed van de burger op het democratische proces steeds verder afneemt voor zover deze nog aanwezig was in voorgaande trajecten. In dat geval gaat het verder dan louter mechanistisch denken, de persoonlijke belangen nemen het over. Dit alles draagt bij aan een verschuiving van een representatieve democratie naar een technocratisch systeem waarin de menselijke maat ontbreekt in zowel eigen inbreng, invloed als ook in het **onvervreembare recht** tot weigering hieraan deel te nemen. Te meer als het beleid blijk geeft van mensenschendingen zoals de beperkingen op het leven zelf wat beperktheid van iemands vrijheid impliceert.

Vrijheid

Als vrijheid wegvalt als het om ieders eigen keuzes gaat, is geluk ook hetzelfde geworden in analogie met de WEF quote: "You will own nothing and you will be happy". In het vervolg van dit white paper onderzoeken we verder hoe deze trends de oorspronkelijke **democratische rechtsstaat** en de soevereiniteit van de burger ondermijnen dan wel al ondermijnd hebben. We analyseren de impact van New Public Management, de rol van de integrale staat, en de gevaren van een wereld waarin controle en veiligheid belangrijker zijn geworden dan vrijheid en rechtvaardigheid. Ook zullen enkele essentiële begrippen zoals **Libertarische Democratie en Rules Based Order**

uiteen gezet worden en de samenhang ervan met dit verhaal getoond worden. We streven ernaar de spanningen en risico's bloot te leggen die voortvloeien uit het verlies van individuele soevereiniteit, met als doel een heroverweging van het huidige systeem en een herwaardering van de fundamentele mensenrechten.

Daartoe refereren we onder andere naar de inzichten van Twan Tak, die van Paul Frissen en van G. Edward Griffin We refereren voorts - indien de noodzaak er is om de samenhang te tonen en dat deze materie altijd al actueel geweest is zij het in een andere vorm en tijdsgeest - naar de verwijzingen van filosofen en andere denkers inzake deze materie. Het blijkt dat deze materie in haar essentie een hoge mate van complexiteit kent, echter daarentegen de **simpelheid** (referentie: Edward de Bono) en eenvoud dient te hebben met als het vertrekpunt de mens zelf als bezielde wezen, diens soevereiniteit met onvervreembare rechten van het leven, de vrijheid en het najagen van eigen geluk.

Rules Based Order

(korte uiteenzetting ter beeldvorming)

Een op regels gebaseerde internationale orde wordt doorgaans gebruikt om te verwijzen naar het systeem van politieke, juridische en economische regels die aantoonbaar de internationale betrekkingen hebben geregeerd sinds de Tweede Wereldoorlog. Het is een lang gevestigd concept in de Britse buitenlandse zakendoctrine.

Echter, in de afgelopen jaren suggereren veel commentatoren dat er een groeiende druk op dit systeem is komen te staan en dat een nieuwe toewijding aan wereldwijde stabiliteit en veiligheid vereist is.

Het concept van een op regels gebaseerde internationale orde wordt in brede zin opgevat als het raamwerk van politieke, juridische en economische regels dat na de Tweede Wereldoorlog is vastgesteld. Zo heeft de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Antony Blinken het beschreven als een "**systeem van wetten, overeenkomsten, principes en instellingen** die de wereld na twee wereldoorlogen samen heeft opgebouwd om de relaties tussen staten te beheren, conflicten te voorkomen en de rechten van alle mensen te handhaven".

John Ikenberry, hoogleraar politiek en internationale zaken aan de Princeton University, stelt een gelaagd model voor, dat is gebaseerd op werkelijke omgevingsomstandigheden, internationale verplichtingen en het principe van **nationale soevereiniteit** en zelfbeschikking: [...] open op regels gebaseerde orde [is een] reeks verplichtingen van staten om te opereren volgens principes, regels en instellingen die bestuur bieden dat niet eenvoudigweg wordt gedictéerd door wie het machtigst is. Het is dus een reeks omgevingsomstandigheden voor het zakendoen - contracten, multilaterale instellingen - en het komt in veel lagen. Op het diepste niveau is het echt het **systeem van soevereiniteit**. Het is het geloof dat de wereld

een soort fundament heeft dat is opgebouwd rond zelfbepaalde staten die elkaar respecteren. Dat in het kort.

Libertarische Democratie

(korte uiteenzetting ter beeldvorming)

Het liberalisme is een politieke stroming die is ontstaan in de 18e eeuw tijdens De Verlichting. Het voornaamste uitgangspunt van het liberalisme is het streven naar grote vrijheid van het individu op alle terreinen van het (maatschappelijke) leven. De vrijheid die wordt nagestreefd heeft betrekking op de politiek (burgerrechten), de economie (particulier bezit, vrije markt) en de culturele vrijheid. Binnen het liberalisme heeft de overheid, om de individuele vrijheid niet in de weg te staan, een terughoudende rol waarbij het zich beperkt tot de kerntaken. Het particuliere initiatief staat centraal. Het **liberalisme** doet daarom een sterk beroep op ieders eigen verantwoordelijkheid. Liberalen vinden, dat vrijheid inhoudt dat mensen de mogelijkheid hebben om zich te ontplooiën. Dit houdt in dat de overheid mensen kansen moet bieden in de vorm van onderwijs en emancipatiebeleid. Daarom pleiten liberalen ook altijd zo voor gratis of sterk gesubsidieerde kinderopvang. Quota's voor vrouwen aan de top zijn ook een voorbeeld van liberalisme. Echte vrijheid betekent afwezigheid van overheidsdwang.

Het **libertarisme** is een politieke filosofie met als hoofddoel vrijheid handhaven door middel van individuele soevereiniteit en het non-agressieprincipe. Libertariërs

streven naar zo veel mogelijk zelfbestuur en keuzevrijheid, met de nadruk op politieke vrijheid, vrijwillige samenwerking en een voorrang aan individuele oordelen. Libertariërs zijn voor een beperkte overheid en zo min mogelijk onvrijwillige belasting. Zij willen dat de overheid zich alleen bezighoudt met politie, rechtspraak en leger. De betaling voor die diensten dient vrijwillig te gebeuren en niet door middel van belastingen. Liberalisme is meer een compromisloos radicalisme.

Antonius (Twan) Tak

(tekst als een soort van bloemlezing. Overleden in 2023)

De burger delft sinds de invoering van de **Algemene Wet Bestuursrecht** - nu tien jaar geleden (1994) - vrijwel altijd het onderspit tegen de overheid, constateert de Maastrichtse hoogleraar Twan Tak (61). "Als ik dit aan mijn studenten vertel, zitten ze me als dode vogeltjes aan te kijken. Dit zijn gruwelijkheden die ze niet kunnen bevatten". Het bestuursrecht regelt in algemene zin de verhouding tussen bestuursorganen en belanghebbenden. In deze regeling van deze verhouding nemen het proces van besluitvorming, de ontvankelijkheid van de besluiten voor rechtsbescherming en de daadwerkelijke uitvoering en handhaving van de besluiten een belangrijke plaats in.

Ooit bestond er zoiets als een Maastrichtse school. Daarmee werd bedoeld op de resultaten van de wekelijkse bijeenkomsten, die plaatsvonden in het werkvertrek van

Twan Tak aan de Bouillonstraat in Maastricht. Iedere woensdag verzamelde zich een aantal medewerkers van de sector publiekrecht en andere vakgroepen in het kamertje van de hoogleraar om kritisch te brainstormen over de bevoegdheden van de overheid. Als het onderwerp - vaak pas na vele weken - haarfijn was geanalyseerd, resulteerde dat in publicaties. Het initiatief stierf uiteindelijk in schoonheid, maar Tak werkt nog steeds vanuit hetzelfde kantoor. De boekenkasten puilen uit van de vakliteratuur. Alle door uitgeverij Samson gebundelde uitspraken van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State staan op jaartal keurig bij elkaar. Twan Tak heeft ze allemaal doorgespit voor het schrijven van het lijvige tweedelige standaardwerk "**Het Nederlands bestuursprocesrecht in theorie en praktijk**", dat in 2002 uitkwam. De conclusie van het onderzoek bevestigt de hypothese waarmee Tak in 1998 het onderzoek startte: 'Nederland mag zich geen rechtsstaat meer noemen.'

Als een burger de bureaucratische schifting bij de Raad van State al overleeft, schiet hij er vaak nog niks mee op, stelt Tak. Dat komt omdat de Raad van State meteen na de inwerkingtreding van de AWB in 1994 voor een duidelijke lijn heeft gekozen, die altijd in het voordeel van de overheid uitpakt. Als een burger bijvoorbeeld bezwaar aantekent tegen een in zijn ogen ten onrechte door de gemeente afgegeven bouwvergunning, krijgt hij dat besluit nooit meer van tafel. Tak: "Het is een typisch Nederlands spelletje en het is heel simpel. Laten we de primaire beslissing besluit A

noemen". Daar ga je als burger tegen in beroep. Op dat bezwaar volgt beslissing B. Als je vervolgens bij de rechters komt, is het maximale resultaat dat je als burger kunt bereiken vernietiging van besluit B.

De burger gaat dan juichend naar huis, maar het houdt alleen maar in dat de overheid een nieuwe beslissing op bezwaar moet nemen. En ondertussen blijft besluit A onaangetast. Sterker nog, die is al lang in werking getreden. Ook al krijg je zes keer beslissing B vernietigd, dat verandert helemaal niets. Het bekende vliegveld hier bij Maastricht draait nog steeds op een aanwijzingsbesluit uit 1994. Alles is al eens **onrechtmatig** verklaard, maar er heeft nog geen vliegtuig minder om gevlogen. Het primaire besluit kun je nu eenmaal niet aanvechten. "Tegenwoordig ben ik wat cynisch: ik geef mensen vaak het advies om niet te procederen, omdat dat voordeliger is".

De afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State zou volgens Tak wel anders kunnen opereren, maar de **wil ontbreekt**. En dat heeft volgens hem niet alleen te maken met de mentaliteit, maar ook met de kwaliteit van de staatsraden. Tak: "De Centrale Raad van Beroep en ook het College van Beroep voor het Bedrijfsleven stellen als eis dat de leden benoembaar moeten zijn als raadsheer aan een gerechtshof. Dat garandeert een zekere rechterlijke kwaliteit. De Raad van State stelt die eis niet. Je krijgt zelfs geen garantie dat de staatsraden jurist zijn. En als ze dat al zijn, zijn ze vaak nog verkeerd gerekruteerd of opgeleid. Echte rechters zitten er nauwelijks tussen, er

wordt vooral geput uit oud-gouvernementele kringen en universiteiten”.

Het wordt ook als een pré gezien dat de staatsraden kennis hebben van de advisering op het gebied van wetgeving. Waar dus in Europa de opvatting wordt gehuldigd dat je ook maar de schijn van **partijdigheid** moet vermijden, vindt men het in Nederland juist goed dat hetzelfde orgaan dat de overheid adviseert ook recht spreekt. Je ziet wat dat in de praktijk oplevert. Nooit, maar dan ook nooit komt het tot een inhoudelijke beoordeling. Ze zitten er alleen maar om besluiten te controleren. En als ze daarbij wat onvolkomenheden zien, geven ze de overheid alle kans en tijd om die tijdens de procedure te repareren.

Terwijl de burger nog geen termijn mag laten verlopen en al helemaal niet mag verwijzen naar nieuwe feiten of veranderde omstandigheden. Een mogelijke oplossing ligt volgens Tak binnen handbereik en is nog goedkoop ook. **“Schaf de afdeling bestuursrechtspraak af en zet er niets voor terug”**. En dat mag wat mij betreft ook gelden voor de Centrale Raad van Beroep. Leg de zaken voortaan gewoon voor aan de bestuursrechter. Dat is verre te prefereren boven de huidige situatie. En het is conform de verdragen want een rechtspraak in twee instanties is alleen vereist voor het strafrecht. Wil je toch een hoger beroep mogelijk maken, kader dat dan normaal in bij de gerechtshoven. Of breng het centraal onder bij één hof, zoals nu in Leeuwarden gebeurt met de verkeersovertredingen in het kader van de wet Mulder. Dat

garandeert eenheid van rechtspraak en het is tien keer zo goedkoop.

Paul Frissen

(tekst als een soort van bloemlezing)

In de afgelopen decennia heeft de politiek te maken gekregen met grote ontwikkelingen in communicatie, technologie, digitalisering en bedrijvigheid die nationale grenzen overstijgen. De staat wordt geacht daarin veiligheid en balans te brengen. Als het **politieke verlangen naar maakbaarheid** samenhang in de wereld wil brengen via de staat wordt dat verlangen gevaarlijk, stelt hoogleraar bestuurskunde Paul Frissen. We doen er beter aan die gebrokenheid van de wereld te erkennen en te beseffen. Wat meer bescheidenheid en wat minder superioriteitsgevoelens zouden ons daarbij van dienst kunnen zijn. En daarom lardeert Frissen zijn rede met eigen 'vergissingen' van inzichten.

Kritiek op het neoliberalisme nu is geïnspireerd door een te simpele dichotomie: de markt aan ene kant en de overheid aan andere kant. Tussen markt en overheid is er juist een heel omvangrijk publiek domein. In de afgelopen decennia zijn er weliswaar allerlei ideeën over **marktwerking en liberalisme** gemeengoed geworden en heel sterk doorgedrongen in het discours, maar paradoxaal genoeg is de rol van staat juist veel groter geworden. Kijk bijvoorbeeld naar een aantal domeinen dat is

geprivatiseerd; de telecombedrijven, infrastructuur, de nutsbedrijven, daar is de rol van de overheid als marktmeester alleen maar groter geworden. De zorg is het allerbeste voorbeeld.

Marktwerking heeft daar geleid tot een explosie van toezicht, van enorm veel **bureaucratie**, regelgeving en al die aanbestedingsgekte. En de overheid heeft het onmogelijke gevraagd met haar bemoeienis: de zorg moest de omzet beperken, de vraag moest naar beneden en de prijs ook. Er is geen markt ter wereld die dat tegelijkertijd kan realiseren. Het aantal overheidsinterventies is alleen maar toegenomen, zij eet bijna de helft van ons inkomen op en de wetgeving is geëxplodeerd. En nu is er grote kritiek op het **neoliberalisme** en de marktwerking en moet de overheid meer gaan sturen. Daarvoor zijn dan ook nog grote sommen geld beschikbaar. Maakbaarheidsverwachtingen zijn wijdverbreid, maar de effecten zullen onbedoeld en vaak negatief zijn.

Hoe dat kan ontaarden bewijst de Toeslagenaffaire.

“Ik vroeg me daarbij af: zitten er achter het 'ontsporen' van de ambtenarij kwade bedoelingen, of is het juist een geradicaliseerde uitkomst van het **maakbaarheidstreven** om het zo goed mogelijk te doen. Ik denk het laatste”. Misbruik moest worden uitgebannen met behulp van algoritmen die het systeem perfectioneren. Daarom denk ik nu na over de vraag of de sociale zekerheid niet moet worden teruggebracht naar de samenleving, zoals

ook vroeger maatschappelijke kringen deze organiseerden. Dat viel bij de vakbeweging in goede aarde. De zorg is allemaal naar de staat overgeheveld waar toezicht uitmondt in een grimmige bureaucratie. De gebrokenheid van de wereld moeten we accepteren. Dat is er juist het mooie aan. De politiek moet alleen worden ingezet om het negatieve te temperen.

Maar hoe ga je dan de kwetsbaren in de samenleving beschermen?

Voor de oorlog waren minderheden beschermd in zuilen. Ieder regelde zijn eigen onderwijs, clubs, zorg, vakbeweging. Na afbraak van de zuilen heeft het idee van de meerderheid die overheersend is opgeld gedaan. **Tolerantie** voor de afwijking is zienderogen afgenomen en in plaats daarvan zijn meer richtlijnen gekomen over wat we moeten doen en denken. Dat komt ook door de toegenomen kennis, technieken en diagnostisering waardoor veel categorieën vastgelegd worden die vertellen wat normaal is. In de jeugdzorg had vroeger één op de dertig kinderen hulp nodig, nu is dat één op acht (2003). Die categorisering vindt plaats op allerlei gebieden. De samenleving is veel eerder mensen beperkt gaan vinden, ze worden apart gezet.

Het past in een **disciplineringsstrategie**, met opvattingen over 'hoe het hoort' en preventie met voorschriften hoe je je dient te gedragen zoals de meerderheid dat wil. Zoals we vroeger beschavingsoffensieven hadden, hebben we nu op grote schaal disciplineren. Het idee dat als de neuzen allemaal

dezelfde kant op staan, we gelukkig worden. Eisen dat anderen moeten vinden wat de meerderheid vindt, dat ook laten zien en uitvoeren. Zie de verplichte regenboogarmbanden. Maar **verdraagzaamheid** werkt beide kanten op. De multiculturele samenleving is niet alleen leuk met van die aardige restaurantjes, maar de samenleving heeft ook bible belt-achtig gedrag erbij gekregen. Dat stuit op het seculiere, 'randstedelijke' denken dat zich superieur acht en vervolgens uitmondt hopeloos gemoraliseer.

De politiek heeft geen narratief meer, de beleidsnota is het dominante verhaal. Hoe kunnen we de invloed van de staat dan terugdringen en tegelijkertijd zelf de leemte van een narratief invullen?

Er is nu een bijzondere verbinding tussen kennis en beleid. Er wordt nu uitgerekend, doorgerekend en de kennis in modellen en beleidsstukken gegoten. De politiek heeft geen narratief meer, de beleidsnota is het dominante verhaal. Terwijl politiek primair een symbolische orde is waarin we betekenis geven aan onze verschillen en conflicten proberen te dempen met compromissen. De boeren gaan nu protesteren bij een kennisinstelling als het RIVM: "Uw modellen zijn de onze niet". En het populisme slaagt er wel in een mobiliserend verhaal te vertellen, wat wij daarvan ook vinden. Een politieke combinatie tussen staat en straat is gevaarlijk, de macht raakt veel te vol. We moeten instituties hebben met gezag die zo matigend mogelijk bestuur regelen opdat de uitkomst zo gevarieerd mogelijk is.

“Politiek en staat moeten het verschil in de wereld beschermen. Het verlangen om de wereld heel te maken, is gevaarlijk. Daarom kan de staat ook niet integraal zijn en kan hij evenmin genade brengen. De gebrokenheid van de wereld vraagt om een leegte van de macht. En dat vereist een staat die afstand houdt en neutraal is tegenover de maatschappelijke scherven van gebrokenheid”.

Bemoeienis met de burger moet beperkt zijn. Een neutrale staat accepteert en beschermt het maatschappelijke verschil. De **wereld is pluralistisch**, en dat neemt ook de vorm aan van conflict, strijd en ondraaglijk verschil. Tolerantie betekent juist het verdragen van dat ondraaglijke verschil. De **democratische rechtstaat** is de enige begrenzing, terwijl deze tegelijkertijd het ondraaglijke vreedzaam houdt. De vrijheid van de burger is de bron van de gebrokenheid van de wereld. Dat is de principiële grens zie aan de maakbaarheid is gesteld. De **democratie** is alleen maar te begrijpen vanuit onze wens verschillend te zijn. In de democratie wordt dat verschil liefst maximaal gepresenteerd. De vrijheid van de ander is daarbij de grens die door de rechtstaat wordt beschermd. Die staat moet nare beslissingen nemen, leed toevoegen. Maar de rechtstaat beschermt de burger ook tegen al te ingrijpende interventies door diezelfde staat. De vrijheid van de burger vergt ook een vermaatschappelijking van veel wat nu collectief is geregeld onder toezicht van de staat.

De ruimte voor verschil is cruciaal en dat betekent ook dat ons verlangen naar samenhang en integraliteit serieus moet worden beperkt.'

Paul Frissen heeft deze ideeën verder uitgewerkt in een boek dat hij in het voorjaar van 2023 bij Boom publiceert. En hij zal zijn promovendi begeleiden een van de mooiste onderdelen van het ambt: "Ik heb een fantastische tijd op de universiteit gehad, in een heel interessante vakgroep. Wel heb ik ondervonden dat ook hier er steeds meer regels kwamen, terwijl het kwaliteitsbegrip smaller werd". Alleen nog maar publiceren in Engelstalige tijdschriften verarmt ons vakgebied. De taal is immers niet slechts een middel, maar in ons vak ook kenobject. Probeer dan maar eens een typisch Nederlands begrip als '**gedoogbeschikking**' in al zijn politieke en culturele gelaagdheid te vertalen. We zijn daarin veel te ver doorgeslagen. "Het huis van de wetenschap kent vele kamers".

G. Edward Griffin

De fundamentele uitgangspunten van vrijheid volgens G. Edward Griffin, zoals beschreven in 'The Chasm', richten zich op het contrast tussen collectivisme en individualisme. Hier zijn de kernprincipes die mensen inspireren die vrijheid als hoogste waarde beschouwen: Aangaande de oorsprong van rechten kan gezegd worden: "**Rechten zijn aangeboren en onvervreemdbaar**". Ze komen voort uit het individu en niet van de staat. De staat is

slechts een middel om deze rechten te beschermen, niet om ze te verlenen. Laten we enkele zaken naast elkaar leggen en bezien in hoeverre G. Edward Griffin afwijkende dan wel gelijke aspecten en kenmerkendheden hanteert in zijn visies.

Groep versus individu: Collectivisme stelt dat het welzijn van de groep belangrijker is dan dat van het individu, terwijl individualisme benadrukt dat de groep slechts een abstractie is; alleen individuen zijn echt en hebben rechten. **Vrijheid boven dwang:** Individualisten geloven in vrijwillige samenwerking en persoonlijke verantwoordelijkheid, terwijl collectivisten vaak dwang gebruiken om doelen te bereiken. **Vrijheid van keuze** wordt gezien als essentieel voor ware rechtvaardigheid en vooruitgang. **Eigendom als mensenrecht:** Privébezit is fundamenteel voor vrijheid, onafhankelijkheid en welvaart. Zonder eigendom worden mensen afhankelijk van anderen of de staat, wat hun vrijheid beperkt. **Gelijkheid onder de wet:** Individualisme promoot gelijke behandeling van alle individuen onder de wet, ongeacht afkomst, religie, geslacht of politieke voorkeur. Collectivisme daarentegen pleit vaak voor ongelijke behandeling om sociale doelen te bereiken, wat leidt tot onrechtvaardigheid.

Waarschuwing voor de 'Grote Leider': Griffin benadrukt dat het vertrouwen in een almachtige leider vaak leidt tot verlies van vrijheid. De macht van de staat moet beperkt blijven om te voorkomen dat deze alles beheerst. We haalden het al aan via de term: 'Closed Morality' van

Henri Bergson. Vrijwillige samenwerking: **Ware vooruitgang en sociale harmonie** komen voort uit vrijwillige samenwerking en niet uit eenzijdig opgelegde regels of dwangmaatregelen. Deze uitgangspunten benadrukken dat vrijheid wordt behouden door de macht van de staat te beperken en de rechten van het individu te beschermen. Griffin waarschuwt dat **collectivistische systemen**, hoewel vaak goed bedoeld, de neiging hebben om vrijheid en rechtvaardigheid te ondermijnen. Ook hier verwijzen wij naar het boek van Max Stirner die de opkomst van het Sociaal-Communisme onder het toezicht van de toen nog jonge Karl Marx, beschreef rond 1844.

CONCLUSIES en AANBEVELINGEN

Laten we aan de hand van alles wat hiervoor behandeld is in dit white paper nog resumerend bezien middels de beoogde onderwerpen of het soevereine gedachtegoed in dit white paper goed omarmd is. De volgende opzet is gebaseerd op de kernpunten uit de inleiding en is gericht op het uitwerken van de spanningsvelden, achtergronden, en praktische toepassingen. De titel was ook weer: "**van ploeterende vrijheidszoeker naar serene Soeverein**".

#1. De Kern van Soevereiniteit

- Definitie van **soevereiniteit**: wat betekent het om een serene soeverein te zijn? Eigenlijk is deze definitie er niet. Immers elke definitie sluit delen uit van wat soevereiniteit eigenlijk intrinsiek behelst. In haar grondslag gaat het uit van onschendbaarheid in de zin dat een mens juridische gezegd, zich veilig mag wanen binnen diens leefomgeving zonder bemoeienis door anderen die daarmee een negatief effect hebben op iemands leven.

- **Het onvervreembare recht**: juridische en filosofische basis. Wat was er eerst; de kip of het ei? De filosofische basis die vermengd is met een theologische dan wel een spirituele basis is dat het leven op zichzelf staat; het leven is gewoon het leven zelf en bewijst daarmee zichzelf in al haar facetten. Daar kan de Vrije Wil aan toegevoegd worden, los van het feit dat er ook filosofen claimen dat de

Vrije Wil niet bestaat; nihilisme -Schopenhauer, Nietzsche, Hegel en anderen. Vanuit de juridische grondslag is er sprake van een mondelinge uiting van wil middels de stem, dat deze vastgelegd wordt op papier en dat deze wilsuiting als een onvervreemdbaar recht door een ieder erkend en nageleefd wordt.

- Historische context: van het 'Plakkaat van Verlatinghe' tot de huidige situatie. De soevereiniteit voor Nederland kent haar grondslag in de verklaring zoals deze door het Nederlandse volk in 1581 is opgesteld ten aanzien van de bezetters uit die tijd; de Spanjaarden. Dat resulteerde in het '**Plakkaath van Verlatinghe**'. Het meest opvallende aspect hierin was dat de koning te allen tijde afgezet mocht worden zodra men vond dat hij of zij zich als een tiran ging gedragen.

#2. De Dualiteit: Vrijheid versus Samenleving

- Biologische en psychologische wortels van vrijheid en sociale samenhang. De keuze tot het kunnen bewegen is in de basis de Vrije Wil binnen de natuur als het wezenlijke onderscheid tussen fauna en flora. De mogelijkheid van vrije mobiliteit levert een spectrum aan keuzes op. Binnen de dierenwereld is deze sterk gebaseerd op het dierlijke instinct en de driften voedsel en paren. Daarentegen heeft de mens via diens intuïtie ook toegang tot de spirituele wereld en het geweten, gecombineerd met een gezond stel hersenen.

- Spanningen tussen individuele autonomie en collectieve verantwoordelijkheid.

Er bestaat in elke bestuursvorm een basislaag van democratie. Deze democratie kan slechts gezien worden vanuit een morele plicht om elkaar het helpen. Hulp mag echter nooit leiden tot afhankelijkheid en het weghouden van **zelfredzaamheid** voor zo ver dat mogelijk is. In die hoedanigheid zal een echte soevereine burger daar dan ook geen bezwaar tegen maken met in gelijke strekking de solidariteit inzake algemene te bekostigen zaken die elke Nederlander aangaat; zoals de infrastructuur in al haar vormen en toepassingen. De essentie is gelegen in het feit dat de hoogtes bijdragen (belasting zoals WOZ bepaling een sluitpost is) niet meer in overleg worden gedaan, net zo min dat hierover besluiten genomen worden inzake de bestedingen van de belastingtechnische bijdragen. Hoeveel geld is er ongewenst naar Oekraïne 'weggesluisd' inzake een oorlog die Nederland niet aangaat?

- Voorbeelden van uitersten: kluzenaars versus collectivistische gemeenschappen.

Voorbeelden zijn er voldoende, de families die in community's of kleine wooneenheden gaan wonen om hun levenswijze ongehinderd te leven. De kluzenaar die elke verbintenis met elke grid verbreekt en daardoor 'onbereikbaar' voor de overheid wordt. Het is rechtmatig en legitiem echter het wordt vrijwel nooit geduld. Immers de mens dient van economisch nut te zijn voor de Staat der Nederlanden.

#3. De Rol van de Staat der Nederlanden

- De historische ontwikkeling van de staat als beschermende schil.

Voor zover de Staat der Nederlanden wel of geen corporatie is dan wel zich hult als een publiekrechtelijke entiteit betekent dit weinig anders dan dat burgers borg zochten in een burcht van een landheer of edele. Tegenover deze bescherming, veiligheid en geborgenheid stonden uiteraard plichten als vergoedingen; zilverstukken of via landbouwproducten en -arbeid.

- Grenzen en legitimiteit van de macht van de staat.

In de moderne tijden heeft dit betrekking op de 'Scheiding der Machten'; Trias Politica. Dit onderscheid is volledig uit beeld geraakt, mede door het introduceren van het Bestuursrecht in 1994, waarbij een burger vanuit het Burgerlijk Wetboek alleen nog maar via het Bestuursrecht kon reclameren en procederen jegens de overheid (zie ook Twan Tak hierover).

- Kritiek op recente ontwikkelingen: grondrechtenschendingen en verlies van democratische controle.

De democratie is uitgehold in de zin dat een meerderheid van stemmen 'blijkbaar' grondrechten mag overrulen daar deze meerderheid dat als zodanig toestaat. Hierin ligt dan ook het verschil; Rechtspositivisme dat binnen Nederland leidend is. Als er een wet binnen het wettssysteem bestaat, vervalt elke toetsing aan een hogere wetgeving of rechtssysteem. Denk daarbij aan het voor

rechters gehanteerde Artikel 120 GW sinds 1983 (kabinet Lubbers) als extra 'reminder'.

#4. Invloed van Externe Entiteiten

- De macht van internationale organisaties (EU, VN, WEF, WHO, NATO).

Dit zijn organisaties die zijn voortgekomen uit de afstemmingen van overheidsmensen die op hun beurt uiteraard via democratische kiesstelsels gepositioneerd zijn. In hoeverre de op nationaal niveau geldende bevoegdheden toereikend zijn om met andere partijen bindende overeenkomsten aan te gaan, die hun negatieve weerslag - en zeker in de huidige tijdsgewricht - mogen hebben, is uiteraard buiten elke toestemming van het volk zelf. Het is zelfs niet eens aan de orde of dergelijke afgevaardigden de juiste kennis en competenties hebben om bevestigd te worden en hun visies te geven binnen dergelijke vraagstukken op wereldniveau.

- De impact van het Verdrag van Lissabon en de afschaffing van referenda.

Dit verdrag illustreert het machtsmisbruik en de wetenschap dat dit zo is gelet op de afschaffing van referenda. Zoals gezegd spelen er zaken op wereldniveau die niet in de portefeuilles van de gemiddelde volksvertegenwoordiger thuishoren en waarbij blijkt dat een dergelijk nieuw vraagstuk de inbreng van het volk zelf 'afdwingt'. Die mogelijkheden zijn verdwenen door het alom afschaffen van volksraadplegingen.

- Analyse van de disconnectie tussen volkswil en politieke besluitvorming.

Als gesteld in de vorige twee uiteenzettingen gaan de politieke besluitvormingen over interne baantjescarroussel en wie het meeste kan aanrichten zonder bevoegdheid en zonder ervoor ter verantwoording geroepen te worden. De voorbeelden zijn legio zoals het meest eenduidige aspect van Ursula van der Leijden en haar connecties en daarmee belangenverstrengelingen met de farmaceutische producenten in de COVID-19 periode.

#5. Vrijheid, Veiligheid en Onzekerheid

- Hoe vrijheid en veiligheid vaak op gespannen voet staan.

Beide begrippen zijn abstract en gelieerd aan emoties. Beide begrippen zijn wel aanwijsbaar in hun uitvloeiselen als concrete handelingen jegens mensen uitgevoerd. Zoals de uiteenzetting van 'vertrouwen' in dit white paper is uiteen gezet, zo kan dat met elk abstract concept, mits de betreffende denker het daartoe benodigd potentiaal tot denken bezet. Dat gaat veel verder dan strakke analyses maken, daar analyses veelvuldig tot tunnelvisies leiden of geleid hebben. Het antwoord in de complexiteit is altijd de eenvoud, omdat de natuur de eenvoud zelve is in haar evolutie. Onzekerheid is de basis van het gebrek aan de potentie van hoogwaardige zelfreflectie (meer is te lezen uit het enorme uitgebreide oeuvre aan boeken van deze schrijver (Wilfred-Leonard).

- De rol van angst en controle in het behoud van macht.

De rol van de angst is het ultieme middel voor macht; leidt mensen de angst en onmacht in en kom terug met antwoorden op de vraagstukken die slechts gedachtespinsels waren, juist met de doelstelling om onheil in hun hoofden te creëren. Mensen die zich in de angstmodus bevinden, kunnen niet meer helder nadenken. De vele manipulatieve trucjes zijn in veelvoud langs gekomen tijdens COVID-19, welke - beredeneerd vanuit een daadwerkelijk dodelijke entiteit als virus - kant noch wal raakten en zelfs elk wetenschappelijk bewijs ontbeerden (Koch Postulaat).

- Het belang van persoonlijke verantwoordelijkheid in het omgaan met onzekerheid.

Persoonlijke onzekerheid wordt in een collectief jasje gestoken, waardoor de saamhorigheid wordt opgevoerd en onrechtmatig een beroep wordt gedaan op vermeende loyaliteit voor de medemens zoals: "Vaccineren doe je voor een ander". Vaccineren kan alleen maar werken voor degene die het aangaat. Individuele gezondheid gaat altijd over eigen keuzes inzake voeding, beweging en andere aspecten van het leven die jouw lijf gezond houden. Elke buitenstaander heeft geen invloed op ieders eigen opbouw van immuniteit van het eigen lijf. Onzekerheid wordt gevoed door de ander en zekerheid wordt bekrachtigd door zelf aan de slag te gaan.

#6. Praktische Handvatten voor Soevereiniteit**

- Hoe individuen hun soevereiniteit kunnen herwinnen.

Al gaat er in de volksmond rond dat niemand diens soevereiniteit hoeft aan te tonen daar een ieder onder Gods visie als Kind van de Schepper soeverein geboren is. Dat is correct. En toch is het wel handig iets op papier te stellen inzake dit onvervreembare recht op een dergelijke vorm van soevereiniteit in de zin dat jij onschendbaar bent ten aanzien van elke ander die ongevraagd iets van jou wilt, jou tot een actie dwingt of met dwang jou ergens vanaf houdt te doen. Soevereiniteit gaat eigenlijk over het hervinden van jouw eigen identiteit zodat je weer authentiek bent met jezelf.

- Juridische en maatschappelijke tools om onafhankelijkheid te versterken.

Zoals de UVRM, de EVRM en ook de IVBPR juridische documenten zijn, zo kan een eigen opgestelde wilsverklaring - vergelijk het met een testament als een schriftelijke wilsverklaring met enkele getuigen - het gemak bieden om elke onrechtmatige handeling van de ander zoals die door de overheid en gemeente, te pareren. Zo'n document is kort en krachtig en wanneer deze voorzien is van een met natte inkt en met de hand geplaatste (enigszins) leesbare autograaf met zelfs een duimafdruk in inkt erdoor heen geplaatst als teken van authenticiteit en verifieerbaarheid, blijkt elke juridische ontkenning onmogelijk.

- Inspirerende voorbeelden van serene soevereinen in de praktijk.

Wij van Veilig & Vrij zijn hier sinds 2020 mee actief. Zie daartoe onze website en ook het grote boek van 16 februari 2024: "De Biecht" (ISBN: 13 - 9781304782250 met de Legaliteitscode: 24/1835, Den Bosch). Voorop gesteld dat dergelijke documenten geen garantie bieden voor de welwillendheid van de veelal dwalende of zelfs criminele ambtenaren of medewerkers van de overheid. Het is de wereld van het verschil inzake "gelijk hebben en gelijk krijgen".

#7. Visie voor de Toekomst

- Wat betekent het om een samenleving te creëren gebaseerd op soevereiniteit?

Deze visie is niets anders dan wanneer een overheid zich minimaal bemoeit met de burger. Er zijn slechts enkele facetten die collectief bij een overheid kunnen worden neergelegd; die betrekking hebben op de grondslag van de mensenrechten zoals huisvesting, voedsel- en watervoorzieningen, energie, mobiliteit en een leefbaar milieu. Het staat in wezen in analogie met verzekeringen; de solidariteit dat iedereen een kleine bijdrage doet via belastingen, teneinde grote projecten te kunnen financieren die het hele land of de bevolking aangaat en hen helpt naar een betere samenleving.

- Hoe kunnen burgers en overheid samenwerken zonder verlies van autonomie?

Deze vraag roept mogelijk verwarring op. Als de overheid zich dan toch druk bezig houdt met

individualistisch maatwerk, dan moet het ook zo zijn dat er perspectieven en alternatieven worden geboden. De met dwang opgelegde plicht tot het nemen van een ziektekostenverzekering onthoudt elke vrijheid een eigen keuze te maken inzake een type behandelaar. Kosten voor de zogenaamde 'alternatieve behandelingen' worden veelal vanuit de standaard niet vergoed. Ongeacht dat deze behandelingen wel resultaat boeken en ongeacht dat men van de reguliere gezondheidszorg nauwelijks tot geen gebruik maakt. Ook wordt er geen bonus-malus principe toegepast; de financiële winst ligt louter in het minimaliseren van het aangaan van eigen behandelingen, verminderen van medicijnen en dergelijk die via verplichte verzekeringen opgedrongen zijn binnen een beperkt en vooraf opgesteld keuzespectrum. Binnen de autoverzekeringen kent men daarentegen wel een basaal bonus-malus systeem in de zin van schadevrije jaren.

- Een oproep tot actie: van bewustwording naar transformatie.

Veilig & Vrij heeft de expertise ten aanzien van Soevereiniteit en Autonomie altijd al gebaseerd op het verkrijgen van een hoger bewustzijn. Zie de vele boeken van deze schrijver: Wilfred-Leonard. Het enige verschil met de principes van het verkrijgen van een hoger bewustzijn is de materie die is toegesneden op Mensenrechten en wetgevingen. Het vrijelijk kunnen doorkruisen van diverse disciplines en perspectieven, maakt dat je een vormverandering bent aangegaan als het om - met name -

overtuigingen gaat. Als een overtuiging slechts als een eindpunt gezien kan worden, wordt elk ander idee en concept (vooraf) afgewezen. Het is juist het aspect van 'loslaten' dat de innerlijke groei kan en uiteindelijk zal bekrachtigen (Open Morality). Leren begint met een gezonde dosis nieuwsgierigheid en scepticisme.

#8. Bijlagen en Bronverwijzingen

- Relevante juridische documenten (bijvoorbeeld het Plakkaath van Verlatinghe).

Dit is de grondslag voor het Nederlandse volk in de hoedanigheid van grondeigenaren en bezitters van de gebieden met de naam: 'De Lage Landen'. Kenmerkend hieraan is dat deze verklaring daarmee een schriftelijke wilsuiting is aangaande de allodiale titel inzake grondgebied. In die hoedanigheid is deze verklaring in 168 middels het Vredesverdrag te Münster internationaal als zodanig erkend

- Praktische stappen om je rechten te begrijpen en te verdedigen als promotie voor ons gedachtegoed van Veilig & Vrij.

Dit white paper is wederom een document om jou inzicht te geven dat je zelf uitmaakt en bepaalt wat je wilt. Daarmee blijkt ook dat "Kennis maakt Macht" in de goede zin van het woord. Het gaat niet zo zeer om dat ene schriftelijke juridische document, maar om jouw eigen en complete mindset hierbij. Deze mentaliteit is zo veel belangrijker dan elk document ter wereld, ondanks dat de

pen scherper is dan het zwaard. De te hanteren term is: "Standing nemen". Op basis van de hoogste normen van moraliteit blijven staan waar jij in geloof, met gestrekte rug voorzien van een echte ruggengraat. Dat is waar het in deze laatste paar jaren om draait. Beheers je dat, dan ben je onoverwinnelijk.

Wij van Veilig & Vrij hebben de weg van Soevereiniteit gekoppeld aan een tweetal andere aspecten, namelijk Parsé Syntax Grammar, Wiskunde- of feiten-taal en aan het Postmeesterschap, die haar oorsprong kent via Benjamin Franklin. Het postmeesterschap legt de basis voor correcte en juridische handelsbetrekkingen inclusief alle mechanieken die daartoe behoren. Dit drietal aan basis elementen versterkt vanuit dit drieluik iemands algehele bewustzijn en maakt hen om haar daadwerkelijk soeverein 'tussen de oren'. Wat dat is de uiteindelijke grondslag; een hoger bewustzijn inzake iemands authenticiteit en identiteit. Voor meer informatie kun je onze website bezoeken.

Ons aanbod:

1. Soevereiniteit,
2. Parsé Syntax Grammar,
3. Postmeester-mechanieken,
4. Human Design System (HDS).

- Literatuur- en bronnenlijst.

Namens Twan Tak:

- 1) Democratie in relatie tot Recht en Politiek,
- 2) Effecten en rechtsmiddelen, schaden en kosten,
- 3) Democratisch Manifest,
- 4) Publiekrecht in de leer,
- 5) Van Rechtsbescherming naar Machtsbescherming.

Namens Paul Frissen:

- 1) De staat van verschil,
- 2) De fatale staat,
- 3) Het geheim van de laatste staat,
- 4) De integrale staat.

Namens G. Edward Griffin:

- 1) World Without Cancer,
- 2) The Creature from Jekyll Island,
- 3) The Chasm.

Namens Barend van Thiel:

- 1) De vierde tirannie.

Namens Philip Bakker:

- 1) in school we Trust.

Namens Wilfred-Leonard:

- 1) Kind van de Schepper,
- 2) Soevereiniteit,
- 3) Postmaster (Eng.),
- 4) Associatieve Intuïtie Methodiek,

- 5) 5 Spraakpatronen (met Frans van Wamel),
- 6) Words,
- 7) Stuurkunst,
- 8) Trans-Denker,
- 9) Studieboek Veilig & Vrij,
- 10) De Biecht,
- 11) <https://www.universityforlife.info/integral-intelligence.html>.

POSTMEESTERSCHAP

Het Postmeesterschap maakt onderdeel uit van het besef wat Soevereiniteit is. Mondelingen afspraken zijn gebaseerd op vertrouwen en meugen niet veel verder dan een enkelvoudige toezegging. Wanneer er echter sprake is van een complexiteit die verder gaat dan nakomen wat iemand zei, dan is het verstandig om afspraken op papier te stellen, een overeenkomst of convenant. Gelet op het feit dat binnen het handelsverkeer de Postwet juridisch het hoogste instrument is, is het daarom belangrijk dat iemand die zich een eigen staat noemt - Montevideo 1933 - zich bedient van de rechtmatige handelingen en instrumenten inzake handelsverkeer met andere staten die ook als soeverein beschouwd kunnen worden.

Wij van Veilig & Vrij zijn via DAVID-WYNN: MILLER in contact gekomen met deze essentiële elementen binnen deze materie. Een Postmeester heeft en houdt zelf de complete regie over diens handelingen en interacties met andere partijen en daarmee over diens eigen leven. Daartoe valt ook het justitiële systeem van Neerland toe te rekenen. Een dagvaarding is niet veel anders dan een conventie; waarbij voorwaarden worden meegegeven voor dit 'treffen'. Het is dus zaak als genodigde om- in de zin van Postmeester - eigen voorwaarden in te brengen voor deze conventie. Het postmeesterschap staat in de analogie met een aantal kernwoorden qua kennis en competenties.

De kennisvelden zijn:

1. Soevereiniteit - ongebonden en juridisch 'immuun' als mens en levend en bezielde wezen door de God- of Natuur-wetten - gelijke rechten & absolute vrijheid;
2. (mate van) Autonomie - je eigen keuzes aangaande jouw handelingen vanuit de eigen regie; met name gericht op verbintenissen en contracten;
3. Correctheid vanuit de hoogste mate van kennis en zelfkennis aangaande jouw waarden;
4. Neutraliteit vanuit de mate van degelijk en grondig onderzoek, zonder veroordelingen.
5. Emotionele balancerende en stabiliserende inzake persoonlijke aanvallen en risico's;
6. 'Leven en Laten Leven'-Principe staat voorop; daarnaast hulp bieden bij een vraag na een innerlijk correcte en emotionele afweging, waarbij hulp gericht dient te zijn op de ontwikkeling van iemands eigen zelfredzaamheid.

Hiertoe zijn een aantal competenties onontbeerlijk:

1. Reflectief zelfonderzoek en de diagnose aangaande je eigen talenten;
2. Helder en weloverwogen taalgebruik eindigend in Wiskunde of Feitentaal - Parsé Syntax Grammar;
3. Juridische kennis aangaande Internationale Rechten en Nederlandse Wetgeving;

4. Een stuk geschiedkunde en de algehele tendensen erin herkendend;
5. Postmeester mechanieken; briefwisselingen en de bijbehorende handelingen.

Dit bovenstaande overzicht dient als een extra toelichting binnen de term: 'Soevereiniteit' om deze laatste term in bredere, diepgaandere en meer geargumenteerde bewoordingen te duiden.

CHATGPT

DE VRAAG AAN CHATGPT: "HOE VERANDER IK VAN EEN PLOETERENDE VRIJHEIDSZOEKER IN EEN SERENE SOEVEREIN?"

>> Wat is een soeverein? Graag korte termen gebruiken zonder grote uitweidingen

ChatGPT zei:

Een soeverein is iemand die de hoogste autoriteit of macht heeft binnen een bepaald gebied, zoals een staat, land of koninkrijk. Dit kan een monarch, president, of zelfs een volk zijn. Een soeverein is onafhankelijk en heeft het recht om beslissingen te nemen zonder externe inmenging.

>> Wat is soevereiniteit? Graag korte termen gebruiken zonder grote uitweidingen

ChatGPT zei:

Soevereiniteit betekent de hoogste macht of het gezag in een bepaald gebied. Het kan verwijzen naar een land dat zelfstandig beslissingen neemt zonder inmenging van buitenaf, of naar de autoriteit van een regering binnen dat land.

>> Wat is sereniteit? Graag korte termen gebruiken zonder grote uitweidingen

ChatGPT zei:

Sereniteit betekent innerlijke rust, kalmte en vrede, vrij van stress of zorgen.

>> Wat is serene soevereiniteit?

ChatGPT zei:

Serene soevereiniteit is een combinatie van innerlijke rust (sereniteit) en onafhankelijk gezag (soevereiniteit). Het

verwijst naar zelfbeheersing en autonomie met kalmte en balans, zowel persoonlijk als in leiderschap.

>> **Wat is soevereine sereniteit?**

ChatGPT zei:

Soevereine sereniteit is een staat van ultieme innerlijke rust en vrijheid, waarbij je onafhankelijk en onverstoort blijft, ongeacht externe omstandigheden. Het is het vermogen om volledig zelf te bepalen hoe je met situaties omgaat, in vrede en balans.

>> **Wat is een zoeker?**

ChatGPT zei:

Een zoeker is iemand die op zoek is naar antwoorden, inzichten of betekenis in het leven. Dit kan gaan over persoonlijke groei, spirituele vragen, kennis of het vinden van een doel. Zoekers worden vaak gedreven door nieuwsgierigheid en een verlangen naar begrip.

>> **Wat is ploeteren?**

ChatGPT zei:

Ploeteren betekent hard werken met moeite en inspanning, vaak zonder snel resultaat. Het kan fysiek of mentaal zwaar zijn, zoals bij het omgaan met uitdagingen of het proberen iets te bereiken ondanks obstakels.

>> **Wat is vrijheid?**

ChatGPT zei:

Vrijheid is de mogelijkheid om te denken, handelen en leven zonder dwang of beperkingen, zolang je anderen geen schade toebrengt. Het omvat zowel persoonlijke autonomie als rechten, zoals meningsuiting en zelfbeschikking.

>> **Wat is een ploeterende zoeker?**

ChatGPT zei:

Een ploeterende zoeker is iemand die met moeite en inspanning op zoek is naar antwoorden, betekenis of vervulling in het leven. Deze persoon worstelt met obstakels, maar blijft gedreven door een verlangen naar inzicht of verandering.

>> **Wat is een vrijheidszoeker?**

ChatGPT zei:

Een vrijheidszoeker is iemand die streeft naar onafhankelijkheid en het vermogen om vrij te denken, handelen en leven. Ze zoeken naar autonomie, zelfbeschikking en het doorbreken van beperkingen, zowel innerlijk als in hun omgeving.

>> **Wat is een ploeterende vrijheidszoeker?**

ChatGPT zei:

Een ploeterende vrijheidszoeker is iemand die met moeite en doorzettingsvermogen vecht voor persoonlijke of maatschappelijke vrijheid. Ze worden geconfronteerd met obstakels en uitdagingen, maar blijven vastberaden om hun onafhankelijkheid en zelfbeschikking te bereiken.

>> **Hoe verander ik van een ploeterende vrijheidszoeker in een serene soeverein?**

ChatGPT zei:

Om van een ploeterende vrijheidszoeker een serene soeverein te worden, kun je deze stappen overwegen:

1. **Zelfkennis en reflectie:** Begrijp je innerlijke verlangens en waarden. Weet waarom je vrijheid zoekt en wat het voor jou betekent.

2. **Acceptatie:** Accepteer dat obstakels en uitdagingen deel uitmaken van het proces. Dit helpt om kalmitte te bewaren te midden van tegenslagen.
3. **Loslaten van controle:** Laat perfectionisme en het verlangen om alles te beheersen los. Focus op wat je wel kunt beïnvloeden.
4. **Mindfulness en meditatie:** Oefen mindfulness om innerlijke rust te vinden en je gedachten en emoties te beheersen.
5. **Geduld en doorzettingsvermogen:** Erken dat ware soevereiniteit tijd kost. Blijf streven naar innerlijke balans zonder gehaast te zijn.
6. **Leren van ervaringen:** Gebruik je fouten en tegenslagen als leermomenten. Dit versterkt je autonomie en sereniteit.

Door deze benadering kun je de ploeterende zoektocht omzetten naar een vredige staat van zelfbeheersing en vrijheid.

<< EINDE >>